

Νιόβη Λύρη

Ζωντανοί στο Νούφαρο

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Αλίκη

Το καλοκαίρι του 201..., στο ετήσιο σχολικό φεστιβάλ *Schooljamming* το συγκρότημα *Ζωντανοί στο Νούφαρο*, αποτελούμενο από τους Αλίκη, Αντώνη, Μπίλι και Χριστίνα (τελειόφοιτους ενός λυκείου της Κυψέλης) άφησε εποχή. Αυτή είναι η ιστορία των τεσσάρων μελών του συγκροτήματος.

Οκτώ παρά δέκα το πρωί μιας Παρασκευής μεταξύ πενταήμερης και *Schooljamming* η Αλίκη – μοναχοκόρη του ιδιοκτήτη του ρεστωράν *Αρχοντικόν* στη Φωκίωνος Νέγρη – μπήκε ορμητικά με το *Yamaha Crypton* της από την Ομόνοια στην Αθηνάς, κάνοντας σφήνα ανάμεσα σ' ένα ταξί και τη φουσαρμόνικα της γραμμής για Πειραιά. Η πλατεία είχε ξυπνήσει και μολονότι στο κεντρικό πλακόστρωτο, όπου διανυκτερεύουν *κοινωνικά αποκλεισμένοι* (παράνομοι χρήστες, παράνομοι μετανάστες και νόμιμοι άστεγοι), ο ήλιος απλωνόταν πάνω σε νωθρές ακόμα μορφές, ο περί-

γυρος κόχλαζε ήδη από τα πλήθη που ξέβραζε το ανθεκτικό (σκαμμένο το '30 για το τρένο και ανασκαμμένο το '90 για το μετρό) υπόγειο, μέσω των επτά εξόδων. Τα περίπτερα κρεμούσαν ως το έδαφος τον Ημερήσιο Τύπο, στο *Hondos Center* οι πωλήτριες κατέφθαναν με συχνότητα δύο ανά λεπτό και τα καφέ σερβίριζαν ακατάπαυστα κυπελλάκια εσπρέσσο μέσω υπαλλήλων – ταχυδακτυλουργών. Κάποιοι από αυτούς ίσως και να αναγνώρισαν τον αναβάτη στο παπί: κάτω από το κόκκινο κράνος ξεχώριζε η πιασμένη στο πλάι κοτσίδα και πιο κάτω, ντυμένο με άσπρο μακό και μοβ φόρμα γυμναστικής, το λυγερό κοριτσιίστικο σώμα που όρθιο ξεπερνούσε το 1,75. Δευτερόλεπτα μετά η Αλίκη έστριψε στη Σοφοκλέους, παρκάρισε απέναντι από το Χρηματιστήριο και με το σακίδιο στην πλάτη, το κράνος στο ένα χέρι και το κινητό στο άλλο μπήκε στη Δημοτική Αγορά.

Η *Δημοτική ή Βαρβάκειος Αγορά* στέκεται στη θέση της πάνω από έναν αιώνα, από πολύ πριν σκαφτεί η Ομόνοια. Το αδρό και λιτό (παρά τον εκλεκτικισμό του) κτίριο απλώνεται ανάμεσα σε ονόματα ένδοξα ή μυθικά – εκτός από την Αθηνά, τον Σοφοκλή και τον Ευριπίδη την οριοθετούν οι τυραννοκτόνοι Αρμόδιος και Αριστογείτων – έχοντας απ' έξω μαγαζιά με όσπρια, μπαχαρικά και νωπά ή ξηρά λαχανικά και μέσα τρεις περιμετρικές στοές (κρέατα) και μια πανύψηλη κεντρική (ψάρια), όλες με τσίγκινη, μισάνοιχτη οροφή από όπου διαχέεται το φως της μέρας. Οθόνες Plasma κρέμονται ψηλά ανά διαστήματα σαν σε

καμπίνα αεροπλάνου, προτείνοντας διαρκώς προϊόντα, ιδέες και συνταγές μαγειρικής. Τέλος στις γωνιές διακρίνεις μαγειρεία και σε κάποια από αυτά μικρόφωνα: από νωρίς το απόγευμα παίζουν ορχήστρες με λαϊκά.

Η Αλίκη σηκώνει το κεφάλι προς τις Plasma και το φως από τα λεπτά φύλλα της οροφής πέφτει στο πρόσωπό της. Οι πελάτες κοιτάζουν με έκπληξη την πανύψηλη καλλονή με το κράνος στο χέρι. Οι χασάπηδες την αγγίζουν αδίστακτα, δείχνοντας περήφανα στους γάντζους τα ελκυστικά γδαρμένα τετράποδα, αλλά κι εκείνη διασχίζει τους πάγκους με άνεση, ομιλητική και με χιούμορ προς όλους – μαγαζάτορες, βοηθούς, ακόμα και χονδρέμπορους – ενώ κάνει γρήγορα κι επιδέξια συμφωνίες για κάποια πακετάκια στα αλλαντικά και στους ξηρούς καρπούς. Όλοι την εξυπηρετούν με ζήλο, μετά στρέφονται πάλι στη δουλειά τους. (Εδώ, απέναντι από το επίσημο, ανοίγει με την ανατολή και κλείνει κάθε απόγευμα ένα άλλο Χρηματιστήριο, αυτό του καθημερινού φαγητού). Στα μάτια τους η Αλίκη είναι η ύπαρξη που ομορφαίνει τη μέρα. Στα δικά της όλοι, χασάπηδες, χονδρέμποροι και πελάτες είναι η ίδια, ενιαία κοινωνική τάξη: η τάξη των *ενηλίκων*.

Χώνεται σε ένα από τα μαγειρεία της Αγοράς. Μια γυναίκα την υποδέχεται, σκουπίζει τα αλευρωμένα χέρια της και της φέρνει ένα χαρτί: το μαγαζί είναι ρεμπετάδικο, και το χαρτί έχει γραμμένους στίχους από παλιά λαϊκά τραγούδια.

«Το άφησαν για σένα. Τι τα θέλεις, Αλικάκι, αυτά;»

«Έχουμε φτιάξει ένα συγκρότημα στο σχολείο. Λέμε να βάλουμε μουσική πάνω σε παλιούς στίχους».

«Μπράβο! Και πώς το λέτε το συγκρότημα;»

«Ζωντανοί στο Νούφαρο».

«Έλα! Έχει σχέση με το *Νούφαρο* στην Αχαρνών, το παλιό ροκ κλαμπ;»

«Ναι, ένα παιδί από το συγκρότημα μένει εκεί κοντά και το ξέρει. Και ότι είχαν κυκλοφορήσει κάποτε βινύλια με λάιβ εκτελέσεις, με αυτό τον τίτλο. Μόνο τον τίτλο παίρνουμε, κατά τα άλλα καμιά σχέση».

«Ξέρω», είπε η γυναίκα, «εσείς παίζετε χιπ χοπ». Και μετά από λίγο:

«Να σου πω, κι αυτό λαϊκό είναι. Παγκόσμιο μάλιστα».

Ομόνοια πάλι, Σταδίου, Πανεπιστημίου. Τρεις στάσεις, τρεις άστεγοι. Ο πιο νέος, ο Θανάσης, σαλάμι και τυρί, ο δεύτερος, ο κύριος Στράτος, σαρδέλα κι ο γέρος κύριος Δημήτρης σουτζούκι, για να το φυλάξει. Όλα με ψωμί και νερό. Παράκαμψη και κύκλος, Ακαδημία. Ακριβώς μπροστά από το ανώτατο πνευματικό ίδρυμα της χώρας, κάτω από την Αθηνά και τον Απόλλωνα κι ανάμεσα στον Πλάτωνα και τον Σωκράτη – που αλληλοκοιτάζονται σαν να σχεδιάζουν τη ζωή μετά το ξεμαρμάρωμα – ένα επίπεδο λευκό βάθρο μέσα στο γκαζόν. Εκεί είναι μισοξαπλωμένη η αγαπημένη άστεγη της Αλίκης, μια κάτισχη κυρία αόριστης εποχής. Ψωμί, γάλα, χουρμάδες και καραμέλες – δεν θέλει κρέας ποτέ.

Και τώρα Σόλωνος, Σκουφά, Κολωνάκι. Αρώματα εισαγωγής, ρούχα ακριβά, έπιπλα μοναδικά και παράξενα. Παρά την κρίση και τους απλήρωτους λογαριασμούς, η

αγχώδης έκθεση πραγμάτων που αποκαλούνται όμορφα (μερικά είναι) μηχανικά συνεχίζεται. Η Αλίκη δεν αναρωτιέται για αυτά, ο κόσμος των ενηλίκων, είπαμε, είναι παντού ίδιος: ξένος μα απαραίτητος, τον πολεμάς και τον χειρίζεσαι διαρκώς. Παρκάρει άβολα στην ανηφόρα προς τη Δεξαμενή, μπροστά σε μια βιτρίνα με αντίκες. Η κούκλα του *Αρχοντικόν*, μια πανέμορφη φαγιάνς εξήντα πόντων με ολομέταξο ρούχο την περιμένει με το χεράκι της ξανά επισμαλωμένο. «Ζου-ζου-ζου-Ζουζού μου», της κάνει τρυφερά αγκαλιάζοντάς την.

Ο επιδιορθωτής της κούκλας κοιτάζει με συγκίνηση το παιδί που λάμπει. Κάνει ειδική τιμή – είναι πελάτης του *Αρχοντικόν*. «Από πού είναι;» είχε ρωτήσει, πρωτοβλέποντας την Ζουζού πάνω σ' ένα παλιό πιάνο, στο χώρο υποδοχής του ρεστωράν.

«Δώρο», είχε πει η Αλίκη.

Δεν του έκρυβε κάτι: δεν την ενδιαφέρει η προέλευση αυτών που αγαπά.

Το δωμάτιό της στο ρετιρέ της Κυψέλης – δίπλα στο *Αρχοντικόν*, σε πάροδο της Φωκίωνος Νέγρη – είναι σαν δωμάτιο ξενοδοχείου: σκόρπια ρούχα και άλλα αντικείμενα, ξεχασμένη διακόσμηση (*ο Freddie Mercury πόσους αιώνες είναι εδώ;*), ουδέτερο, ξεθωριασμένο στυλ: η χρήση του περιορίζεται πια σε ύπνο, εναπόθεση και παραλαβή πραγμάτων και καλλωπισμό. Καθώς κοιτάζει στο κινητό τον κατάλογο με τις δουλειές της ημέρας, έχει κλήση: *Μάους*. Δηλαδή Χριστίνα.

«Όχι, ρε φίλε», αναφωνεί.

Το είχε ξεχάσει: το σημερινό διαγώνισμα Ιστορίας. Η Χριστίνα της θυμίζει ότι πρέπει να βρει τα σος.

«Κοίτα το *τώρα*, πρέπει να κάνω τα σκονάκια», τονίζει.

Ένα λεπτό μετά, ύστερα από αγχωμένη μα επιτυχή αναζήτηση του βιβλίου, η Αλίκη εντοπίζει τα σος.

«Οκεί, το έχω», διαβεβαιώνει η Χριστίνα.

Επί τη ευκαιρία η Αλίκη διαβάζει για πέντε λεπτά – μετά χτυπάει πάλι το τηλέφωνο: ο σεφ του *Αρχοντικόν* τη ρωτάει πότε θα κατέβει στην κουζίνα για το *μενού της ημέρας*.

Το *Αρχοντικόν* υπάρχει στη Φωκίωνος Νέγρη από τα '50, τότε που η αστική τάξη με το σχέδιο Μάρσαλ (και μετά τον εμφύλιο, που ταχτοποίησε τους μισούς Έλληνες στα ξερονήσια και τα άγονα χωριά και τους υπόλοιπους, ως ακίνδυνους, στο επίκεντρο της ζωής μαζί με τις ενοχές τους) αναπτύχθηκε και επιδόθηκε στην *καλή ζωή*, την κατανάλωση και τις εξόδους. Η ασπρόμαυρη λάμψη των φιλμ του '60, όσο κι αν χλευάζεται ως πλαστή, καθρεφτίζει σε μεγάλο βαθμό την αύρα των ανθρώπων εκείνων, που προσπαθούσαν με τα κάμπριο, τα δανέζικα σαλόνια και το τσατσά να ξεχάσουν. Με τη σειρά τους οι ομάδες ελέγχου της *νύχτας* σύντομα ανέλαβαν στην *προστασία* τους αυτή την αθώα κατανάλωση. Όμως αυτά είναι πια πολύ μακρινά. Με την παρακμή της γειτονιάς και τη μετακόμιση των κατοίκων στα νεόχτιστα προάστια, οι μεσάζοντες πούλησαν τα μαγαζιά σε ανθρώπους που δεν ήξεραν και πολλά για το παρελθόν της πόλης, απλώς ενημερώθηκαν με ποιους έπρεπε να τα έχουν καλά. Ένας από τους αγοραστής ο παπ-

πούς της Αλίκης, αρχές του '80, όταν, με την εθνική *συμφιλίωση*, οι εκτοπισμένοι έπαιρναν *το αίμα τους πίσω*. Ο παππούς πίστεψε πως με την πώληση της άγονής του γης (που άλλαξε χρήση) και την αγορά του ρεστωράν στην Αθήνα εξασφάλιζε ένα καλό μέλλον στον έφηβο τότε γιο του, τον πατέρα της Αλίκης. Από τότε ο κόσμος έχει και πάλι αλλάξει: ο πατέρας της Αλίκης αδυνατεί να την πείσει πως είναι η συνέχεια του *μαγαζιού*, αφού προ πολλού έχει πάψει *κι ο ίδιος* να είναι: προσαρμόζοντας την επιχείρηση στο γκουρμέ στυλ του '90 πήρε τόσα δάνεια που όλη του η περιουσία δεν αρκούσε να τα ξεπληρώσει. Η κλονισμένη του ύπαρξη ξεχνιόταν πια στο τζόγο και τους έρωτες, ενώ και η πρώην γυναίκα του, η μητέρα της Αλίκης, έκανε από την πλευρά της το ίδιο. Οι γονείς της ήταν στο διαζύγιο, αλλά είχαν κολλήσει στα *οικονομικά*: με τρόπο μεταμφιεσμένο σε όψιμη έχθρα διαπίστωναν ότι οικονομικά απλώς δεν υπήρχαν.

Η Αλίκη αντίθετα, αν και δεν θα μπορούσε να το διατυπώσει, γνώριζε τα πράγματα καλά: γεννήθηκε *μέσα* σε αυτό το νεφέλωμα και το πήρε στα κύτταρά της, της το έλεγε η καρδιά, το αίμα, το μυαλό: η επιχείρησή «τους» ήταν σαν το *βενζινάδικο στα σύννεφα* σ' εκείνο το παλιό τραγούδι. Πέρσι πήγε να δουλέψει σε νησί, να δει πώς είναι τα πράγματα εκεί, να κάνει και διακοπές. Είδε τους ανθρώπους να δουλεύουν με φονικό ανταγωνισμό για τα έσοδα όλου του χρόνου, να επιδίδονται σαν τρελοί σε άγρα ενοικιαστών, πλύσιμο σεντονιών και κυνήγι κατσαρίδας. Είδε κυρίως τους ντόπιους έφηβους να δουλεύουν πολύ σκληρότερα από την ίδια, με μόνη προοπτική κι αυτοί τη

διαδοχή στην επιχείρηση, να παίρνουν με ζήλο το lower για να περιγράψουν ευφραδέστερα τη χωρητικότητα των *rooms to rent* και την πρόσβαση στα *αξιοθέατα*. Όλοι οι έφηβοι βέβαιοι, παντού στον κόσμο, δουλεύουν σκληρά. (Μα με αλύγιστη χάρη και στυλ. Οι ενήλικες λένε πως αυτό οφείλεται στο γονίδιο της ομορφιάς, που ακμάζει επιθετικά σε αυτή τη φάση, όμως κανείς δεν ερεύνησε ακόμα για το γονίδιο της *περηφάνιας*). Κάνουν ατέλειωτα οικιακά θελήματα, στα οποία περιλαμβάνεται και πορνεία. (Συμβολική και ασυναίσθητη ή ευθέως αιμομικτική). Είναι άμισθοι διαφημιστές και δοκιμαστές προϊόντων. Είναι γκρούπις συγκροτημάτων και οπαδοί ποδοσφαιρικών ομάδων, κομμάτων και οργανώσεων, συχνά με κίνδυνο της ζωής τους. Πάνω από όλα συντηρούν την *Παιδεία*, που με τη σειρά της συντηρεί χιλιάδες εργαζόμενους με το να αλέθει τους έφηβους ξανά και ξανά, πολλά τυραννικά χρόνια, μαζί με τις ίδιες, σαπισμένες δόσεις *εξεταστέας και διδακτέας ύλης*. Η Αλίκη μετά το νησί αποφάσισε πως θα έκανε κάτι «δικό της», αλλά δεν ήξερε τι. Η *Τεχνολογία Τροφίμων* στο Πανεπιστήμιο είναι τέσσερα χρόνια –*τέσσερα χρόνια, απάλευτο, φίλε*. Για την ώρα κάνει τρεις δουλειές «δικές της»: α) Φτιάχνει βίντεο με το γελαστό εαυτό της σε παρουσίαση συνταγών. Μερικά τα ανεβάζει στο *you tube* και μερικά τα πουλάει στο σχολείο, β) Προσπαθεί, χωρίς επιτυχία ακόμα, να φτιάξει ένα δικής της έμπνευσης πρόγραμμα για υγιεινή διατροφή με μελετημένη σύνθεση συστατικών και, γ) Μαγειρεύει ή παίρνει από το *Αρχοντικόν* φαγητά και τα πουλάει σε καθηγήτριες.

Στην κουζίνα του *Αρχοντικόν* αστειεύτηκε με τον *Γουίλι τον Μαύρο Θερμαστή* από το *Τζιμπουτί* (δηλαδή τον Μπόγκνταν, τον ξανθό Πολωνό σεφ με προϋπηρεσία σε κρουαζιερόπλοιο και αναμνήσεις από εξωτικά μέρη, που της προμήθευε *κρυσταλλάκια* – αμφεταμίνες – σε χαμηλές τιμές) και αγκάλιασε εγκάρδια, όπως κάθε μέρα, τις δυο Αλβανίδες μαγείρισσες. Έπειτα αποστήθισε το *μενού της ημέρας*, που θα απάγγελνε στους πελάτες. Δεν σερβίριζε, ούτε μαγείρευε πια. Έπαιρνε μόνο παραγγελίες – κανένας δεν μπορούσε να την αντικαταστήσει στο ρόλο της ως ζωντανή διαφήμιση. Το *μενού* ήταν εύκολο, έπρεπε μόνο να του ξαναρίξει μια ματιά το βράδυ. Βγαίνοντας από την κουζίνα προς την κύρια είσοδο του *Αρχοντικόν* θυμήθηκε την κούκλα, τη Ζουζού. Έτρεξε στο διαμέρισμα, την πήρε και την έφερε στη θέση της, στο χώρο υποδοχής, πάνω στο παλιό πιάνο.

«Έλα Ζουζούκα μου, στο θρόνο σου».

Μπάνιο λέει η επόμενη δουλειά στο κινητό, κι έχει ξεχάσει να ανάψει θερμοσίφωνα. Να το ματαιώσει, με την *καμιά*. Γδύνεται, μπαίνει στη μπανιέρα, χρησιμοποιεί αναγκαστικά την αυτόματη θέρμανση (χαμηλή πίεση) και κατουράει όρθια για να κερδίσει χρόνο. Το μακρόστενο λυγρό σώμα της δεν είναι μόνο γονίδια (που επαναλαμβάνουν με έμφαση τα βασικά σχήματα της μητέρας, καλλονής της Κυψέλης που παντρεύτηκε τον εστιάτορα με φιλόδοξες προοπτικές), ούτε μόνο καλή διατροφή. (Στηριγμένη περισσότερο σε μια σοφή οικονομία και λιγότερο στα πε-

ρίπλοκα γεύματα του πατρικού ρεστωράν). Είναι σφιχτοί μυς πλασμένοι από χορό, κολύμπι στο εξοχικό, ποδήλατο και μηχανάκι, αλλά και επιθετικά, προσβλητικά λόγια, κυρίως της μητέρας, που ξυπνούσαν στους ιστούς αντανάκλαστικά συσπείρωσης. Αλλά δεν τα θυμάται πια. Είναι ένας νεαρός οργανισμός που συνειδητοποιεί ότι αντιπροσωπεύει εξαιρετικά αυτό που η σύμβαση ονομάζει *ωραιότητα*. Κι ενώ έτσι κερδίζει σε αυτοπεποίθηση, διαισθάνεται πώς χάνει κάποια ανώνυμη ουσία, βαθιά κι αληθινή, που ίσως δεν μπορέσει να ξαναβρεί ποτέ. Την ουσία που είχε όταν ένιωθε απλώς ως μια παραλλαγή από τις μυριάδες πιθανές ανθρώπινες, όταν ντρεπόταν για το υπερβολικό ύψος της όπως η συμμαθήτριά για το υπερβολικό βάρος και ανησυχούσε για ένα μικρό σπυράκι όπως όλοι οι συμμαθητές για κάθε τι παράξενο επάνω τους.

Τρίβει απαλά το σώμα της με την πετσέτα, κοιτάζει την πυκνή τριχοφυΐα στην ήβη. Πλησιάζει ο καιρός για αποτρίχωση - *οχ!* Κοιτάζει επίσης τις ρώγες της με τη σκούρα (τη βρίσκει *πολύ* σκούρα) άλω, δεν γίνεται τίποτε γι' αυτό. Μετά ασχολείται με κάτι πολύ πιο διαχειρίσιμο: τα μαλλιά της. Πλούσια μαύρη κόμη με πορφυρές τούφες μπροστά – *πώς να τα κάνω σήμερα;* Ελέγχει επίσης τα πίσινγκ, έχει ένα καινούργιο στο φρύδι που θέλει οινόπνευμα. Καθώς του βάζει προσπαθεί να θυμηθεί πότε είχε περίοδο – ο Αντώνης έβαλε προφυλακτικό βέβαια, αλλά ξέρεις ποτέ;

Σεξ με τον Αντώνη στην πενταήμερη: δεν ήταν άσχημα, αλλά δεν θα επαναληφθεί. Όχι για τη Χριστίνα – που κάνει

σεξ συστηματικά με τον Αντώνη. Δεν είναι ζευγάρι ο Αντώνης και η Χριστίνα. Δεν μπορείς να πεις τι είναι, πάντως η Μάους δεν ζήλεψε. Ο λόγος που δεν θα επαναληφθεί είναι γιατί τόσο ο Αντώνης όσο και η Αλίκη είναι αρχηγοί στο σχολείο. Δυο αρχηγοί δεν κάνουν σεξ μεταξύ τους, εκτός αν υπάρχει λόγος: το σεξ δημιουργεί ομάδες, σχέσεις, εξαρτήσεις. Καλύτερα όχι.

Πάντως η Χριστίνα λόγω συστηματικού σεξ παίρνει χάπι (και αυτό το χάπι) κι έτσι, σε αντίθεση με την Αλίκη – που γενικά δεν συνηθίζει το σεξ – δεν ανησυχεί για ό,τι έγινε με τον Μπίλι στην πενταήμερη, αν έγινε. (Η ίδια διαβεβαιώνει ότι όχι).

Ζηλεύει η Αλίκη γι' αυτό το (πιθανό) σεξ της Μάους με τον Μπίλι; Δεν ξέρει, πρώτον γιατί η Μάους είναι φίλη της (και της λέει πως δεν έγινε τίποτα) και δεύτερον γιατί έτσι κι αλλιώς η ίδια δεν θα άντεχε να μείνει μόνη με τον Μπίλι. Δεν μπορείς να μείνεις μόνη με τον πιο μεγάλο σου έρωτα, ούτε να τον κοιτάξεις στα μάτια δεν μπορείς.

Ο Μπίλι (Βασίλι, Ρώσος) ήρθε στο σχολείο πέρσι, λόγω μετακόμισης. Ήξερε μουσική από μικρός, όπως όλη του η οικογένεια κι έπαιζε σε μαγαζιά, ενώ πήγαινε και στο ωδείο. Η εντύπωση που τους έκανε ήταν συντριπτική: πανύψηλος και κατάξανθος, φορούσε καπέλα με μπορ και γραβάτες από τις Βρυξέλες, το Αμβούργο, ακόμα και τη Νέα Υόρκη, όπου ζούσαν συγγενείς του. Αν και μεγαλύτερος – είχε χάσει λίγα χρόνια ως μετανάστης – στην αρχή ήταν μοναχικός, μα μετά κόλλησε με εκλεκτές παρέες: Αντώνη,

Αλίκη, Χριστίνα. Μια πρώτη έλξη με την Αλίκη, επικυρωμένη από όλη την τάξη (που σαν είδος φαντασιακής οικογένειας επιδοκίμασε τη φαινοτυπική συγγένεια), οφειλόταν προφανώς στο ύψος του: ήταν το πρώτο και τελευταίο αγόρι με σαφή υπεροχή ύψους από την Αλίκη. Αλλά αυτό υποχώρησε γρήγορα. Έπειτα, η πρώτη φορά που εκείνη ένωσε *αληθινά* ερωτευμένη ήταν όταν σε μια σχολική εκδήλωση όπου ο Αντώνης είχε φέρει την κιθάρα του και όλοι έλεγαν πόσο ωραία παίζει, ο Μπίλι, που παρακολουθούσε από τη γωνιά του πίνοντας ένα red bull είπε: *Δεν παίζει ωραία κιθάρα, έχει ωραία κιθάρα.*

Η Αλίκη δεν είχε αμφισβητήσει ποτέ ως τότε τον Αντώνη. Τον είχε εκτιμήσει από την Πρώτη, όταν έκοψε με την ψιλή τα μακριά του μαλλιά κι άφησε μόνο ένα λεπτό κοτσιδάκι. (*Θέλει αρχίδια να το κάνεις αυτό*). Σύντομα ήρθε η μηχανή πολλών κυβικών και φέτος, μόλις ο Αντώνης έκλεισε τα δεκαοχτώ, άρχισε να έρχεται στο σχολείο με μια κόκκινη *Alfa Romeo*, πράγμα που ενέπνευσε ακόμα και στους καθηγητές σεβασμό και ζήλια.

Όπως και να 'ναι η Αλίκη κόλλησε με τον Μπίλι από τότε που αυτός είπε για την κιθάρα του Αντώνη. Άρχισε να προσέχει τα καπέλα και τις γραβάτες του, τα βιβλία τσέπης που είχε μαζί του και διάβαζε –*διάβαζε!*–, πήγε κρυφά και τον άκουσε να παίζει. Ήταν *ερωτευμένη*. Καρδιοχτυπούσε όταν τον ένιωθε κοντά, τον φανταζόταν μαζί της όταν ήταν μακριά και στο σχολείο μιλούσε έντονα με τις φίλες της κοιτάζοντας οπουδήποτε αλλού εκτός από εκεί που ήταν ο Μπίλι. Το καλοκαίρι στο εξοχικό – μια αυθαίρετη μεζονέτα κοντά στο χωριό του πατέρα της – τον σκεφτόταν συνέ-

χεια και του έστελνε sms, mp3 και φωτό της με μαγιό. Όταν φέτος έγιναν κολλητές με τη Χριστίνα της το εξομολογήθηκε. Γι αυτό την πίστευε τη Μάους, δεν μπορεί να έκανε σεξ με τον Μπίλι στην εκδρομή.

Ντύθηκε (μαύρη σατέν φόρμα, μακό με στάμπα) και έριξε μια ματιά στους στίχους που πήρε από την Αγορά. Δεν της άρεσαν, αλλά θα μιλούσαν και οι άλλοι. Η κατανομή στο συγκρότημα ήταν περίπου η εξής: Αλίκη στίχοι και πλήκτρα. (Ήξερε πιάνο). Αντώνης κιθάρα και γενικό μάνατζμεντ. Χριστίνα σύνθεση (χειριζόταν προγράμματα για σύνθι, όπως και σχεδόν κάθε είδους προγράμματα) και πρώτη φωνή. Μπίλι έγχορδα (κιθάρα, βιολί, λαούτο), φωνή και σύνθεση – διασκευή μουσικής. Το όνομα του συγκροτήματος το είχε προτείνει ο Αντώνης.

Το *Νούφαρο* ήταν ένα παλιό ροκ κλαμπ της Αχαρνών, που είχε γνωρίσει δόξες στα seventies και πέρασε στην αθανασία με live ηχογραφήσεις με τον τίτλο *Ζωντανοί στο Νούφαρο*. Κάποιοι από τους τότε καλλιτέχνες ήταν ακόμα εν ενεργεία, ενώ τα τελευταία χρόνια το κλαμπ είχε ξανανοίξει. Ο Αντώνης είχε πάει, και το περιέγραφε ως σχετικά μεγάλο, με άνετο πατάρι και αρκετά *cool*. Όπως και να 'ναι τους άρεσε ο τίτλος κι αν θύμιζε κάτι ακόμα καλύτερα, άλλωστε η ιδέα ήταν να πάρουν παλιότερα έργα και να βάλουν δική τους (ή απλώς άλλη) μουσική. Όλοι στο *School-jamming* έφτιαχναν πρόχειρα κάτι δικό τους και μετά έκλεβαν η απλώς έπαιζαν ξένα κομμάτια, σύγχρονα. Οι *Ζωντανοί στο Νούφαρο* θα έπαιζαν παλιά, άγνωστα κομμάτια.

Το να παίζεις κάτι άγνωστο στο *Schooljamming* ήταν ρίσκο, αλλά ο Μπίλι ήταν εγγύηση.

2 παρά 10 η Αλίκη είναι με το *Crypton* έξω από το σχολείο και αγοράζει σάντουιτς από το *Διάλειμμα*, το απέναντι ταχυφαγείο. (Γευματίζει κυρίως με σάντουιτς και πίτσες). Στο προαύλιο, κάτω από έναν ήλιο σχεδόν καλοκαιρινό, είναι μαζεμένες οι προβλεπόμενες παρέες εφήβων: τους πιο πολλούς δεν τους θυμάσαι, καθώς στο σχιζοφρενικό αγώνα κάθε παιδιού πρώτον να ξεχωρίσει και δεύτερον να μην ξεχωρίσει, δυστυχώς πιο συχνά επικρατεί το *δεύτερον*, έτσι ακούς ένα βουητό από ίδιες περίπου φράσεις και βλέπεις ένα δάσος από ίδια κουρέματα, σακίδια και βερμούδες. Γενικά πάντως αυτή την εποχή το σχολείο δεν έχει πολλή κίνηση, καθώς οι περισσότεροι τελειόφοιτοι διαβάζουν για τις πανελλαδικές. Μα η Αλίκη, που δεν νοιάζεται πολύ για τις πανελλαδικές, το βρίσκει ευχάριστο και διασκεδαστικό. Είναι οι πιο ξεκούραστες ώρες της ημέρας της.

Το σχολείο, ένα κιτρινωπό διώροφο κτίριο με εσωτερική αυλή και μπαλκόνια, αντιπροσωπευτικό της ιδρυματικής αρχιτεκτονικής, χτίστηκε πριν λίγες δεκαετίες από τον αρμόδιο Οργανισμό που κάνει, χάριν της *δημόσιας και δωρεάν Παιδείας*, τις συμφωνίες με εργολάβους, μηχανικούς και προμηθευτές. Από εκεί και μετά αναλαμβάνει η παχύρρευστη λίμνη με το περιστρεφόμενο ρεύμα, η γνωστή ως *ελληνική οικονομία*: η *ζωντάνια* των μαθητών βοηθάει ώστε κάθε σχολικό κτίριο να είναι *αένας μοχλός παραγω-*

γικότητας, αφού κάθε πόρτα και παράθυρο, κάθε πρίζα, νιπτήρας και πίνακας δεν φτιάχνεται άπαξ, αλλά ανακατασκευάζεται εις το διηνεκές. Στο διάστημα μεταξύ δύο ανακατασκευών το κτίριο έχει εικόνα γιαπιού και επειδή πάντα υπάρχει ένα τέτοιο διάστημα, κανείς πια (ούτε η Αλίκη) δεν προσέχει το σπασμένο τζάμι, το πεταμένο καλοριφέρ, το θρανίο χωρίς πόδι κλπ. Αντίθετα η Αλίκη προσέχει τη διαδρομή: το σχολείο βρίσκεται στο τέρμα μιας μεγάλης ανηφόρας, παρόλα αυτά αρκετοί έρχονται με ποδήλατο. Το ποδήλατο είναι πρόσφατη μόδα, μετά την κρίση και την επιδρομή της οικολογίας. Οι οικογένειες θεωρούν τις συνήθειες των παιδιών, από ντύσιμο μέχρι φροντιστήριο, δείγμα κοινωνικού στάτους, έτσι τα περισσότερα έχουν ποδήλατο. Η Αλίκη έχει δύο, ένα *Orbea Boulevard* παρκαρισμένο στο *Αρχοντικόν* και ένα σπαστό *Safari* στη βεράντα του ρετιρέ, αλλά αν και τα αγαπάει δεν έχει χρόνο για ορθοπεταλιά στην άσφαλτο. Αφού τα πήρε μερικές φορές για να τα δείξει, επανήλθε στο *Crypton*.

Η Χριστίνα ή Μάους την περιμένει στην αυλή. Μικροκαμωμένη, ζαρωμένη σχεδόν, με τα ξανθά και κόκκινα (χωριστές τούφες) μαλλιά, κάθεται στο πεζούλι δίπλα στις βρύσες, ανανεωμένη με το πανκ κούρεμα που έκανε αμέσως μετά την πενταήμερη (όλοι κάτι άλλαξαν επάνω τους μετά την πενταήμερη) και που ταιριάζει με το μαύρο κολάν και το παλαιστινιακό. Κατά περίεργο τρόπο πάντως, η νέα κουπ δεν άλλαξε πολύ τη γενική εντύπωση που έδινε και πριν με το απλό καρέ (και τα λιγότερα πέρσινγκ), σαν το πανκ να ήταν απλώς η υπερτονισμένη, θεατρική βερσιόν αυτού που όντως είναι η Χριστίνα. Δίπλα της ένα μπουκάλι

νερό, στο χέρι το ακριβό κινητό της, στο σακίδιο διακρίνονται τα μοβ *All-star* της. (Έχει τη συνήθεια να αλλάζει κάθε τόσο παπούτσια, τώρα φοράει μπαλαρίνες). Ήρθε καινούργια στην τελευταία τάξη, όπως έρχονται πολλοί από την επαρχία, λόγω φροντιστηρίου, και κόλλησε με την Αλίκη. Η μία πανύψηλη, μελαχρινή, με γερή κράση, η άλλη μικρόσωμη, ξανθιά, ασθενική, κι όμως έμοιαζαν, συμπληρωματικές εκδοχές της ίδιας εικόνας.

«Ψήνεσαι για πάνω;» λέει η Αλίκη.

«Κάτσε μία».

Η Χριστίνα κινεί αστραπιαία το δάχτυλο πάνω στο smart phone – σε ένα διάλειμμα της τενοντίτιδας που την βασανίζει – και η Αλίκη ξέρει πως κυνηγάει κάτι σε κάποιο παιχνίδι, ίσως μάλιστα σε *πειραγμένο από την ίδια παιχνίδι*. Δεν την φτάνει σ' αυτά, *ρεσπέκτ* λοιπόν, μέχρι να πει η Μάους *πάμε*. (Άλλωστε σε δευτερόλεπτα το λέει). Ανεβαίνουν να ετοιμάσουν τα σκονάκια και να τα πούνε, δεν τις ενδιαφέρει η συγκέντρωση – προσευχή: η πείρα έχει δείξει ότι οι ανακοινώσεις είναι άνευ σημασίας, απλώς οι καθηγητές πρέπει να τις κάνουν.

Οι καθηγητές είναι επίσης άνευ σημασίας. Τους βλέπουν πια σαν φαντάσματα που τριγυρνάνε στο κτίριο από συνήθεια μέχρι να τελειώσει η χρονιά, και που καλό ωστόσο είναι να μην τα θυμώνεις, έχουν κι αυτά τα προβλήματά τους. Δύο είναι σχεδόν συμπαθείς, ο Φράγκος, ο μοναχικός θεολόγος με τα καπέλα σαν του Μπίλι και η χοντρούλα και με κατακόκκινο, τελείως άουτ, κραγιόν Αγγλίδα που χαιρέται να βλέπει τα παιδιά να γελάνε, όποτε τα κρύσταλλα τυχαίνει να έχουν τέτοια επίδραση. (Την τελευταία φορά

που το είπε πάντως ήταν μονάχα λίγη παραπάνω *Ursus* με τις *Κορώνες* στο *Διάλειμμα*). Μερικοί επίσης είναι χρήσιμοι, σαν τις τρεις πελάτισσες της Αλίκης, που τους πουλάει φαγητό.

Δυο πρώτες ώρες λογοτεχνία. Καλή η Αλίκη: χειρίζεται τη γλώσσα από μικρή, ξέρει τα ξύλινά της κόλπα, είναι εξωστρεφής και άνετη, ώστε να *συμμετέχει* στα προφορικά. Σκράπας η Χριστίνα. *Δεν με ενδιαφέρουν αυτά, όλοι ένα κόλλημα έχουν* λέει, εννοώντας τα λογοτεχνικά κείμενα και τους ήρωές τους. Μια φορά μονάχα, που η φιλόλογος ρώτησε ποιο κείμενο θα ήθελαν να *κάνουν*, η Μάους κοιτάζοντας τα περιεχόμενα πετάχτηκε και είπε *τον Δον Κιχώτη*. Η πρότασή της δεν πέρασε, αλλά η Χριστίνα πρόλαβε να επιχειρηματολογήσει:

«Αυτό» (να κυνηγάς ανεμόμυλους) «έχει νόημα».

Πού και πού η Αλίκη της ρίχνει μια ελαφριά μπουνιά, πάνω ή κάτω από το θρανίο και η Χριστίνα την αντιγυρίζει – πιο ελαφρά:

«Ξεκόλλα».

Είναι η πλανώμενη υποψία ότι η Χριστίνα έκανε σεξ στην πενταήμερη με τον Μπίλι. Ο Μπίλι απουσιάζει, κάνει πρόβες, όχι για τους *Ζωντανοί στο Νούφαρο* αλλά για τις δικές του εμφανίσεις. Απουσιάζει και ο Αντώνης για δουλειές, άρα, μετά το διαγώνισμα της Ιστορίας, όπου γράφουν γρήγορα ό,τι μπορούν, είναι ελεύθερες. (Δεν τις νοιάζει τι έχουν μετά). Παίρνουν από μισό *κρύσταλλο*, η Χριστίνα αλλάζει παπούτσια (βγάζει τις μπαλαρίνες και φορά-

ει τα *All-star*), ασφαλίζει το ποδήλατό της στο *Διάλειμμα* και φεύγουν με το *Crypton*: δική τους μιάμιση ολόκληρη ώρα πριν το φροντιστήριο.

Πλατεία Κάνιγγος. Ταμπέλες νεοη αναβοσβήνουν οριζοντίως και καθέτως βυθίζοντας, με τις σπασμωδικές τους εναλλαγές, τα νεοκλασικά τους φόντα στην αφάνεια: είναι το σύμπαν των Φροντιστηρίων, που απλώνεται πολύχρωμο (μαζί με μια πλούσια σειρά χαρτοπωλεία, ταχυφαγεία και καφέ), από εδώ και σε όλο το τρίγωνο Εξάρχεια - Ακαδημίας - Σόλωνος. Φροντιστήρια με ονόματα: *Θετικό*, *Θεωρητικό*, *Σύγχρονο*. *Η Μέθοδος*, *Η Διαγώνιος*, *Η Πρόταση*. *Η Άνοδος*, *Η Πρόοδος*, *η Εξέλιξη*. Και τα λοιπά. Η Αλίκη και η Χριστίνα πάνε στη θετική κατεύθυνση, με στόχο η πρώτη κάτι σχετικό με τρόφιμα, αν και είναι μάλλον σίγουρη ότι τελικά δεν θα σπουδάσει (*τέσσερα χρόνια!*) και η δεύτερη τις οικονομικές σχολές γενικά.

Στο καφέ – μια ώρα ως το μάθημα – πιπιλάνε ανόρεχτα τα καλαμάκια του φρέντο, ενώ η Χριστίνα αλλάζει πάλι παπούτσια. (Μπαλαρίνες). Η Αλίκη βγάζει το χαρτί με τους στίχους από τη Δημοτική Αγορά. Η Μάους διαβάσει λίγο και μορφάζει:

«Δε λέει ρε φίλε, ξέρω γω;»

Αλλά μετά από λίγο:

«Αυτό» – δείχνει κάτι στίχους για ένα γράμμα – «μπορεί να λέει, φαντάσου κάτι σε *R'n B*. Αλλά .. ξέρω γω;»

«Τι πάμε να κάνουμε, ρε φίλε;» ταλαντεύεται η Αλίκη.

«Ξεκόλλα», λέει η Μάους, «όλοι έτσι κάνουν».

Έπειτα μιλάνε επιτέλους για τον Μπίλι. Δηλαδή, η Αλίκη βάζει τη Χριστίνα να της αφηγηθεί ξανά μια πρόσφατη φάση στο σχολείο, βράδυ μετά το μάθημα, που η ίδια έφυγε και ο Μπίλι έπαιξε ένα κομμάτι *φοβερό*.

«Όπου πάει, εσύ όλο φεύγεις», τη μαλώνει η Χριστίνα. «Μόνο από το σπίτι του Αντώνη δεν φεύγεις, αλλά κι εκεί με το ζόρι του μιλάς. Τι θέλεις να κάνει, ρε Αλίκη, κι αυτός, αφού δεν του μιλάς;... Λοιπόν, τι να σου λέω, άπαιχτος, φίλε. Του κάνω, *τι είναι αυτό; Ο χορός της φωτιάς*, μου κάνει. Θα το παίζει σαν χαρντ, θα βάλει και βιολί».

Η Αλίκη απολαμβάνει την αφήγηση, που είναι πανομοιότυπη με τις προηγούμενες, μετά βγάζει το κινητό:

«Άκου αυτό», προτείνει. «Τραγούδι παλιό, άκου».

Τα δυο κορίτσια ακούνε:

*«Θάλασσα πλατιά, σ αγαπώ γιατί μου μοιάζεις
θάλασσα βαθιά, μια στιγμή δεν ησυχάζεις
λες κι έχεις καρδιά
τη δικιά μου τη μικρούλα την καρδιά».*

Έκθεση. Η Αλίκη γράφει καλές – όταν γράφει. Θα γράψω μια και καλή, στις πανελλαδικές. (Ό,τι και να πέσει άλλωστε, πάνω κάτω τα ίδια θα γράψει: ορισμός της Βασικής Έννοιας, ιστορική ανασκόπηση της Β.Ε., ο σύγχρονος άνθρωπος και η Β.Ε. Έπειτα τα Μέσα Ενημέρωσης και η Β.Ε., ο ρόλος της οικογένειας – σχολείου, εκκλησίας – στη Β.Ε. Τώρα τελευταία παίζει και ο ρόλος της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Β.Ε. μπορεί να

είναι ο,τιδήποτε, από τη δημοκρατία και τον ελεύθερο χρόνο μέχρι τα αγγουράκια τουρσί). Η Χριστίνα γράφει συνήθως μία σελίδα, με ενδείξεις ελαφριάς δυσλεξίας.

Τα Φροντιστήρια δεν οφείλουν την ύπαρξή τους στις ελλείψεις των σχολείων, απλώς χρησιμεύουν ό,τι και αυτά: για να έχουν δουλειά οι (πάρα πολλοί) καθηγητές που περισσεύουν. Η πρώην αγροτική τάξη που δεν απορροφήθηκε στις – τριτογενείς βασικά – επιχειρήσεις (όπως ας πούμε απορροφήθηκε ο παππούς της Αλίκης) έγινε *υπάλληλοι*, ένα μεγάλο τμήμα τους εκπαιδευτικοί. Η μισή Ελλάδα κάνει μάθημα στην άλλη μισή, ενώ το αντικείμενο του μαθήματος σπάνια βγαίνει έξω από τον κύκλο, να γίνει επένδυση, προϊόν. Όλοι κολυμπάνε στην ελώδη λίμνη από ένστικτο, από την ανάγκη της αμοιβαίας συντήρησης. Γιατί πάνε φροντιστήριο η Αλίκη και η Χριστίνα; Είναι η προίκα τους, οι οικογένειες κάνουν *το καλύτερο*. Βέβαια ο Αντώνης και ο Μπίλι δεν πάνε, αλλά ο πρώτος είναι η σπανιότητα εξαίρεση και ο δεύτερος μετανάστης.

Μαθηματικά, διαγώνισμα: γράφουν ο,τι τους κατέβει, δεν τις ενδιαφέρει ο βαθμός. (Η Χριστίνα βέβαια μπορεί να έγραψε και για είκοσι). Η μέρα πηγαίνει προς το τέλος. Οι μπουνιές έχουν πάψει. Γέρνουν στο θρανίο του φροντιστηρίου, ακουμπάνε η μια στην άλλη.

Πίσω στην έρημη πια, σκοτεινή ανηφόρα του σχολείου, η Αλίκη φέρνει με το *Crypton* τη Χριστίνα στο έτοιμο να κλείσει *Διάλειμμα*.

«Αύριο στου Αντώνη».

Εννοείται σιωπηλά ότι η Χριστίνα θα είναι εκεί από πιο νωρίς: κάνει σεξ με τον Αντώνη.

Η Χριστίνα αλλάζει παπούτσια (*All-star*) και ανεβαίνει στο ποδήλατό της. Οδηγεί αδέξια στα δρομάκια της Κυψέλης, ευτυχώς μένει κοντά. Είναι έντεκα.

Βράδυ Παρασκευής, η Αθήνα φωτίζεται από τα αυτοκίνητα που κυλάνε προς τις εστίες διασκέδασης. Η Φωκίωνος Νέγρη αστράφτει, καφετέριες και εστιατόρια συγχέουν μουσικές και φώτα, οι θαμώνες κάθονται πια και έξω – το *Αρχοντικόν* έχει ανοίξει και τον κήπο του. Γύρω στα μεσάνυχτα η Αλίκη τελειώνει το δεύτερο μπάνιο της ημέρας, φοράει το μαύρο της φόρεμα (έχει τρία παρόμοια) και τις γόβες που τη φτάνουν στο 1,80, χτενίζεται, μακιγιάρεται και κατεβαίνει στο *Αρχοντικόν*. Η Ζουζού στο ημίφως, πάνω στο παλιό πιάνο.

«Γεια σου Ζουζού μου-μου».

Γεμάτη χάρη, μπαίνει στη σάλα. (Τραπέζια στοιχισμένα, λευκά τραπεζομάντιλα, καρέκλες με ψηλή πλάτη σε κρεμ βελούδο. Πολύφωτα με υπογραφή. Οι σερβιτόροι έχουν αναλάβει κρασιά και σαλάτες). Γελαστή προς όλους, με έξτρα αστεία και κοπλιμέντα όπου αυτή κρίνει, φιλική στους καινούργιους πελάτες, απαγγέλλει με όλες τις ορολογίες το *μενού της ημέρας* και μετά το εξηγεί. Έπειτα βγαίνει στον κήπο. Στον επόμενο γύρο παίρνει τις παραγγελίες, λέει *ευχαριστώ πολύ* και νιώθει πάλι όλα τα βλέμματα: αγνοεί τα μοχθηρά, τρέφεται από τα θετικά, λάμπει.

«Είναι μόνο δεκαεφτά μισό», λένε κάποιοι.

Δυο ώρες μετά, στην κουζίνα, πίνει ένα χλιαρό γάλα με μέλι που της φτιάχνει η Αλβανίδα μαγείρισσα. Γύρω στις δύομισι, καθώς το ρεστωράν αδειάζει, σημειώνει στενογραφικά στο κινητό τις αυριανές δουλειές και πηγαίνει για ύπνο.

Μπίλι - Χριστίνα

Στην άμμο ανάμεσα στα πεύκα και τη θάλασσα βαδίζει αργά ένας ψηλός άντρας με καπέλο και σακίδιο στην πλάτη. Κάθε τόσο, στο φως του φεγγαριού, εξετάζει κάτι στο έδαφος και το μαζεύει ή το αφήνει. Είναι ο Μπίλι κι αυτό στην πλάτη δεν είναι σακίδιο μα ένα λαούτο στη θήκη του.

Πίσω και πλάι του, μέσα στα πεύκα, κινούνται διαγράφοντας κύκλους παράξενες πυγολαμπίδες. Είναι ένα εποχικό φαινόμενο ζωής. (Γιατί, για να αποκαταστήσουμε τη δικαιοσύνη, το σχολείο μπορεί να μην πετυχαίνει τους *διδασκτικούς στόχους*, αλλά προσφέρει το πιο πολύτιμο, *ζωή*: τα περισσότερα παιδιά δεν θα είχαν καθόλου ζωή χωρίς αυτό). Λίγο πριν και μετά το Πάσχα, όταν τα πεντάστερα της Ελλάδας γεμίζουν με σχολεία, μπορεί να δει κανείς αυτές τις ηλεκτρονικές λάμπες (κινητά, φακοί) να αναβοσβήνουν τις νύχτες στις ακτές μέχρι οι κάτοχοί τους να αποφασίσουν *εδώ*. (Η, στην περίπτωσή μας, μέχρι να βγουν στο φεγγαρόφωτο). Τότε οι μαθητές μαζεύονται σε μικρά γκρουπ. Κάποια στήνουν χορούς: τα αγόρια χοροπηδάνε (με την κυριολεκτική σημασία της λέξης) στα όρια της ε-

ξάρθρωσης, κουνώντας τα κεφάλια σε ήχους *black metal* (τρία μαζί ηλεκτρικά έγχορδα), κυκλικά, με αύξουσα ταχύτητα και πέφτοντας στο τέλος με θαυμαστά υπολογισμένη δύναμη το ένα πάνω στο άλλο. Τα κορίτσια στήνουν απαλότερους χορούς: η παράδοση έχει διατηρήσει, από σχολική γενιά σε σχολική γενιά, θρυλικά ραδιοφωνικά ρεφρέν, όπως *δεν είμαστε ζουλού, δεν είμαστε παπούα, είμαστε η άγρια φυλή των λιλιπούα*, που ζωντανεύουν αυτές τις εκδρομικές νύχτες σταθερά κάθε άνοιξη. Άλλες παρέες δεν χορεύουν, κάθονται απλώς και βλέπουν τις σκιές που διασχίζουν το φεγγάρι. Ή βλέπουν τις σκιές που κινούνται μέσα στα δέντρα, στο χώμα ή την άμμο, παρατηρούν με έκπληξη και ένταση τα μικρά ζώα της νύχτας. Ή, με κάποια χημική βοήθεια, βλέπουν αλλόκοσμα όντα, ωραίες φρεναπάτες της στιγμής. Μερικοί αντίθετα πρωτοδοκιμάζουν να πιουν. Κάποιοι αφηγούνται ιστορίες, κάποιοι ακούνε. Όλοι πάντως είναι σχεδόν οργανικά ενωμένοι (και ίσως για πάντα, αν και ελάχιστοι από αυτούς θα το αντιληφθούν στο μέλλον) γύρω από πυρήνες ενέργειας: μια πηγή μουσικής, ένα μπουκάλι βότκα, ακόμα κι ένα σώμα. (Δικό τους). Μα κάποιοι ψάχνουν την αληθινή φωτιά.

Τα μαλλιά της Χριστίνας, καρέ φουσκωμένο με το πιστολάκι (θυμίζουμε ότι το πανκ ήρθε μετά την πενταήμερη) έτσι που σχεδόν να κρύβει το μικρό της πρόσωπο, έχουν αρχίσει να ξεφουσκώνουν και τα μάτια της αναζητούν διαφυγή. Απέναντί της, στην άλλη πλευρά του στρογγυλού μπαρ, ο Αντώνης και η Αλίκη μιλάνε κολλητά και

χαμηλόφωνα. Μαντεύει πως απόψε θα κάνουν σεξ. Η ίδια κάνει από καιρό σεξ με τον Αντώνη, αλλά δεν είναι μαζί του ζευγάρι, ποτέ δεν υπήρξε ζευγάρι με κανέναν. Θα ήθελε βέβαια κι αυτή να καμαρώνει με ένα αγόρι δίπλα της, από την άλλη όμως δεν καταλαβαίνει γιατί οι συμμαθητές της γίνονται ζευγάρια, αφού το κυριότερο που κάνουν (ως ζευγάρια) είναι να τσακώνονται για ασήμαντους λόγους. Χωρίς να την προσέξει κανείς, η Χριστίνα φεύγει.

Δεν μπορεί όμως να κατέβει την πετρώδη πλαγιά ανάμεσα στο δρόμο και την παραλία (όπου ήδη κινούνται τα φώτα), έτσι αρχίζει προσεκτικά, μια κι έχει τα κατάλληλα παπούτσια (αρβυλάκια *Dr. Martens*, συνδυασμένα με δαντελένια μπλούζα και σορτς) να κατηφορίζει την άσφαλτο. Δεξιά κι αριστερά της σκοτεινά δέντρα. Η Χριστίνα φοβάται τα δάση, γι' αυτό τα επεξεργάζεται στα παιχνίδια της.

Όπως άλλοι φτιάχνουν ιστορίες, η Μάους σχεδιάζει παιχνίδια για υπολογιστές. Πάνω στον ίδιο αλγόριθμο (που στηρίζει ρόλους, χώρους και αντικείμενα, δίνει και παίρνει πόντους και προσφέρει επιλογές) βάζει δάσος, ερημιά ή πόλη, αλλάζει εποχές και ντεκόρ. Στην πραγματική της ζωή ωστόσο υπάρχει κάτι ακόμα πιο τρομακτικό κι από το δάσος – αφού μάλιστα, σε αντίθεση με εκείνο, δεν μπορεί πάντα να το αποφύγει: είναι τα προάστια των πόλεων τη νύχτα, το σκοτεινό τίποτα που απλώνεται απότομα μετά από τις γειτονιές σαν γκρεμός της συνείδησης. (Πράγμα που μας θυμίζει ότι η αστική δόμηση δεν είναι φιλική προς όλους, ή ότι γίνεται ακόμα με τα κριτήρια εποχών κατά τις οποίες οι Χριστίνες δεν κυκλοφορούσαν τη νύχτα). Σε ένα τέτοιο προάστιο με σιωπηλά γιαπιά περπατάει τώρα, και

βιάζεται. Ωστόσο, μετά τα πρώτα ευχάριστα βήματα στην άμμο, έχει μια ακόμα πιο ευχάριστη συνάντηση.

«Όπα, Μπίλι! Ενοχλώ;»

Ο Μπίλι κάθεται στην άμμο κι έχει ήδη μαζέψει αρκετά κλαδάκια.

«Μάους! Όχι, έλα, θέλει παρέα η φωτιά. Ό,τι ήμουν έτοιμος να ανάψω».

Η Χριστίνα κάθεται οκλαδόν κοντά στο νερό.

«Ξέρεις να ανάβεις φωτιά;»

Αντί για απάντηση ο Μπίλι πλησιάζει τον αναπτήρα στα ξύλα:

«Πρέπει να είναι λεπτά και πολύ ξερά», λέει, «σχεδόν άσπρα. Κάνουμε πρώτα μια μικρή στοίβα και περιμένουμε. Αφού πάρει καλά, βάζουμε από πάνω ένα δυο μόνο, μεγάλα. Και, βασικό: να υπάρχει κενό ανάμεσά τους, να περνάει αέρας».

Λίγα λεπτά μετά ο Μπίλι και η Χριστίνα νιώθουν την αρχαία αγωνία για το αν θα πιάσει η φωτιά. (Η φωτιά έχει την ιδιότητα να γίνεται πάντα το πρωτεύον θέμα). Ο Μπίλι έχει ξεχάσει τη μελωδία που σκόπευε να καταγράψει. Η Χριστίνα βγάζει τα αρβυλάκια της και διπλώνει τα πόδια όσο μπορεί. Ο Μπίλι συνεχίζει να κάνει με στυλ τις αρμόδιες κινήσεις. Αφοσιώνονται. (Είναι τώρα ναυαγοί ή πρωτόγονοι ή και άστεγοι της πόλης με το φλογερό βαρέλι τους. Ή νιώθουν την οικογενειακή νοσταλγία, τη νοσταλγία όμως μίας αλλήνης οικογένειας από αυτή που έχουν στην πραγματικότητα). Κι ενώ περιμένουν σιωπηλοί, αφουγκράζονται τη θάλασσα. Ανάμεσα στους απαλούς κυματισμούς έρχεται το βουητό από τα μπαρ της πολίχνης.

«Βαρέθηκα εκεί πάνω», λέει η Χριστίνα.

Ο Μπίλι κουνάει το κεφάλι με κατανόηση.

«Παντού έτσι είναι», λέει. «Σε όλο τον κόσμο».

«Έχεις πάει σε όλο τον κόσμο»;

«Κατά κάποιο τρόπο».

Μετά το μετριάζει:

«Τουλάχιστον στην Ευρώπη. Έχω δικούς μου σχεδόν παντού...».

«Κι είναι παντού έτσι, βαβούρα;» ρωτάει η Χριστίνα, κοιτάζοντας τα κλαδάκια που καίνε τώρα σχεδόν ήρεμα, καλά.

«Άκου», λέει ο Μπίλι, «θα στο εξηγήσω από την αρχή. Η Ευρώπη» – τονίζει τη λέξη – «κάποτε κατέστρεψε την αγροτική της τάξη. Χιλιάδες πήγαν στις πόλεις κι έγιναν εργάτες. Τώρα καταστρέφει και την εργατική της τάξη. Έρχονται άλλοι εργάτες, από αλλού, ή πάει η Ευρώπη αλλού και βρίσκει εργάτες. Η παραγωγή έχει μεταφερθεί αλλού».

Τα μάτια της Χριστίνας κινούνται από τη φωτιά στον Μπίλι. Δείχνουν αντίληψη.

«Εργατική τάξη;»

Ο Μπίλι σκαλίζει τη φωτιά.

«Τώρα να βάλουμε ένα μεγάλο», λέει. Διαλέγει ένα κούτσουρο από τα δυο τρία που έχει βρει και το βάζει τελετουργικά πάνω από τα μικρά κλαδάκια. Το κοιτάζουν κρατώντας την ανάσα τους. Οι φλόγες το γλείφουν και σιγά σιγά εισχωρούν στο σώμα του, ώσπου σε μια στιγμή μια μεγάλη χρυσοκόκκινη βγαίνει απότομα, αγκαλιάζοντάς το.

Ο Μπίλι μοιάζει να έχει απομακρυνθεί από την εργατική τάξη. Λέει:

«Πριν έρθω στην Κυψέλη έμενα στην Ακαδημία Πλάτωνος. Έχεις πάει;»

Η Χριστίνα δεν την ξέρει καν.

«Λογικό», λέει ο Μπίλι. Κι εξηγεί πως η Ακαδημία Πλάτωνος δεν απέχει πολύ από την Κυψέλη, και οι δυο είναι γειτονιές του κέντρου της Αθήνας. Μα η Αθήνα δεν πρόλαβε να αποκτήσει μετρό πριν αρχίσει να διαλύεται σαν τις άλλες μεγαλουπόλεις. Έζησε τεμαχισμένη, χωρίς ενιαίο κυκλοφοριακό σύστημα, και τώρα τεμαχίζεται χειρότερα, για τους ίδιους λόγους που τεμαχίζονται το Παρίσι, το Λονδίνο και η Μόσχα. Δεν πρόλαβε, αλλά δεν έχει σημασία πια γιατί όλες οι πόλεις σπάνε, παρά τα τέλεια δίκτυα.

«Σπάνε; Γιατί;»

«Γιατί σπάνε οι παλιοί αρμοί που ένωναν τους ανθρώπους, οι οικονομικοί αρμοί. Ακόμα και οι ντόπιοι σχηματίζουν γκέτο».

«Α, γι' αυτό είπες για την εργατική τάξη. Και η βαβούρα τι σχέση έχει;»

«Λοιπόν, άκου».

(Του Μπίλι του αρέσει να λέει τα πράγματα με το δικό του τρόπο).

«Εκεί που έμενα πριν είναι το πάρκο του Πλάτωνα. Κοιτά στην άκρη του, σε μια μεγάλη αλάνα, είναι το Σούπερ Ντάμπο, το πολυκατάστημα. Έχω δουλέψει εκεί, μεταφορέας. Απέναντι τώρα, στην άλλη πλευρά της λεωφόρου, εί-

ναι το Καπνεργοστάσιο, που τώρα είναι Βιβλιοθήκη. Η Βιβλιοθήκη της Βουλής».

Όταν πρωτοήρθε ο Μπίλι στην Ακαδημία Πλάτωνος (όπου έμεναν συγγενείς του) χάθηκε στο μεγάλο πάρκο με την πλούσια φυσική βλάστηση, τα μικρά κοιλώματα, τα μεγάλα ξέφωτα με τις συστάδες από αρχαία ερείπια. Το ονόμασε *Ο Πράσινος Δράκος* γιατί διασχίζεται από την οδό Δράκοντος και του εντυπώθηκε σαν εικόνα ονείρου. Ήταν ένα ήμερο δάσος γεμάτο μυστικά και ομορφιά. Σύντομα άρχισε να συχνάζει στα μικρά καθαρά γήπεδα, να παίζει μπάλα με ομοεθνείς και μη, να κάνει τζόκινγκ. Το ότι εδώ ακριβώς δίδασκε ο ίδιος ο Πλάτωνας του φάνηκε φυσικό: βρισκόταν στην Ελλάδα, όλα λοιπόν ήταν συνέχεια. Τότε ο Πλάτωνας, οι φίλοι και οι μαθητές του, τώρα παιδιά στις Παιδικές Χαρές, οικογένειες σε πικνίκ, σκυλιά στη βόλτα τους. Και ακόμα, ευγενικοί γέροι που λιάζονται, αγώνες ποδηλάτου, ομάδες του Δήμου με το *open air film festival*. Άργησε να προσέξει ότι δεν υπήρχαν τουρίστες: η Ακαδημία Πλάτωνος δεν περιλαμβάνεται στα πακέτα.

Έπειτα έπιασε δουλειά στο *Σούπερ Ντάμπο* κι έτσι γνώρισε το απέναντι Καπνεργοστάσιο, το μοναδικό αυτό δείγμα μεσοπολεμικής βιομηχανικής αρχιτεκτονικής, που δεσπόζει στη γωνία Λενορμάν και Κρέοντος με τις λιτές του γραμμές, τις έντονες ώχρα και κεραμιδί προσόψεις και την σιωπή του πίσω από την πύλη με τη σκαλιστή επιγραφή: *Δημόσιον Καπνεργοστάσιον*. Σιωπή υποβλητική μα όχι παγερή, αφού το κτίριο, αν και ήσυχο, είναι απολύτως

ζωντανό: είναι πια Βιβλιοθήκη. Έχει τα πληρέστερα αρχεία ελληνικών εφημερίδων και περιοδικών, κλειστά βιβλιοστάσια που φυλάνε τις παλιές εκδόσεις και μεγάλο σύγχρονο αναγνωστήριο πάνω από το κεντρικό του αίθριο, που κάποτε βούιζε από τους φορτοεκφορτωτές καπνού. Όσο για τα μηχανήματα στο υπόγειο, τα εργαλεία και τις (άδειες) συσκευασίες τσιγάρων που είναι ακόμα εκεί, όχι μόνο δεν μοιάζουν νεκρά, μα η συντροφιά τους με τα βιβλία, τα αρχεία, όλους αυτούς τους θησαυρούς τα κάνει ενεργά στοιχεία του χώρου. Α, σίγουρα, αυτή η μοναδική *Καπνοβιβλιοθήκη* θα γινόταν άνετα ο τόπος αναφοράς των (πάμπολλων) *καπνόβιων* συγγραφέων της γης!

«Αυτό το Καπνεργοστάσιο λοιπόν», συνεχίζει ο Μπίλι, «στέγαζε πολλές βιοτεχνίες μαζί. Ήταν η εργατική τάξη της Ελλάδας, που δεν πρόλαβε να μεγαλώσει. Χάθηκε νωρίς, αλλά πρόσεξε: μαζί της χάθηκαν και όσοι εξαρτιόνταν από αυτήν, δηλαδή η παραγωγική αστική τάξη. Ούτε αυτή πρόλαβε να μεγαλώσει. Σε άλλες χώρες ναι, εδώ όχι. Σαν το μετρό. Αλλά και πάλι δεν έχει σημασία, γιατί και όπου αναπτύχθηκε κι εκεί διαλύεται πια, η παραγωγή πάει αλλού. Οι τουρίστες από την Ευρώπη δεν διαφέρουν πια από τους Έλληνες που πουλάνε το τουριστικό προϊόν: είναι και οι δυο καταναλωτές που παρέχουν εναλλάξ υπηρεσίες ο ένας στον άλλο, σε ένα σύστημα που τους δανείζει εξ ίσου. Παντού λοιπόν η ίδια βαβούρα, όπως τη λες».

«Ωραία τα εξηγείς», λέει η Χριστίνα με δέος (υποβαλλόμενο κι από τη φωτιά) και με την αλώβητη εκείνη όρεξη

για γνώση που έχουν διασώσει οι έφηβοι και την ταΐζουν με αλληλοδιδασκαλία. «Ασχολείσαι, διαβάζεις;»

Ο Μπίλι ανήκει σε εθνότητα με πλούσια ποικιλία επαγγελμαμάτων. Οι Ρώσοι κάνουν διάφορες δουλειές, διαχειρίζονται μαγαζιά, αναλαμβάνουν υπηρεσίες. Πρόσφατα έβαλαν αρκετά χρήματα στην Ελλάδα και την υπόλοιπη Ευρώπη, ενώ άρχισαν να έρχονται και ως απλοί επισκέπτες και τουρίστες. Οι στενοί συγγενείς του Μπίλι πάντως είναι όλοι καλλιτέχνες, μουσικοί. Είναι αρκετά μορφωμένοι και, ναι, τονίζει, διαβάζει. Όλοι στην οικογένειά του διαβάζουν. Το ρωσικό βιβλιοπωλείο της Ομόνοιας τους προμηθεύει τακτικά με τις παραγγελίες τους.

«Όλοι μουσικοί», μουρμουρίζει η Χριστίνα. «Τι είναι η μουσική, τελικά;».

Ο Μπίλι διστάζει. Λέει πρώτα ότι είναι κάτι με το οποίο λες ότι δεν μπορείς να πεις αλλιώς, έπειτα λέει αυτά πάνω κάτω που ζει ο ίδιος ως ακόλουθος της οικογενειακής παράδοσης: ότι με τη μουσική βλέπεις μια συνέχεια στην ανθρωπότητα. Ότι είναι μια άσκηση του μυαλού, μια πειθαρχία. Και ότι, ναι, επαναλαμβάνεται, αλλά ο συνδυασμός των μοτίβων λέει κάθε φορά κάτι διαφορετικό. Όπως ας πούμε η γλώσσα με τις λέξεις και τις φράσεις.

«Θα παίξω στη *Ορχήστρα Νέων της Ευρωπαϊκής Ένωσης*», αποκαλύπτει με καμάρι τελειώνοντας. «Κέρδισα το διαγωνισμό».

Η φωτιά έχει υψωθεί σαν να χαίρεται μαζί του ή αντίθετα σαν να υπενθυμίζει πως το ουσιώδες είναι αλλού. Η Χριστίνα την κοιτάζει επίμονα. (Η φωτιά αντανακλά την εικόνα μας αν την κοιτάξουμε βαθιά, μα τότε με έκπληξη

βλέπουμε εκεί στην καρδιά της όχι ένα πρόσωπο, μα μια σκιά, μια μαύρη κηλίδα που περιέχει δυνάμει τα πάντα). Η Χριστίνα νιώθει ότι όλοι οι σκοποί, η κάθε είδους αφοσίωση σε κάτι, όπως ας πούμε στη μουσική, είναι *μάσκες*, πως οι άνθρωποι απλώς νοσταλγούν αυτό που έχασαν πολύ νωρίς, από την εποχή της πρώτης φωτιάς, όταν ακριβώς τη στιγμή της μεγάλης ελευθερίας υποτάχτηκαν. Λέει:

«Συγχαρητήρια, μπράβο ρε φίλε... Τώρα εγώ, να σου πω, δεν μου αρέσει να κολλάω. Νομίζω πως αν το κάνω θα είναι για να μη φοβάμαι. Αν όμως δε νιώθω το χρόνο να περνάει, δεν φοβάμαι. ..Και κάνω διάφορα, αλλά δεν κολλάω».

Ο Μπίλι έχει την υποψία ότι η Χριστίνα έχει χημικούς τρόπους με τους οποίους δεν νιώθει *το χρόνο να περνάει*. Θέλει να της πει *μην πίνεις ρε Μάους*, αλλά δεν τολμάει.

«Τι διάφορα κάνεις;», τη ρωτάει.

«Φτιάχνω ένα παιχνίδι. Θέλεις σου πω;»

«Βέβαια».

«Είναι δύο αυτοκρατορίες. Στη μία, τη *Δημοκρατία*, κυβερνάνε οι Τράπεζες και στην άλλη, τη *Δικτατορία*, οι πολιτικοί. Αλλά σιγά σιγά γίνονται ίδιες, γιατί και στην πρώτη υπάρχουν πολιτικοί και στη δεύτερη Τράπεζες που επηρεάζουν. Έτσι καταλήγεις *Πολιτικοί εναντίον Τραπεζών*. Οι παίκτες παίρνουν ρόλους, βρίσκουν συμμάχους, όπλα, μυστικούς τόπους και πύλες. Γίνεται και πόλεμος, όπου μπορείς να στρέψεις τη μία αυτοκρατορία εναντίον της άλλης, αλλά μπορείς να ενώσεις και όλους μαζί τους *Πολιτικούς εναντίον των Τραπεζών*. Αν τα πας καλά (με όποιους και να είσαι) μπαίνεις στη δεύτερη φάση: εκεί, ενώ οι Τράπε-

ζες ξέρουν καλά τα συμφέροντά τους, οι Πολιτικοί δεν ξέρουν για ποιο πράγμα πολεμάνε. Ψάχνουν λοιπόν ιδέες. Στη δεύτερη φάση του παιχνιδιού διατίθενται ιδέες. Υπάρχουν μάλιστα και χαρακτήρες που εμφυτεύουν ιδέες στους άλλους, ας πούμε γίνεται κυνήγι ισλαμιστών –χριστιανών. Όσοι τα καταφέρνουν και σ' αυτή τη φάση μπαίνουν στην τρίτη, που όμως δεν ξέρω, ίσως την κάνω άλλο παιχνίδι. Εδώ οι αυτοκρατορίες διαλύονται και οι παίχτες φτιάχνουν μικρές αυτόνομες κοινωνίες».

Ο Μπίλι την ακούει με ανοιχτό στόμα.

«Δεν υπάρχουν, Μάους. Πώς τα κάνεις όλα αυτά;»

Η Χριστίνα κουνάει αόριστα το κεφάλι.

«Μαθηματικά είναι. Βάζεις ό,τι γραφικά θέλεις. Πολλά παιχνίδια που φαίνονται διαφορετικά στηρίζονται στους ίδιους αλγόριθμους».

Μετά λέει ότι το παιχνίδι το έφτιαξε μια νύχτα που ήταν κλεισμένη σε ένα ταχυφαγείο, όπου έτυχε να δουλεύει. Την είχαν κλείσει μαζί με δυο άλλες κοπέλες για να φυλάει το μαγαζί: ήταν μια νύχτα από εκείνες που καιγόταν η Αθήνα από διαδηλώσεις.

Ο Μπίλι δεν ρωτάει από πότε ζει στην Αθήνα η Μάους. (Που υποτίθεται ότι ήρθε από την επαρχία). Τη φαντάζεται να δουλεύει στο ταχυφαγείο (κουζίνα, σερβίρισμα, λάντζα;) μικρούλα και νευρική, με τα μαλλιά πίσω και κάποιον τισέρτ με λογότυπο.

«Σπάγανε και καίγανε, κι εγώ καθόμουν γεμάτη φόβο σε μια καρέκλα με τα φώτα σβηστά και στην αρχή ήμουν με τους διαδηλωτές, μετά όμως μπερδεύτηκα. Καθόμουν και περίμενα να καώ. Ύστερα ξαφνικά ηρέμησα. Με χαλά-

ρωσε ο ίδιος μου ο φόβος, του παραδόθηκα. Κι άρχισα, για να μη με πάρει ο ύπνος, να φτιάχνω ιστορίες. Αλλά το μυαλό μου δουλεύει με μαθηματικά, δεν ξέρω να βάλω στη σειρά λέξεις. Έτσι κάθισα κι έφτιαξα το παιχνίδι».

«Θα το πουλήσεις; Μπορείς να βγάλεις λεφτά».

«Δεν ξέρω».

«Μπορείς και χωρίς να το πουλήσεις. Να το αναρτήσεις και να προσφέρεις κάποια στοιχεία του με πραγματικά χρήματα».

Ακούγεται εξοικειωμένος με ό,τι αφορά χρήματα, ενώ η Χριστίνα δείχνει να μην έχει σκεφτεί την προοπτική. Ο Μπίλι την κοιτάζει με στοργή, τη φαντάζεται μέσα στην πυρκαγιά. Ξέρει πως παθαίνει συχνά τενοντίτιδα, πως είναι μάλλον αδέξια και πώς έχει μανία να αλλάζει παπούτσια. Διαισθάνεται έναν κρυφό βασανισμό. Εκτός από στοργή, νιώθει κι εκτίμηση.

«Δουλεύεις και προγράμματα με μουσική, άκουσα», λέει με γνήσια περιέργεια.

«Ναι. Δεν ξέρω νότες, μα τα προγράμματα έχουν έτοιμα μοτίβα. Εσύ πώς γράφεις;»

Ο Μπίλι λέει πως πρώτα φαντάζεται μια μελωδία κι ύστερα την καταγράφει σε νότες με τη βοήθεια κάποιου οργάνου. Σ' αυτή τη φάση βέβαια κι αυτός με μοτίβα παίζει, και τότε, όταν συγκεντρώνεται στην πρακτική πλευρά, το αποτέλεσμα αλλάζει σε σχέση με ό,τι φαντάστηκε.

«Και αν δεν φανταστείς τίποτα και αρχίσεις απλώς να γράφεις, ποια η διαφορά; Αυτός που ακούει μετά, καταλαβαίνει διαφορά;»

Η φλόγα τρεμοπαίζει, καθώς μια αύρα έχει σηκωθεί. Ο Μπίλι λέει πως αυτό είναι θέμα της τέχνης γενικά και πως δεν ξέρει.

«Τι είναι αυτό;» ρωτάει μετά η Χριστίνα, δείχνοντας τη θήκη με το λαούτο, που ο Μπίλι είχε ακουμπήσει δίπλα του.

Ο Μπίλι ανοίγει τη θήκη και βγάζει το όργανο. Είναι ένα λαούτο αναγεννησιακού τύπου με τριγωνικό, λίγο στρογγυλεμένο σκάφος και κοντό, πλατύ λαιμό.

«Το λένε λιουτ», λέει, «ελληνικά λαγούτο. Πολύ παλιό όργανο. Στην Ελλάδα σήμερα δεν είναι πολύ γνωστό, συνήθως συνοδεύει λυράρηδες. Όμως έχει μεγάλες δυνατότητες. Στη Δύση ήταν το βασικό όργανο από το Μεσαίωνα μέχρι το Μπαρόκ, με την πιο μεγάλη του ακμή στην Αναγέννηση».

«Αναγέννηση...», κάνει η Χριστίνα σαν ηχώ. «Παίξε!»

Ο Μπίλι αρχίζει να παίζει μια μελωδία (του Άγγλου συνθέτη του 16^{ου} αιώνα John Dowland) και το ασυνήθιστο έγχορδο δονεί την μεσογειακή νύχτα σαν πέρασμα *αόρατου θιάσου* από άλλη εποχή. Η Χριστίνα έχει μια έκφραση σαν να βλέπει τον αόρατο θίασο, μετά, μόλις ο Μπίλι σταματάει, χτυπά παλαμάκια:

«Τι θα παίξουμε στο *jamming*, ρε φίλε;» ρωτάει με κέφι.

«Λέω να φτιάξουμε μια ενότητα, *φωτιά και νερό* ή *φωτιά και θάλασσα*», προτείνει με απρόσμενη σιγουριά ο Μπίλι. «Άκου!»

Αρχίζει τώρα, ακομπανιάροντας με το λαούτο, να τραγουδάει το *Fire* του Μπρους Σπρίγκστιν. Η Χριστίνα α-

κούει λίγο, μετά αρχίζει κι αυτή να τραγουδάει. Μια καινούργια δύναμη φαίνεται ξαφνικά στα μάτια της. Ο Μπίλι της φοράει το καπέλο του. Το φεγγάρι φωτίζει το λευκό καπέλο με το μπορ, σκιάζει το μικρό πρόσωπο και πέφτει στο χεράκι που κρατάει το ρυθμό:

*When I say I wanna stay
You say you wanna be alone.
You say you don't love me girl
You can't hide your desire
And when we kiss – Fire! Fire!*

Μόλις το τραγούδι απλώνεται στην παραλία οι γύρω παρέες σωπαίνουν: ακούνε την πρώτη φωνή των *Ζωντανοί στο Νούφαρο* και είναι πέρα από κάθε προσδοκία. Ο Μπίλι την αγκαλιάζει.

«Δεν υπάρχουν, Μάους».

Την άλλη στιγμή η τρυφερότητά του νικάει και κρατώντας την ακόμα το λέει:

«Μην πίνεις, ρε Μάους, ξέρω από αυτά».

Η Μάους σκέφτεται με τη σειρά της *ξέρεις από αυτά, γιατί πουλάς. Πρόσεχε όμως, θα σε πιάσουν*.

Η Χριστίνα ξέρει ότι ο ωραίος Μπίλι φλερτάρει μεγαλύτερες γυναίκες (μεταξύ τους και καθηγήτριες) και ότι μαζί με το παιχνίδι αυτό, στο οποίο ανταγωνίζονται αρκετοί ευειδείς μαθητές, γίνεται κι ευκαιριακό εμπόριο *χημείας*. Όλα τα παιδιά το βλέπουν μα η Χριστίνα ίσως το διαισθάνεται απόψε διαφορετικά: *όχι Μπίλι ο ζιγκολό, αλλά Μπίλι ο διαθέσιμος στο ελεύθερο δουλεμπόριο*.

Όταν βέβαια λέμε *όλα τα παιδιά το βλέπουν* εννοούμε όλα εκτός από την Αλίκη: η Αλίκη είναι *ερωτευμένη*, το μόνο που βλέπει είναι ο υπέροχος μουσικός κι ο γοητευτικός ξένος.

Η Χριστίνα τραβιέται από την αγκαλιά του:

«Η Αλίκη είναι ερωτευμένη μαζί σου», λέει.

«*Ερωτευμένη...* Τι θα πει αυτό;»

Τον μπερδεύει η λέξη *έρωτας*. Υποτίθεται ότι σημαίνει κάτι εκλεκτό, αλλά συνήθως την ακούει σε χλιαρές κουβέντες ως ισοδύναμο του *romantic love* ή σε εκφράσεις καθωσπρέπει, όπως π.χ. *έκανε στοματικό έρωτα*. Είναι αρχαία λέξη και σημαίνει *επιθυμία, πόθο*. Στον Πλάτωνα σημαίνει πόθο για το *Ωραίο* και το *Αγαθό*. Τότε όμως, στην αρχαία Αθήνα, τη χρησιμοποιούσαν κυρίως άντρες – αυτοί ασχολούνταν με τη φιλοσοφία και την επιδίωξη του *Αγαθού*. (Η απλώς αυτοί μονάχα άφησαν γραπτά). Στη σημερινή Ελλάδα τη χρησιμοποιούν κυρίως γυναίκες (ιδιαίτερω μάλιστα σε γραπτά), αλλά το βάρος της, που στη γλωσσική αίσθηση του Μπίλι (και παρά την άγνοια της ακριβούς σημασίας) κρατιέται ακέραιο, συνήθως γελοιοποιεί τις χρήστριες. Οι άντρες λένε *καψούρα, γαμήσι, καύλα*. *Έρωτας* λένε μόνο όταν απευθύνονται σε γυναίκες. *Σεξ* λένε και οι δύο, *αγάπη* δεν λέει κανείς. (Μόνο ανάλαφρα, στα σίριαλ και στα σουξέ, όπως και το ρήμα, *σ' αγαπώ*, ποτέ όμως σοβαρά).

«Μην αλλάζεις θέμα», τον μαλώνει η Χριστίνα.

Ο Μπίλι σωπαίνει. Δεν αλλάζει θέμα, δεν καταλαβαίνει τον *έρωτα* από τη μεριά της Αλίκης. Θα προσπαθήσει πάντως (σκέφτεται) να της κάνει καλή εντύπωση: τη θαυμά-

ζει την Αλίκη, είναι μια δραστήρια, έξω καρδιά Ελληνίδα, πολύ διαφορετική από την εύθραυστη Μάους.

Η φωτιά σβήνει. (Της ρίχνουν νερό από τη θάλασσα με τις φούχτες). Η Χριστίνα τινάζει την άμμο από τα λευκά ποδαράκια της και το μαύρο σορτς. Έχει φορέσει πάλι τα *Dr. Martens* της και ο Μπίλι το καπέλο του. Το φεγγάρι τους φωτίζει άπλετα. Στέκονται μια στιγμή αμήχανοι, μετά η Χριστίνα λέει:

«Έχω να περπατήσω την ανηφόρα».

Κι εξηγεί πως δεν μπορεί να πάει από την πλαγιά κάτω από τα μπαρ.

«Θα πάμε μαζί», λέει ο Μπίλι.

«Δεν μπορώ», λέει ξανά η Χριστίνα, κοιτάζοντας πέρα τη μικρή πλαγιά στην άκρη του δρόμου.

«Θα σε κρατάω».

Τον κοιτάζει επιφυλακτικά, ξεκινάει ωστόσο να περπατάει μαζί του προς την πλαγιά. Όταν φτάνουν κοιτάζει με λύπη μπροστά της.

«Δεν μπορώ», ξαναλέει δειλά.

Ο Μπίλι παίρνει τη θήκη με το λαούτο αγκαλιά, σκύβει και λέει επιτακτικά:

«Ξεκόλλα, Μάους, ανέβα στην πλάτη μου».

Η φωνή του την πείθει. Κουλουριάζεται με εμπιστοσύνη στην πλάτη του και ο Μπίλι ανεβαίνει την πλαγιά με πέντε δρασκελιές. Ένα λεπτό μετά η Χριστίνα νιώθει σαν να έχει μόλις κατακτήσει το *Τρενάκι Του Τρόμου*.

Στο δρόμο για το ξενοδοχείο τού λέει ότι δεν την γλίτωσε μόνο από το περπάτημα μα κι απ' τη σκοτεινή συντροφιά των δέντρων και των ημιτελών οικοδομών.

«Τα φοβάμαι», ομολογεί.

«Οκεί, τα γλίτωσες. Και μπορείς να τα γλιτώνεις όποτε θέλεις. Δεν έχεις δουλειά να πηγαίνεις από εκεί, αν φοβάσαι. Σε οποιαδήποτε πόλη, εννοώ».

«Δεν έχω, μα χάνομαι καμιά φορά με το αυτοκίνητο».

Στέκεται κατάπληκτος.

«*Αυτοκίνητο; Οδηγείς αυτοκίνητο; Εσύ;*»

«Ναι, αλλά δεν έχω δίπλωμα».

Στο δωμάτιο του ξενοδοχείου η Χριστίνα βρήκε την Αλίκη με τον Αντώνη στο κρεβάτι. Ξανάσβησε το φως και φώτισε με το κινητό. Δεν είχε προλάβει να δει ακριβώς τη στάση, αλλά ήταν σίγουρη ότι δεν κοιτάζονταν κατά πρόσωπο. Το ήξερε αυτό από τον Αντώνη. Εκείνο που την εντυπωσίασε ήταν η πλάτη του: στις πολλές φορές που είχαν κάνει οι δυο τους σεξ δεν έμεναν μετά γυμνοί, σαν να τους τρώμαζε η οικειότητα. (Όχι η μεταξύ τους οικειότητα, μα η οικειότητα του καθενός με το ίδιο του το σώμα). *Η πλάτη του Αντώνη*, σκέφτηκε με ενδιαφέρον και γύρισε από την άλλη. Το μετείκασμα ωστόσο της πλάτης του Αντώνη είχε μείνει στο νου της και αντιλήφθηκε εκ των υστέρων μια ροδοκόκκινη βούλα. *Κουνούπι. Με την καμιά δεν άντεχε τα κουνούπια.*

Άναψε το φως και είπε:

«Υπάρχει κουνούπι εδώ μέσα. Έχεις *autan*;»

Το κεφάλι της Αλίκης πρόβαλε από το ερωτικό σύμπλεγμα, το χέρι της έψαξε στο κομοδίνο.

«Πιάσε», είπε, πετώντας το *autan* δίπλα.

Το φως ξανάσβησε, μα σύντομα το ζευγάρι το ξανάναψε κι έψαχνε τώρα για χαρτί και κάπου να πετάξει το προφυλακτικό. *Προφυλακτικό*, σκέφτηκε η Χριστίνα, γυρισμένη στο άλλο πλευρό.

Μετά, καθώς την έπαιρνε ο ύπνος, ήρθε στο νου της το πρόσωπο της Αλίκης πριν λίγο: είχε μια παράξενη έκφραση, μια ένταση που το παραμόρφωνε. *Μπορεί αυτό να είναι που δεν θέλουν να βλέπουν τα αγόρια.*

Η *Αρετούσα*, το γαλανόλευκο Μπόινγκ της *Olympic Air*, πετάει προς το *Ελ. Βενιζέλος* πάνω από μια θάλασσα που μόλις έχει απότομα επιχρυσωθεί. Μεταφέρει τριακόσιους (δύο σχολεία) εφήβους, στη συντριπτική τους πλειοψηφία κοιμισμένους. Ο Μπίλι πάντως κάθεται ξύπνιος με αξιοπρέπεια, ντυμένος στην τρίχα με το καπέλο του κι ένα βελούδινο γιλέκο με ασορτί γραβάτα, ανάλαφρος (έχει δώσει το τεράστιο μπουφάν του στην Αλίκη) και σερβίροντας με ευγένεια καφέ στην Αγγλίδα δίπλα του, που σχολιάζει *πώς κουράστηκαν τα καημένα τα παιδιά*. Έπειτα σηκώνεται στο διάδρομο, βγάζει το κινητό του και φωτογραφίζει τους φίλους του που κοιμούνται: η Χριστίνα και ο Αντώνης έχουν κουλουριαστεί στα σλίπινγκ μπαγκ τους και η Χριστίνα, ακουμπισμένη στην πλάτη του Αντώνη, έχει μια έκφραση κουταβιού που βρήκε φωλιά. Δυο σειρές πιο μπροστά η Αλίκη, με το ακτινοβόλο πρόσωπο γερμένο κάτω από το ηλιόλουστο φινιστρίνι, τα μαλλιά της να κρέμονται ως το πάτωμα και σκεπασμένη με το μπουφάν του Μπίλι (η αιτία

της ακτινοβολίας), πιάνει ξαπλωμένη και τα τρία καθίσματα της σειράς.

Αντώνης

Στις επτά το απόγευμα της ίδιας Παρασκευής που η Αλίκη πήγε στην Αγορά, ο Αντώνης – γιος μιας διάσημης δημοσιογράφου και ενός ανώνυμου δότη σπέρματος – κατέβαινε τη λεωφόρο Συγγρού με την κόκκινη *Alfa Romeo* του στο όριο της νόμιμης ταχύτητας. Ελισσόμενος στις λωρίδες και σταματώντας απαλά στα πορτοκαλί, πέρασε αριστερά τον παραμυθότοπο του παιδικού του χθες (το Πλανητάριο του Ευγενιδείου Ιδρύματος), δεξιά εκείνον του μέλλοντός του (τον πρώην Ιππόδρομο και αυριανή Όπερα και Βιβλιοθήκη) και ακολουθώντας τον ανισόπεδο κόμβο βγήκε στην παραλία, δίπλα στο γυμναστήριο του taekwondo. Λίγα λεπτά μετά γλιστρούσε στο πάρκινγκ του *Village World Faliron* (ψηλά ελεύθερα κτίρια όλο μάρμαρο και γυαλί, με μούλτι σίνεμα, μπόουλινγκ και μπιλιάρδα) και του συγκροτήματος *South Polis*. (Πολυκατάστημα, ταχυφαγεία, καφετέριες με σιντριβάνια). Βγαίνοντας πεζός από το πάρκινγκ άφησε γυμνά για λίγο τα σκούρα μάτια του – όπου διακρίνουμε μια ήρεμη ευφυΐα ασυνήθιστη στα

δεκαοχτώ – έπειτα φόρεσε τα γυαλιά. Ξεχώριζαν τώρα τα σαρκώδη χείλη και η κυρτή μύτη, ένα γυμνασμένο (αν και μισό κεφάλι πιο κοντό από της Αλίκης) σώμα ντυμένο απλά και ακριβά κι ένα τέμπο κεφιού και αυτοπεποίθησης στο βάδισμα. Στον ορίζοντα ο Σαρωνικός άπλωνε ήδη το χρυσαφί του πίσω από την έκταση με τις κερκίδες, τη γνωστή ως *Πλατεία Νερού*: εκεί θα γινόταν το *Schooljamming*.

Ο Αντώνης δεν είχε ξανάρθει σ' αυτόν τον πολυχώρο, η διαδρομή όμως του ήταν οικεία, γιατί σύχναζε στην παρακείμενη *Μαρίνα Φλοίσβου*. Δηλαδή στο προσωπικό του *Φροντιστήριο*, καθότι ο Αντώνης θα γίνει ναυπηγός.

Όχι στην Ελλάδα. Δεν είναι τόσο που δεν του αρέσουν τα Πανεπιστήμια, είναι που βιάζεται να φύγει, να ανοιχτεί. Έχει διαλέξει Πανεπιστήμιο στην Αμερική, έχει κάνει αιτήσεις κι όλες τις τυπικές διαδικασίες και ετοιμάζεται για ειδικές εξετάσεις. Στη Μαρίνα ονειρεύεται το μέλλον του. Αφού μοιραστεί για λίγο την ανεμελιά των παιδιών με τα πατίνια και τα ποδήλατα και χαιρετήσει τους υπάλληλους του μικρού Λούνα παρκ, παίρνει ένα φρέντο, κάθεται στα σκαλιά μπροστά στα σκάφη (ιστιοπλοϊκά, ταχύπλοα και μεγάλα κότερα) κι αρχίζει τη μελέτη.

Σχεδιάζει μηχανικές πατέντες. Φαντάζεται υλικά και πηγές ενέργειας. Φτιάχνει νοερά πλοία για ειρηνιστικές οργανώσεις, με ειδικό εξοπλισμό και ευγενικά ονόματα όπως *Rachel Corrie*. Μελετάει τη φόρμα, τη δυναμική, ακόμα και την αισθητική των χλιδάτων σκαφών (δεν είναι άπειρος, έχει ταξιδέψει με φίλους της μητέρας του) και δημιουργεί τους δικούς του πρωτότυπους στόλους. Καμιά φορά πηγαίνει και δίπλα, στο Πάρκο Φλοίσβου με τις ψη-

λές πικροδάφνες και τα μίνιμαλ αγάλματα. Κοιτάζει με στοργή τα παιδιά, τις μαμάδες, τους γέρους (τι λένε άραγε, τι θυμούνται;) και τους νιώθει όλους δικούς του. Όλοι είναι μια αγκαλιά που περιμένει τον Αντώνη να διακριθεί, να δώσει. Ο Αντώνης είναι γενναιόδωρος.

Ο Τζίμης πάλι, ο εξηντάρης ροκάς με τον οποίο έχει ραντεβού, πολύ θα ήθελε να πει και να ακούσει ένα *γεια σου φίλε* ή *χάρηκα πολύ* που να μην αποβλέπει σε συναλλαγή. Μπορεί να μην υπήρξε διεθνής ροκάς που έζησε μέσα στον (άγριο) πλούτο της βιομηχανίας τέχνης, και να υπήρξε μόνο άσημος έλληνας ροκάς που έζησε με την εγχώρια βιοτεχνία μουσικής, με λάιβ εμφανίσεις των εκατό ατόμων και τοπικές, γραφειοκρατικά βασανισμένες, συναυλίες, μα ήταν *αληθινός* ροκάς: εκτιμούσε το φωτεινό *τόρα*, όλες τις ποικιλίες φευγαλέας ευτυχίας, όλες τις μορφές ζωής κι ένιωθε πάντα εκείνη την αύρα επερχόμενου ταξιδιού. Έπαιζε πολύ καλό μπάσο, από τα καλύτερα της Ελλάδας, μα υπήρξε ίσως μια στάλα πιο περήφανος ή άτυχος και δεν έγινε πρώτο ή έστω σταθερό όργανο κάποιου διάσημου τραγουδιστή με ρεπερτόριο. Πέρασε τη ζωή του εδώ κι εκεί με άγχος σε κλαμπάκια, ώσπου έμαθε να φτιάχνει και κοσμήματα κι έβγαλε άδεια να τα πουλάει στο δρόμο. Αγάπησε πολύ μια *ξένη*, που αποδείχτηκε πολύ *ροκού*: έφυγε μια μέρα ξαφνικά, αφήνοντάς του ένα χαρτί με μια αστεία φράση. Ζει τώρα στον Πειραιά κάπως καλά (μετά από μια κληρονομιά) μαζί με μουσικά όργανα, βινύλια και σκόρπια τισέρτ με στάμπες. Οι τόσων χρόνων γνωριμίες του τον έφεραν φέτος στη διοργάνωση του σχολικού φεστιβάλ. Φτάνει στο ραντεβού στο *Village* έτοιμος να χα-

ρεί οπτικά τα games (που δεν τα καταλαβαίνει), τα δυο κορίτσια που γελάνε προσπαθώντας να οδηγήσουν το βίρτουαλ διαστημόπλοιο και τα μπιλιάρδα με τα κάζουαλ ντυμένα αγόρια και κορίτσια που έχουν εξοστρακίσει στη λήθη το νουάρ φετίχ της νιότης του: στενή σατέν φούστα σκυμμένη δυναμικά πάνω από την τσόχα, τότε που το μπιλιάρδο ήταν *αντρικό*: ο Τζίμης δέχεται τα καινούργια και θα ήθελε λοιπόν πολύ ένα *γεια σου φίλε* γεμάτο μόνο από το νόημά του, αλλά η τύχη δεν βοηθάει γιατί ο πιτσιρικάς που έρχεται προς το μέρος του είναι γιος αυτής της πολύ διάσημης και ο κουρασμένος Τζίμης *δεν μπορεί να μην το σκεφτεί*.

Σκοπός του ραντεβού είναι οι όροι της εμφάνισης των *Ζωντανοί στο Νούφαρο*. Η συμμετοχή τους εξασφαλίστηκε χάρη στον Μπίλι, που ως μουσικός είχε τις διασυνδέσεις, αλλά οι δημόσιες σχέσεις δόθηκαν στον Αντώνη. (Στον οποίο δόθηκαν και τα έξοδα, που ήταν, *έτσι πάει*, του ίδιου του συγκροτήματος). Ο Αντώνης βέβαια δεν τις νιώθει δημόσιες, τις νιώθει απλώς *ανθρώπινες* σχέσεις: έχει έρθει να μιλήσει με τον άνθρωπο του φεστιβάλ που θα τους κανονίσει την εμφάνιση.

Ο Τζίμης κάνει εγκάρδια την προσφορά του: οι *Ζωντανοί* θα εμφανιστούν τελευταίοι. Ο Αντώνης δεν ξέρει αν αυτό είναι καλό, αλλά μαντεύει πως είναι.

«Έχω παίξει κι εγώ στο *Νούφαρο*», λέει με έμφαση ο Τζίμης, εννοώντας το κλαμπ στην Αχαρνών.

Ο Αντώνης κουνάει ευγενικά το κεφάλι: από ό,τι έχει καταλάβει, όλοι αυτοί με τα μαύρα τισέρτ και τις άσπρες αλογοουρές *έχουν παίξει στο Νούφαρο*.

Εννιά το βράδυ παρκάρει την Alfa έξω από το σπίτι, βγάζει τα ρούχα του και κάνει ντους (με σχεδόν κρύο νερό) στο ανακαινισμένο, πολυτελές μπάνιο. Το σώμα του είναι δυνατό από το καράτε. Σκουπίζεται με κοφτές κινήσεις, νιώθει έναν ευχάριστο ερεθισμό στη σκέψη ότι αύριο θα έρθει η Χριστίνα. Μετά αφαιρείται. Τρίβει το στέρνο του και νιώθει μια μακρινή αύρα από αλάτι, παιδικές βουτιές και νεροτσουλήθρα. Χαϊδεύει τη (μέτρια) τριχοφυΐα του στήθους του, κοιτάζεται μετά στον καθρέφτη. Έχει κουρευτεί συμβατικά, δεν τον ενδιαφέρουν πια οι κομμώσεις. Δεν έχει πάντως εμμονές με την εικόνα του: δεν γνώρισε προσβολές κι όσο για τη *μορφή του πατέρα*, του λείπει βέβαια, όμως χάρη στις νομότυπες διαδικασίες γνωρίζει για τα κληρονομημένα του στοιχεία περισσότερα από όσα ένα μέσο αγόρι με «κανονικό» γονιό. Τώρα τελευταία μόνο έχει μια αόριστη ανησυχία μήπως κάνει φαλάκρα ή κοιλιά...

Το σπίτι, σε πάροδο της Αγίου Μελετίου (νότιας προέκτασης της Φωκίωνος Νέγρη) είναι ένα διαμέρισμα σε παλιό διώροφο, με το χαρακτηριστικό προεξέχον παράθυρο με γαλλικά ρολά στη μέση και στις δυο πλευρές του μπαλκόνια. Ήταν το πατρικό της μητέρας του, όπου μεγάλωσε κι ο ίδιος, κι όταν εκείνη μετακόμισε στην Κηφισιά του το παραχώρησε να μείνει. Τα τρία δωμάτια, ευρύχωρα και ψηλοτάβανα, έχουν όλα είσοδο από το μεγάλο χωλ, ενώ η κουζίνα έχει έξοδο στη σκάλα υπηρεσίας και την ταράτσα. Με ανακαινισμένα πατώματα, μπάνιο και καλοριφέρ είναι

τώρα το παλάτι του Αντώνη και των φίλων του. Από τα παλιά έπιπλα έχει μείνει μόνο μια βιβλιοθήκη (με τα βιβλία), που μαζί με τα φαντάσματα του σπιτιού τού έδωσε τα πρότυπά του.

Τα φαντάσματα ήταν πρόγονοι που γνώρισε ελάχιστα, προσωπικότητες ισχυρές (ή ισχυροποιημένες από αφηγήσεις) που τον καθοδήγησαν ασυναίσθητα: ο ένας ήταν αξιωματικός, ο άλλος αντάρτης, τρίτος έφυγε μακριά κι έμεινε μόνο η γοητευτική του φήμη. Όλοι ήταν ισότιμοι, πλευρές της ιστορίας που χωνεύτηκαν στην συνείδησή του με την ίδια αγάπη. Μα από τότε που το σπίτι γέμισε με τους φίλους του τα φαντάσματα ξεθώριασαν. Πάντα ζωντανά, αντίθετα, είναι τα βιβλία της παλιάς βιβλιοθήκης, αν κι ο Αντώνης έχει διαβάσει ελάχιστα – γνωρίζει όμως έμμεσα τι λέει το καθένα: εδώ η τσαρική Ρωσία του Τολστόι και του Ντοστογιέφσκι, εκεί η βιομηχανική Αγγλία του Ντίκενς, δίπλα η Γαλλία του Ουγκώ. Μετά οι μεγάλες ατομικές συνειδήσεις, ο Φλωμπέρ, ο Προυστ. Η Αμερική του Τζον ντος Πάσος και των μπίτνικς, η Ευρώπη του '50 και του '60 και η αγχώδης ύπαρξη του Καμύ και του Σαρτρ: δεν χρειάζεται να διαβάσει τα μυθιστορήματα για να νιώσει πως όλα μαζί συνθέτουν την πορεία του σύγχρονου ανθρώπου της Δύσης, του σύγχρονου άντρα κυρίως. (Γιατί αυτό τον αφορά, όχι ότι λείπουν η Τζέιν Έυρ και το αθάνατο βιβλίο της Μπέτι Σμιθ*). Κι ακόμα, από όσα έχει διαβάσει, αισθάνεται ότι δεν υστερεί από εκείνους τους άντρες, ότι μπορεί να τους φτάσει και να τους περάσει. Του λείπουν εμπειρίες βέβαια, αλλά είναι μικρός ακόμα. Θα

* «Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν»

χαράξει το δικό του δρόμο, θα γίνει ήρωας της επιστήμης, της γνώσης.

Έντεκα και μισή ανεβαίνει πεζός τη Φωκίωνος Νέγρη. (Η οποία αστράφτει, καφετέριες και εστιατόρια συγχέουν μουσικές και φώτα, οι κήποι έχουν ανοίξει). Τα καφέ παίζουν μπιτάτα χιτ, μα ο Αντώνης πηγαίνει σε ένα απόμερο μπαράκι. (Κυρίως πανκ αλλά και διάφορα). Το *Αρχοντικόν* είναι κι αυτό εκεί κοντά, η Αλίκη τώρα κάνει το δεύτερο μπάνιο και σε λίγο θα φορέσει το μαύρο φόρεμα, έτοιμη για τις παραγγελίες. Ο Αντώνης κι ο Μπίλι δεν βγαίνουν συχνά με τα δύο κορίτσια: η Αλίκη έχει το εστιατόριο και η Μάους ούτε ξέρουν τι κάνει όταν δεν είναι μαζί τους. (Μια φορά όμως την πήρε το μάτι τους σε ένα μπαρ μάλλον να αγοράζει κάτι, γι' αυτό πίστευαν ότι δεν περιοριζόταν στα *κρυσταλλάκια* του Μπόγκνταν, του σεφ του *Αρχοντικόν*, που της έφερνε η Αλίκη).

Την Αλίκη ο Αντώνης την βλέπει διαφορετικά μετά την πενταήμερη. Κατά βάθος νιώθει περήφανος που έκαναν σεξ και θα ήθελε να το δηλώσουν στο σχολείο μα εκείνη αποφεύγει, σαν να φοβάται μη χάσει τη δύναμή της. Η δύναμη της Αλίκης κατά τον Αντώνη βασίζεται πρώτον στην εξαιρετική της εμφάνιση και δεύτερον στην ικανότητά της να μιλάει στους καθηγητές όπως στους πελάτες του *Αρχοντικόν*: με ευγένεια, πολιτισμένο σκέρτσο και *πολλή πειθώ*. Πάντως ο Αντώνης μόνο τώρα τελευταία έχει συνειδητοποιήσει ότι η Αλίκη δουλεύει σκληρά. Ο Μπίλι (που επίσης δουλεύει σκληρά, όχι μόνο ως μουσικός αλλά και σε

διάφορες δουλειές με τους άλλους Ρώσους) του είπε πρόσφατα κάτι παράξενο: ότι η Αλίκη δημιουργεί εργασία, όπως ακριβώς οι μετανάστες. Ότι μετατρέπει δηλαδή σε εργασία κάτι που οι άνθρωποι (π.χ. οι καθηγήτριες που τους φέρνει φαγητό) δεν αντιλαμβάνονταν μέχρι τότε ως τέτοια.

Στο πρώτο ποτό το κινητό φωτίζεται: Μπίλι από το *Tetris*, το κλαμπάκι όπου παίζει. Ναι, στάνταρ θα πάει να τον ακούσει, αρκεί να βρει ταξί ή έστω ένα από τα νυχτερινά τρόλεϊ. Αλλά κι αν δεν βρει, κάποιος θα τον κατεβάσει ως τα Πατήσια. (Ο Αντώνης δεν οδηγεί όταν πίνει).

Ο Αντώνης και ο Μπίλι έγιναν στενοί φίλοι πέρσι, λίγο μετά τον ερχομό του Μπίλι στο σχολείο. Ήταν η νύχτα μιας διαδήλωσης που κατέληξε, όπως όλες τα τελευταία χρόνια, σε περίπου πόλεμο (χημικά, πέτρες, φωτιές) μεταξύ αστυνομίας και διαδηλωτών, ή μεταξύ ακροδεξιών και αριστερών, ή μεταξύ ασαφών αντιπάλων. Πνιγμένος από τα δακρυγόνα ο Αντώνης γλίστρησε μέχρι το μετρό της Ομόνοιας και από εκεί στην πλατεία Αττικής, κοντά στο σπίτι του. Η συμμετρική αυτή πλατεία με το απλό σιντριβάνι, το γκαζόν και τα δέντρα γίνεται συχνά πεδίο δράσης ομάδων νεαρών, καθώς είναι το γεωγραφικό σύνορο πολλών μικροαστικών και λαϊκών συνοικιών με ελάχιστες διαφορές αλλά μεγάλο ζήλο στην επίλυσή τους: νότια είναι η Ακαδημία Πλάτωνος, τα Σεπόλια και ο Κολωνός, βόρεια η Αχαρνών με τον Άγιο Παντελεήμονα, η Βικτόρια και η Κυψέλη. Ο Αντώνης πιο μικρός είχε ενταχθεί κι αυτός σε ομάδα, τον είχαν μνήσει φίλοι του από τη σχολή καράτε.

(Ήταν τότε που είχε κάνει εκείνο το κοτσιδάκι – σήμα αναγνώρισης – που εντυπωσίασε την Αλίκη). Ήταν μια ομάδα περίπου παιδική, που διεκδικούσε τραπέζια στις καφετέριες και πάρκινγκ για τις μηχανές και συγκρουόταν για το ποδόσφαιρο, το είδος της μουσικής ή το μυστηριώδες πράγμα που λέγεται *κορίτσια*. Συχνά οι αντίπαλοί τους ήταν μετανάστες, που έτσι κι αλλιώς ζουν σε ομάδες (και στα δεκαέξι η περηφάνια τους χτυπάει κόκκινο), μα η έχθρα δεν ήταν, στη βάση της, όπως τη λένε οι ενήλικες, *ρατσιστική*: τα αγόρια χωρίζονταν σχεδόν αυτόματα με τα πιο απλά και άμεσα κριτήρια (π.χ. *εθνικότητα*) κι έπαιζαν τον αιώνιο πόλεμό τους, στον οποίο ο καθένας έβλεπε κατά βάθος τον αντίπαλο ως *ίσο*. Όπως και να ναι, ο Αντώνης αποχώρησε νωρίς.

Βγαίνοντας από το μετρό εκείνη τη νύχτα άκουσε φωνές από την πλατεία: δύο (με κουκούλα και τον Τσε Γκεβάρα στην πλάτη) μόλις είχαν δειρει έναν (ψηλό ξανθό) που είχε καθίσει στο πεζοδρόμιο ζαλισμένος. Δίπλα του κάτι φείγ βολάν έλεγαν για *ιερό αίμα των προγόνων* και *ένδοξη αρχαία Ελλάδα*: ο Μπίλι είχε βρεθεί στη λάθος πλευρά.

Ο Αντώνης δήλωσε αποφασιστικά *τον ξέρω, αφήστε τον*, και κάλεσε το εμπιστευτικό του ταξί. (Πριν την Alfa υπήρχε πάντα ταξί διαθέσιμο, από τη μαμά). Ο Μπίλι μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, ράφτηκε, ξεζαλίστηκε και κατέληξε στο σπίτι του Αντώνη. Έπιασε όλο το κρεβάτι και τα πόδια του κρέμονταν έξω, ενώ το στόμα του είχε πρηστεί. Ο Αντώνης άρχισε να του ρίχνει ελαφρές μπουνιές στα μπράτσα. Ο Μπίλι στην αρχή δεν αντέδρασε, μετά άρ-

χισε να ανταποδίδει. Όταν τέλειωσε η τελετουργία, ο Αντώνης του έδειξε τα φέιγ βολάν με το *ιερό αίμα*:

«Μ' αυτούς είσαι;»

«Ποιους αυτούς, ρε φίλε;»

Εξήγησε ότι τα χαρτιά του τα έδωσαν κάτι τύποι σε ένα μπαρ όπου σύχναζαν Έλληνες και Ρώσοι. Του είπαν ότι είναι *περήφανοι Έλληνες* που θέλουν να διώξουν τους ξένους, δηλ. αυτούς που κάνουν κουμάντο, τους Αμερικάνους, τους Γερμανούς.

«Τους ξένους εννοούν τους μετανάστες, φίλε. *Εσένα* θέλουν να διώξουν».

«Όχι, κάνεις λάθος». Ο Μπίλι μίλησε ζωηρά.. «Με μας κάνουν παρέα. Όλο στα ρώσικα μαγαζιά είναι, γουστάρουν πολύ».

Ο Αντώνης σκεφτόταν: ίσως ο Μπίλι *πληρώθηκε* για να πετάξει τα φέιγ βολάν. Συμβαίνουν αυτά με τους μετανάστες, μαζεύουν λεφτά από παντού. (*Δημιουργούν εργασία*, που θα έλεγε αργότερα ο ίδιος ο Μπίλι). Από το σχολείο ήξερε πως ο Ρώσος ήταν καλό παιδί και ούτε και με τους *μαύρους* είχε τίποτα, τον είχε δει να παζαρεύει στο δρόμο, όλος χαρά, ένα αφρικάνικο έγχορδο. Επίσης ήταν *απίστευτα έξυπνος*: είχε διαβάσει όσο κανέννας τους και τους έκανε θεωρητικές αναλύσεις που χάζευαν. Μπορεί κάποιος τόσο έξυπνος στη θεωρία να είναι βλάκας στην πράξη;

Αλλά πάλι, τι είναι η *εξυπνάδα*; Πόσο *έξυπνος* θα ήταν ο ίδιος, αν τον έριχναν ξαφνικά στην κοινωνία των Ρώσων μεταναστών;

«Αυτά τα λένε οι φασίστες, φίλε» του είπε, «δεν το ξέρεις; Εσύ, ο κοσμογυρισμένος; Παντού έτσι δεν είναι; Το

ιερό τους αίμα και έξω οι μετανάστες; Εσύ είσαι ο ίδιος μετανάστης, μη μας τρελάνεις τώρα!».

Μα ο Μπίλι είχε άλλη γνώμη:

«Καμιά σχέση, φίλε, τι λες; Αλλού είναι Ολλανδοί, Βέλγοι, Γερμανοί. Και λένε για το αίμα και τη φυλή τους και τέτοια. Ναι, είναι φασίστες. Αλλά αυτοί εδώ δεν λένε Έλληνες. Λένε α ρ χ α ί ο ι Έλληνες. Εδώ υπήρχαν οι αρχαίοι Έλληνες. Είναι ένα χαρτί υπέρ των αρχαίων Ελλήνων, λέει να προστατευτεί ο πολιτισμός τους. Τι σχέση έχουν οι μετανάστες; Πειράζουν οι μετανάστες τους αρχαίους Έλληνες;»

Ο Αντώνης κατάλαβε ότι το θέμα ήταν μπερδεμένο. Θυμήθηκε ότι ο Ρώσος γούσταρε τρελά τα αρχαία κι ας ήταν άσχετος στη γραμματική – του έδιναν οι άλλοι τις ασκήσεις από τα λυσάρια. Μάλιστα όταν ο Αντώνης τον πληροφόρησε ότι θα σπουδάσει ναυπηγός, ο Μπίλι άρχισε όλος ενθουσιασμό να λέει διάφορα για τον Οδυσσέα και την *Αργοναυτική εκστρατεία*. Είπε, όσο μπορούσε πιο επιτακτικά:

«Δίκιο έχεις, αλλά μην το ψάχνεις. Είναι έτσι όπως στο λέω. Κόψε με αυτούς, οκέι;».

Ο Μπίλι έκοψε. Πόσο ακριβώς δεν ξέρουμε, αλλά από τότε ήταν πιστά αφοσιωμένος στον Αντώνη.

Στις μία ο Αντώνης φτάνει με το νυχτερινό τρόλεϊ στα Πατήσια, στο *Tetris*, ένα υπόγειο κλαμπάκι με μαύρους τοίχους και φωτογραφίες από τα seventies. Ο Μπίλι παίζει με ένα πολυμελές (και πολυεθνικό) συγκρότημα, που κάνει

φοβερά περάσματα από το ένα είδος μουσικής στο άλλο. Ο ίδιος παίζει διάφορα έγχορδα μεταξύ των οποίων και βιολί, και του Αντώνη του φαίνεται καταπληκτικός. Πανύψηλος, στο βάθος της σκηνης, με τα ξανθά μαλλιά ορθωμένα με ζελ και το λευκό, σχεδόν παιδικό πρόσωπο, μοιάζει εξωγήινος που έχει έρθει να διδάξει την τέχνη του στον πλανήτη. Ο Αντώνης νιώθει πως σε όλο το συγκρότημα υπάρχει μια μουσική κουλτούρα που ο ίδιος αγνοεί. (Αντίθετα, η χαριτωμένη Ρωσίδα στο διπλανό σκαμπό δείχνει να την μοιράζεται). «Έλα να τζαμάρουμε, φίλε», του λέει στις τρεις το πρωί ο Μπίλι.

Ο Αντώνης παίρνει δειλά την κιθάρα που του δίνουν. Ο ίδιος έχει μια πανάκριβη *Fender* (ο Μπίλι είχε πει γι' αυτόν: *δεν παίζει ωραία κιθάρα, έχει ωραία κιθάρα*), αλλά αυτό τώρα δεν τον βοηθάει. Τζαμάρει αδέξια με τον Μπίλι που οδηγεί, μα σε λίγο το χαίρεται, δεν τον νοιάζει που είναι τόσο κατώτερος. Νιώθει χαρούμενος κι ευγνώμων μαθητής.

Σάββατο πρωί. Το αυτοκίνητο για σέρβις. Πιάνει κουβέντα με τον Βούλγαρο υπάλληλο του συνεργείου, που του λέει για τη δυνατότητα να βάλει υγραέριο στην Alfa.

«Καλή φάση, φίλε, αλλά θα φύγω, οπότε δεν με ενδιαφέρει».

«Μετανάστης κι εσύ;», γελάει ο Βούλγαρος.

«Ναι», λέει ο Αντώνης χαρούμενος.

Φέτος στο σχολείο η Alfa εντυπωσίασε τους πάντες, και κέρδισε αμέσως θέση στο επίσημο πάρκινγκ, με σιω-

πηρό αντάλλαγμα το άνευ όρων χάρισμα από τους καθηγητές. Μόνο ο Φράγκος, ο μοναχικός θεολόγος με τα καπέλα σαν του Μπίλι δεν εντυπωσιάστηκε. (Άλλωστε ερχόταν με τα πόδια κάθε μέρα στο σχολείο, στα πλαίσια της υγιεινής του ζωής).

Ένα μεσημέρι ωστόσο, στο σχόλασμα της πρωινής βάρδιας (το λύκειο λειτουργούσε με την ελληνική πατέντα της βάρδιας πρωί-απόγευμα, εναλλάξ με το συστεγαζόμενο Γυμνάσιο) ο Αντώνης είδε τον Φράγκο σκυμμένο σε παράξενη στάση κολλητά στην παρκαρισμένη Alfa. Πλησιάζοντας είδε την αιτία: τρία γατάκια χωρίς γάτα είχαν κουρνιαστεί δίπλα στη ρόδα κι ο καθηγητής τα χάιδευε. Αυτά άπλωναν τις κοιλίτσες τους και νιαούριζαν, κουτουλώνοντας στο απλωμένο του χέρι. Ο Φράγκος γύρισε το σκιασμένο από το μπορ πρόσωπό του και κοίταξε τον Αντώνη. Το παιδί είδε, ξαφνιασμένο, ένα βλέμμα που θα το έλεγε πατρικό αν ήξερε τι είναι αυτό.

«Είναι όμορφα και γενναιόδωρα», είπε ο καθηγητής. «Δεν ξέρουν τι μπορούν να γεννήσουν η ζήλια και ο φόβος».

Τρεις το απόγευμα, μετά από σάντουιτς και αναψυκτικό, ο Αντώνης κάθεται να διαβάσει για τις εξετάσεις του. Κανονικά θα ετοιμαζόταν για το καράτε αλλά το έχει κόψει λόγω μελέτης. Του λείπει όμως, από τότε που σταμάτησε νιώθει μια ανεπαίσθητη διαφορά στην αντοχή και τις ορμές. Μέσω της σχολής καράτε επίσης (αλλά βέβαια έξω από αυτήν) γνώρισε και ένα ακόμα παράδειγμα αυτού που

ο Μπίλι ονομάζει *δημιουργία εργασίας*: τα *στοιχήματα*, σε κάθε μορφή *πάλης*. Οι *αγωνιζόμενοι* ήταν συνήθως *μετανάστες*, που στη σωματική τους *ρώμη* και την *καλή κατάσταση* στοιχημάτιζαν οι *παίκτες* γερά ποσά, ενώ όχι *σπάνια* από αυτούς *στρατολογούσε* ο *επίσημος αθλητισμός*. Αν όμως αυτή είναι, *ας πούμε*, η *λασπώδης πλευρά* του *αθλητή*, *ας δούμε* την *ουράνια*: *ο Αντώνης διαβάσει*.

Πίσω από τη *λεπτή κουρτίνα* (*επιλογής μαμάς*), το *δωμάτιο φωτίζεται* από τον *ήλιο* του *απογεύματος*. Το *απλό μακρόστενο γραφείο* είναι *δίπλα* στο *παράθυρο*, με τον *υπολογιστή* στη *μια άκρη* και *διάφορα τετράδια* και *ντοσιέ δίπλα*. Στον *απέναντι τοίχο* *ακουμπάει* ένας *καναπές*, που *χρησιμοποιούν* με τη *Χριστίνα*, ενώ στον *τοίχο δεξιά* είναι η *παλιά εκείνη βιβλιοθήκη*, με τα *μυθιστορήματα* που *επιμένουν* πως η *ανθρώπινη ζωή* *δικαιούται νόημα*. Κάποια *πεζά* έχουν *ήδη υμνήσει τον άνθρωπο που μελετά*. Τα *πιο πολλά* από αυτά είναι *μονόλογοι διανοουμένων*, ενώ *απρόσμενα μεγάλο ποσοστό* είναι *γυναικεία*. (Η *μελέτη υπήρξε* για τη *γυναίκα δύσκολο άθλημα*). Όμως η *Οδύσσεια του Υποψήφιου-για-το-Πανεπιστήμιο* *δεν έχει ακόμα γραφτεί*.

Ο *Αντώνης* *πρέπει* να *λύσει* μια *σειρά ασκήσεις υδροδυναμικής* που του *έχουν στείλει on line*. *Κάθεται* *μισόγυμνος*, *συγκεντρωμένος* στις *σημειώσεις* και με *έντονο στοχαστικό βλέμμα*, ενώ *διακρίνουμε* την *ελαφριά χαλάρωση* *όποτε μπαίνει* σε *διαδικασία λύσης*. Είναι μια *λειτουργία πέψης* και *αφομοίωσης* με *ασαφές κέντρο* και *πολύπλοκο αποτέλεσμα* που *καθρεφτίζεται* *άμεσα* στα *μάτια*, *μέχρι* να *χωνευτεί* με τον *καιρό* και να *εγγραφεί* στην *ομορφιά* του *προσώπου*. (Κάποιες *στιγμές πάντως*, *απόψε* *αρκετές*, η

αφομοίωση δεν προχωρά). Ώρες μετά, έχει πια σκοτεινιάσει, χτυπάει το κουδούνι τής κάτω πόρτας: *Χριστίνα*.

Γεια, τι έγινε; λέει η Μάους και κάθεται δίπλα του. Συνήθως κάθονται μαζί μπροστά στον υπολογιστή μέχρι που θερμαίνονται ο ένας από την παρουσία του άλλου και τότε αγκαλιάζονται. Αυτή τη φορά όμως ο Αντώνης είναι πολύ συγκεντρωμένος στο θέμα του. Η Μάους σωπαίνει, με το ένα χέρι τυλιγμένο με επίδεσμο (τενοντίτιδα) και το κοκκινόξανθο, ξυρισμένο στο πλάι κεφάλι, ίσια προς στην οθόνη. Έχει διπλώσει τα πόδια στο στήθος (το μικρό γόνατο ξεχωρίζει από την τρύπα στο μπλουτζίν σαν μαλακό λευκορόδινο ζωάκι), έχει βγάλει τις μπαλαρίνες και περιμένει. Ο Αντώνης της λέει ότι έχει κολλήσει με μια άσκηση: έχει μια παραπάνω δυσκολία, τον παιδεύει μέρες κι έχει αρχίσει να ανησυχεί. Η Χριστίνα δείχνει ενδιαφέρον αλλά δεν ξέρει από πλοία, ενώ την μπερδεύουν και οι μονάδες μέτρησης. (Η ναυπηγική είναι παραδοσιακά βρετανική). Χρειάζεται αρκετά λεπτά για να κατανοήσει τις ίντσες και τις γυάρδες και ακόμα περισσότερα για να κατανοήσει όλη την άσκηση.

Μετά χρειάζεται πέντε λεπτά για να τη λύσει.

Ο Αντώνης έχει κι άλλη φορά τρομάξει από το μυαλό της, αλλά τώρα το παθαίνει έντονα. Το χημικό αποτέλεσμα του τρόμου είναι το αυξημένο πάθος. Η Χριστίνα ανταποκρίνεται ήσυχα και άνετα. Πηγαίνουν στον καναπέ, χασομερούν λίγο με το προφυλακτικό (από την πενταήμερη που άκουσε ότι φόρεσε με την Αλίκη, η Χριστίνα απαίτησε κι αυτή, ασχέτως *χαπιού*) και πλαγιάζουν. Ο Αντώνης (με το κεφάλι βυθισμένο στον ώμο της και το πρόσωπο στον τοί-

χο) τελειώνει σχετικά σύντομα και τη βοηθάει κι αυτή να τελειώσει, με χάρδια οικεία και στους δύο.

Αμέσως μετά μια βούληση εντελώς ξένη λέει με τη φωνή του:

«Θα ήθελες να ζήσεις μαζί μου;»

Η Μάους ρωτάει :

«Αυτό είναι πρόταση;»

Ο Αντώνης συνέρχεται.

«Όχι, θεωρητικά ρωτάω».

«Αν σε αγαπούσα...»

«Δεν με αγαπάς;»

«Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να αποφασίσω».

«Απόφαση είναι η αγάπη;»

Τα μάτια της Χριστίνας είναι γκριζογάλανα με βλεφαρίδες σαν ψεύτικες και μερικές φορές τα σκουραίνει μια ψυχρή σκιά. Είναι μια τέτοια φορά, καθώς απαντάει:

«Φυσικά. Απόφαση είναι η αγάπη».

Εννιά το βράδυ, τρανς μουσική βγαίνει από τα ηχεία του υπολογιστή, στον οποίο έχει τώρα συνδεθεί κι ένα αρμόνιο. Πάνω στο γραφείο είναι ανοιχτό το χαρτί με τους στίχους από τη Δημοτική Αγορά. Η Αλίκη, που έφτασε κεφάτη, παρατηρεί πως το χαρτί έχει στη γωνία τη διαφήμιση του μαγαζιού ενός γεωπόνου έξω από τη Βαρβάκειο: θα μπορούσαν να κάνουν τα λαχανικά στίχους. Το τραγούδι που μιλάει για *ένα γράμμα* (η πρόταση της Μάους) απορρίπτεται, άλλωστε, τόνισε η Αλίκη, ο Μπίλι έχει προτείνει ως θέμα *φωτιά και νερό*. Βρίσκονται ένα μήνα περίπου πριν

από το *Schooljamming* – στην πραγματικότητα πολύ λιγότερο γιατί το μεγαλύτερο μέρος του μήνα είναι οι εξετάσεις – και δεν ξέρουν ακόμα τι θα βάλουν στο πρόγραμμα.

Προς το παρόν η Αλίκη μετατρέπει το αρμόνιο σε ντραμς με το ειδικό πρόγραμμα και δοκιμάζουν διάφορες ιδέες. Τραγουδώντας συντονίζονται γύρω από αυτό τον πυρήνα, ενώ ο Αντώνης νιώθει την μεγαλύτερη ευτυχία: είναι αυτός που προσφέρει αυτή τη στιγμή. Στο τέλος καταλήγουν με μια φωνή – της Χριστίνας ξεχωρίζει – στο τραγούδι του Μπρους Σπρίγκστιν:

You say you don't love me girl

You can't hide your desire

And when we kiss – Fire! Fire!

Την ίδια ώρα ο Μπίλι ψωνίζει περήφανος στο ταχυφαγείο: έχει καλά νέα και το βρίσκει αφορμή να κεράσει, έχοντας στο νου κυρίως την Αλίκη. (Θυμάται πάντα τα λόγια της Μάους στην πενταήμερη: *η Αλίκη είναι ερωτευμένη μαζί σου*). Εδώ ας τονίσουμε πως το *Αρχοντικόν* ως πηγή εδεσμάτων δεν έχει για την παρέα καμιά αξία: στη μεταξύ τους ζωή η καταγωγή, το επάγγελμα των γονιών, η κοινωνική τάξη είναι στοιχεία πολύ αγνά, πρακτικά ανύπαρκτα. Είτε είναι το *Αρχοντικόν* είτε μια κρυστάλλινη παγόδα σε εξωτικό δάσος, ένα και το αυτό, και το ίδιο ισχύει για τους μετανάστες Ρώσους και τις ομάδες τους, για τη διάσημη

δημοσιογράφο και το δοκιμαστικό σωλήνα με το σπέρμα και για την άγνωστη προέλευση της Μάους: οι έφηβοι έχουν το δικό τους κόσμο, στον οποίο εκτός των άλλων τρέφονται κυρίως από ταχυφαγεία. Ο Μπίλι καταφθάνει γύρω στις δέκα με χάμπουργκερ, σαλάτες και πατάτες τηγανιτές. Αναψυκτικά υπάρχουν στο ψυγείο. Τα νέα που φέρνει, και που γίνονται δεκτά με επιφωνήματα, είναι ότι το *Tetris*, το κλαμπάκι όπου παίζει στα Πατήσια, τους παραχωρεί το χώρο για πρόβες.

«Έχεις ωραία μάτια», λέει μετά στην Αλίκη, καθώς τη βοηθάει να σερβιριστεί.

Εκείνη όμως κοιτάζει έντονα μια συγκεκριμένη πατάτα. Δαγκώνει το χάμπουργκερ χωρίς όρεξη και νιώθει ξαφνικά αδιαθεσία, δεν μπορεί να καταπιεί.

«Πολύ ωραία μάτια», τονίζει πάλι ο Μπίλι, ενώ η Χριστίνα προσπαθεί να της πει βουβά με τα χείλη ξεκόλλα. Μα η Αλίκη κοιτάζει πάντα την πατάτα. Της φαίνεται ενδιαφέρουσα, ξεχωριστή.

«Πρέπει να πάω στο μαγαζί», λέει τέλος, και ήταν αλήθεια: ήταν Σάββατο και το *Αρχοντικόν* την περίμενε, να βάλει το νο 2 μαύρο της φόρεμα και να αναλάβει υπηρεσία. Χαιρέτησε βιαστικά, αφήνοντας τον Μπίλι να κοιτάζει ένα δαγκωμένο χάμπουργκερ πάνω στο αρμόνιο-ντραμς.

Έξω είχε βαρύνει ο καιρός: η ζέστη των τελευταίων ημερών έφερε υγρασία. Ανεβαίνοντας την Αγίου Μελετίου με το *Crypton*, η Αλίκη καθρεφτιζόταν στις βιτρίνες σαν να κυλούσε εκεί μέσα ένας κλώνος της πιο δυνατός από την

ίδια, που της έγνεφε ενθαρρυντικά ανάμεσα από τους διαβάτες του Σαββατόβραδου. Ένωθε πράγματι άρρωστη. Έπειτα συνήλθε λίγο, σκέφτηκε τον Μπίλι και ζεστάθηκε.

Φτάνοντας στο ρετιρέ κοίταξε το κινητό της για μηνύματα, μετά έβαλε το hands free στα αυτιά κι άκουσε εκείνο το παλιό τραγούδι. Θα μπορούσαν να το βάλουν στο πρόγραμμα του *Schooljamming* διασκευασμένο, άλλωστε μιλούσε για νερό. Έκλεισε το κινητό κι αφού άναψε θερμόσифωνα (μπάνιο, μαύρο φόρεμα νο 2, *Αρχοντικόν*) άρχισε να βηματίζει στο δωμάτιο απαγγέλλοντας:

*Θάλασσα πλατιά, σ' αγαπώ γιατί μου μοιάζεις
Θάλασσα βαθιά, μια στιγμή δεν ησυχάζεις
Λες κι έχεις καρδιά
τη δικιά μου τη μικρούλά την καρδιά.*

Θάλασσα πλατιά.

Αλίκη-Χριστίνα

Ας δούμε όμως τώρα τη θάλασσά μας από ψηλά ένα πρωινό, λίγες μέρες πριν το *Schooljamming*: πλοία τη διασχίζουν προς όλες τις κατευθύνσεις, πηγαίνοντας προς τα νησιά. Δεν είναι βέβαια παρά τα πλοία της γραμμής (αφού τα νησιά κατοικούνται όλο το χρόνο), όμως το καλοκαίρι πληθαίνουν γιατί μεταφέρουν *τουρίστες*, δηλ. ανθρώπους που πιάνουν ένα δωμάτιο για να κάνουν *μπάνια*, να γευτούν *φρέσκο ψάρι* και να *δουν* τα χωριά. Υπάρχουν δυο τρόποι να φωτίσουμε αυτή τη ζωή: σύμφωνα με τον πρώτο, βλέπουμε τη θάλασσά μας *στη ροή του χρόνου*.

Βλέπουμε δηλαδή σε φλας μπακ το χρόνο των μεγάλων διαστάσεων, τις δεκαετίες σαν μερόνυχτα, και γρήγορα λοιπόν η αγροτική τάξη καταστρέφεται καθώς φυτά, ζώα και άνθρωποι αυξάνονται κι ο πλούτος πρέπει να αναδιοργανωθεί. Τότε έρχονται, μόλις που τις διακρίνουμε, *σκιές* και τον διευθετούν αλλιώς. Καθώς το νέο χρήμα πρέπει να αντιστοιχηθεί με κάτι, επιστρατεύονται το πράσινο και το γαλάζιο (που ηρεμούν τον άνθρωπο), η νύχτα με τα φώτα της (που ξυπνάει τους πόθους), στολίζονται με ό,τι νομί-

ζουν οι αρμόδιοι και φτιάχνεται ο *τουρισμός*. Οι άνθρωποι στα νησιά ζουν τώρα σύμφωνα με το νέο σχέδιο. Καθώς το έργο ξετυλίγεται μπροστά μας κατανοούμε πως παρά τις αντιγνώμεις και τις αντιστάσεις δεν θα μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά γιατί δεν έχεις τι να αντιτάξεις στο *καινούργιο*, αυτό που τώρα δημιουργείται. Όμως εδώ διακόπτουμε και χαμηλώνουμε στο φέρι μποτ που περνάει: η Αλίκη και η Χριστίνα στο κατάστρωμα.

Φοράνε τζιν σορτς και τισέρτ. Η Αλίκη ένα κόκκινο μαντήλι δεμένο σαν τουρμπάνι που αφήνει τα μισά της μαλλιά να κρέμονται στην πλάτη, η Χριστίνα τα γνωστά μας *All-star* και (φυσικά) *καπέλο-σαν-του-Μπίλι*. Κάθονται δίπλα στην κουπαστή και καθώς το πλοίο γλιστράει ανάμεσα σε γυμνούς όγκους (Τζια, Κύθνος, Σέριφος) κοιτάζουν το φωτεινό νερό αμήχανες. Σύμφωνα με τη ματιά μας είναι κι αυτές *τουρίστριες*, μέλη της πρώην εργατικής (και των άλλων) τάξης, που καταστράφηκε μαζί με όσους εξαρτιόνταν από αυτήν. Όπως όλοι εδώ, στέκονται ξανά και ξανά στην ουρά του μπαρ ή βολτάρουν νευρικά στο πλοίο, ενώ ακούγεται το σπικάρισμα από τα μεγάφωνα και ο ήχος από τα παγάκια για τους καφέδες: μια χώνωση για να περάσουν οι ώρες, σ' αυτό το ταξίδι το *τουριστικό*.

Όσο για το πώς βρέθηκαν εδώ, είναι γιατί γιορτάζουν (ετεροχρονισμένα, μετά τις εξετάσεις) το ευτυχές τέλος μιας περιπέτειας: τις μέρες μετά από εκείνο το Σάββατο του Αντώνη η τάση της Αλίκης για εμετό συνεχίστηκε και φοβήθηκε ότι είναι έγκυος. (Όπως εξήγησε στη Χριστίνα, εκτός από τη φάση στο δωμάτιο, στην πενταήμερη, εκείνη κι ο Αντώνης είχαν και μια πιο βιαστική, που ενείχε κινδύ-

νους). Τα δύο αρνητικά τεστ που έκανε μόνη της δεν την καθησύχασαν, ενώ η προοπτική να αναμίξει τον ίδιο τον Αντώνη την ενοχλούσε. Η Χριστίνα τότε της υποσχέθηκε πώς θα τη βοηθήσει, και με γιατρό και με λεφτά. (Τα δικά τους λεφτά εννοείται δεν αρκούσαν, εκτός αν έκλεβε η Αλίκη το *Αρχοντικόν*, ενώ η χρήση της ιατρικής ασφάλισης ήταν αμφίβολη χωρίς τους γονείς).

«Ζουζούνα μου, σε ευχαριστώ», ξέσπασε η Αλίκη, βαφτίζοντας έτσι τη Χριστίνα με καινούργιο ψευδώνυμο, τρυφερότερο του *Μάους* και παραφθορά του *Ζουζούκα*. (Του ονόματος της κούκλας που επισμαλτώθηκε πρόσφατα στο Κολωνάκι). Τελικά όμως, μέσα στις εξετάσεις, ήρθε θριαμβευτικά η περίοδος.

Μα μέχρι να τα πούμε αυτά το πλοίο έχει φτάσει, η Αλίκη και η Χριστίνα έχουν προσπεράσει τα ενοικιαζόμενα (κατά τη ματιά μας άχαρα κτίρια για εκμετάλλευση που καταστρέφουν τον οικιστικό ιστό) κι έχουν καταλήξει στο κάμπινγκ από όπου, αφού έστησαν την πανομοιότυπη με δεκάδες σκηνή τους, πάνε για μπάνιο. Βουτάνε στο νερό με τα χρωματιστά μπικίνι τους και είναι όμορφες, αλλά καθώς μυούνται απλώς σε μοντέλα κατανάλωσης, ό,τι κάνουν είναι αποσπασματικό (*διακοπές*), δεν εντάσσεται στην πραγματική ζωή και άρα η ομορφιά δεν έχει και πολλή αξία. Είναι μια ξεκάρφωτη εικόνα. Το ίδιο κι αργότερα που πάνε βόλτα: πάνω σε ένα φράχτη - ξερολιθιά, ένας μικρός ανεμόμυλος. Η Χριστίνα παίρνει φόρα και κλωτσάει τον αέρα φωνάζοντας *κυνηγάω ανεμόμυλους*. Μοιάζει από μακριά ευκίνητο ζώο ή φτερωτός άγγελος μα το όλο δεν είναι πα-

ρά μια ασήμαντη πινελιά ξενοιασιάς συνδυασμένη με ευφυολόγημα.

Και να τώρα ο δεύτερος τρόπος: αντί να παρακολουθούμε τη ροή του χρόνου και τις αλλαγές χαμηλώνουμε και κόβουμε κάθετα το κινούμενο στερέωμα. Βλέπουμε τώρα τη ζωή ως μια μεγάλη στιγμή και ό,τι περιγράψαμε πιο πάνω, ο τουρισμός, η πώληση του γαλαζοπράσινου και της πολύφωτης νύχτας, δεν είναι η καταστροφή της παλιάς τάξης μα μια πραγματική, νέα μορφή οικονομίας, που το νόημα της συνίσταται στο ότι ο τουρίστας ζει για λίγο την ουσία του, ζει τη ζωή ως απόλυτο παιχνίδι. Σ' αυτή την πλατιά στιγμή βλέπουμε τους ανθρώπους του νησιού να τρέχουν βέβαια στην υποδοχή του πλοίου και να δουλεύουν ασταμάτητα στο πλύσιμο των σεντονιών και το κυνήγι κατσαρίδας (όπως είχε διαπιστώσει πέρσι η Αλίκη), αλλά ταυτόχρονα τους βλέπουμε να εναλλάσσονται ισότιμα με αυτούς για τους οποίους τρέχουν (όπως εξάλλου είχε πει ο Μπίλι στη Χριστίνα μπροστά στη φωτιά, το βράδυ της πενταήμερης) κι έτσι όλοι δοκιμάζουν για λίγο την αληθινή ζωή. Πληρώνουν βέβαια γι' αυτό, μα και στην πιο ολόφωτη κοινωνία δεν θα δίνουμε όλοι τον οβολό μας; Ναι, μας αρέσει αυτή η ματιά και θα την κρατήσουμε.

Στο κατάστρωμα του πλοίου λοιπόν το γαλάζιο που αστράφτει γύρω φωτίζει αρμονικά τους ανθρώπους. (Στην ουρά του μπαρ, κάτω από το βουητό των ανακοινώσεων και τον ήχο από τα παγάκια για τον καφέ). Δεν είναι η ομοιομορφία που τους χαρακτηρίζει, αλλά η ενότητα μέσα στη χαρά. Η Αλίκη και η Χριστίνα λάμπουν στο πρώτο τους προσωπικό ταξίδι και μαζί λάμπουν όλοι γύρω τους,

φτωχοί που κάνουν διακοπές αδέξια πρώτη φορά, άλλοι που πάνε σε γνωστά τους μέρη κι ακόμη, αν τεντώσουμε τις κεραίες, άρρωστοι βαριά, στολισμένοι σαν να περνάνε με αξιοπρέπεια τον Αχέροντα.

Κι αφού φτάσουν στο νησί και προσπεράσουν τα ενοικιαζόμενα (που στο μέλλον θα είναι μνημεία μιας μίνιμαλ αρχιτεκτονικής για χαρούμενους ανθρώπους) στήνουν τη σκηνή διαλέγοντας το έδαφος, τον γείτονα, τον προσανατολισμό με τη σοβαρότητα Ροβινσώνα. Και όταν πάνε για μπάνιο νιώθουν πως το κολύμπι σημαίνει κάτι: η Αλίκη βυθισμένη στα βαθιά, σαν μοναχικό ψάρι αφουγκράζεται το σύμπαν και τα κύτταρά της χαιρετάνε ευτυχισμένα άλλα γνωστά τους. Και η Χριστίνα, με το άσπρο της δέρμα να λαμπυρίζει μπαίνει προσεκτικά μα τελικά φτάνει στα άπατα και περιεργαζόμενη το βυθό είναι ευφυές αμφίβιο που αναγνωρίζει βήμα βήμα τον κόσμο. Οπότε, την ώρα που αργότερα, στη βόλτα, κλωτσάει τον αέρα μπροστά στη ξερολιθιά και φωνάζει *κυνηγάω ανεμόμυλους* είναι η πιο πραγματική Χριστίνα, και ίσως είναι μαζί της όλες οι Χριστίνες και όλοι εμείς, σύμφωνα με αυτό που είπε εκείνη τη μέρα στην τάξη, πως όλοι οι ήρωες των βιβλίων δεν έχουν παρά ένα *κόλλημα* – πράγμα που το κυνήγι ανεμόμυλων εικονίζει ωραία.

Μα μέχρι να τα πούμε κι αυτά έχουν επισκεφθεί το μουσείο κι έχουν επιστρέψει στο κάμπινγκ. Η Χριστίνα κάθεται έξω από το ιγκλού κι ασχολείται με ένα τατουάζ

χαλκομανία στον αστράγαλο. Η Αλίκη ακούγεται από μέσα:

«Δεν το πιστεύω! Δεν υπάρχει, Ζουζούνα! Μα έβαλαν δυο μεγάλους κι ένα παιδί μέσα σ' ένα πιθάρι; Σε ένα πιθάρι για φαγητό; Και ποιοι ήταν, ο μπαμπάς του κι η μαμά του; Πέθαναν όλοι μαζί και τους έκλεισαν εκεί για τη μόλυνση; Μα, τα πιθάρια του φαγητού ήταν και φέρετρα; Και τους έβαλαν επίτηδες μαζί; Να είναι μαζί;»

Η Αλίκη μιλάει με έξαψη για το έκθεμα του μουσείου: ένα μεγάλο πιθάρι ξαπλωτό μέσα σε γυάλινη θήκη και σπασμένο στην επάνω πλευρά, από την οποία φαίνονταν μέσα τρεις σκελετοί, δύο ενηλίκων κι ενός παιδιού. Οι πληροφορίες έλεγαν ότι βρέθηκε στο νησί, ότι το πιθάρι ήταν του 6^{ου} αλλά οι σκελετοί του 4^{ου} αι. π. Χ. και ότι ήταν θύματα λοιμού, επιδημίας.*

Η Χριστίνα εξετάζει το τατουάζ ικανοποιημένη.

«Μπορεί να τους έκρυψε στο κελάρι του κάποιος τρελός», λέει. «Ή κάποιος που είχε ειδικό λόγο να τους κρύψει, και παρίστανε ότι είναι σιτάρι».

«Πολλή φαντασία, Ζουζούνα. Θρίλερ το έκανες!»

«Δεν είναι φαντασία», αντιτείνει η Χριστίνα. «Είναι πιθανότητα».

Έπειτα μπαίνει στο ιγκλού κι αυτή, να αλλάξει. Για δευτερόλεπτα ανταλλάσσουν γελώντας χάρδια-χτυπήματα μέσα στη θολωτή σκηνή, μετά η Αλίκη βγαίνει και κάθεται με τη σειρά της έξω.

* Το εύρημα υπάρχει πράγματι, στο μικρό αρχαιολογικό μουσείο της Χώρας Αμοργού. (Κατά τα άλλα, το νησί της ιστορίας μας είναι φανταστικό συμπλήρωμα).

Γύρω οι κατασκηνωτές: νέοι και μεσήλικες, έλληνες και ξένοι, παρέες και μοναχικοί. Τα απλωμένα sleeping bag και τα πολλά μικρά πράγματα νοικοκυριού, μαζεμένα σε σωρούς έξω από τις σκηνές ή κρεμασμένα στα δέντρα, της θυμίζουν τους γνωστούς της άστεγους που ταΐζει από το *Αρχοντικόν*, από ταχυφαγεία ή από τη Δημοτική Αγορά. Ένας μοναχικός κατασκηνωτής μάλιστα, με μια παλιά σκηνή εκστρατείας, της θυμίζει το Θανάση, τον νεότερο από τους τρεις άντρες που φροντίζει. *Είναι οι άστεγοι της Αθήνας τουρίστες του κόσμου; Ή μήπως στο κάμπινγκ προπονούμαστε για να ζήσουμε ως άστεγοι; Ωστόσο δεν το σκέφτεται ως καταστροφή ή έκπτωση, μα ως μια πιθανή εναλλακτική: η πρώην εργατική τάξη της Ευρώπης, με αυτό το νωχελικό ή εστιασμένο σε θερμός, αντικουνουπικά και οδοντόβουρτσες ύφος, μοιάζει πράγματι να έρχεται από έναν κόσμο και να πηγαίνει σε έναν άλλο. Στο ενδιαμέσο στήνει σκηνές στα ελληνικά νησιά.*

«*How I wish you were here*», τραγουδάει σιγανά.

«Γιατί δεν του μιλάς;» ρωτάει η Χριστίνα (που έχει βγει από τη σκηνή στο μεταξύ), εννοώντας φυσικά τον Μπίλι.

«Δεν ξέρω», λέει η Αλίκη. Νιώθει πως αυτή τη φορά η ερώτηση δεν είναι παρακίνηση (*μίλα του λοιπόν*) μα διερεύνηση: η Χριστίνα δεν καταλαβαίνει το *είμαι ερωτευμένη* αλλά το *πιστεύει*, το σέβεται: είναι μια τόσο αντιφατική στάση που δεν μπορεί παρά να κρύβει αλήθεια.

Η Αλίκη δοκιμάζει να σκεφτεί. Της έρχεται στο νου κάτι που είχε διαβάσει σε ένα περιοδικό, ότι ο αγαπημένος μας είναι ένα πολύτιμο βάζο με εξ ίσου πολύτιμο περιεχόμενο και προσέχουμε μην το σπάσουμε, γι' αυτό το πλη-

σιάζουμε σιγά σιγά μέχρι να είμαστε έτοιμες. Της φαίνεται γελοίο να πει κάτι τέτοιο.

«Δεν ξέρω», ξαναλέει. «Εσύ τι λες;»

Η Χριστίνα είναι σοβαρή. Τα μάτια της κοιτάζουν γύρω τους κατασκηνωτές, ενώ κάτω από τα βλέφαρά της περνάει εκείνη η ψυχρή σκιά. Η Αλίκη κρέμεται από τα χείλη της.

«Είναι το μυαλό», λέει τέλος. «Είναι ήδη φυλακισμένο. Ζει λάθος. Κοίτα, οι άνθρωποι κάνουν πολλά πράγματα, αλλά σου είπα, είναι όλα κόλλημα, ψέμα. Ανεμόμυλοι. Τα περισσότερα δεν τα διάλεξαν καν, τους τα κολλήσανε. Όταν οι άνθρωποι θα διαλέγουν ελεύθερα ζωή, τότε θα διαλέγουν ελεύθερα και αγάπη».

Και, ικανοποιημένη από το συλλογισμό της, συμπληρώνει:

«Τον προστατεύεις από όλα τα άλλα, αυτό είναι», καταλήγοντας έτσι κι αυτή στη θεωρία του βάζου.

Μια νεαρή νησιώτισσα που δουλεύει στο κάμπινγκ, καταγράφοντας τις διανυκτερεύσεις με μια ηλεκτρονική ατζέντα, τις διακόπτει.

«Πώς να είναι άραγε να ζεις εδώ;» ρωτάει η Αλίκη, όταν η κοπέλα απομακρύνεται. «Θέλω να πω, χωρίς ερεθίσματα; Ερημιά το χειμώνα και τέτοια;»

Η Χριστίνα ανασηκώνει τους ώμους.

«Κοίτα, εγώ δεν θα μπορούσα», λέει. «Με την καμία, έτσι; Αλλά δεν ξέρω για τα ερεθίσματα που λες. Οι άνθρωποι όπου και να 'ναι, νομίζω τα διαλέγουν. Έχουν εκατό και παίρνουν ένα. Σαν την Αγγλίδα μας».

Η Αλίκη στρέφεται ξαφνιασμένη.

«Την ποια; Την μου-αρέσει-να-βλέπω-τα-παιδιά-να-γελάνε; Τι παίζει με αυτήν;»

Η Χριστίνα έχει προς στιγμήν πάλι εκείνο το βλέμμα, μετά λέει:

«Δεν το έχεις προσέξει; Η γυναίκα δεν βλέπει γύρω της τίποτα. Είναι κολλημένη σε κάτι, πολύ όμως. Φίλε, είναι ο πιο θλιμμένος άνθρωπος που έχω δει στη ζωή μου».

Τα δυο αγόρια λίγες σκηνές πιο κει είναι οικεία: ηλιοψημένα μα κάπως πλαδαρά, πολύχρωμες βερμούδες και πόλο μπλουζάκια, νοικοκυριό για κλάματα αλλά το ζελ στα μαλλιά εκ των ων ουκ άνευ: με άλλα λόγια, είναι ολόιδια με το μέσο αγόρι (όχι τον Μπίλι ή τον Αντώνη) που η Αλίκη και η Χριστίνα ξέρουν χρόνια από το σχολείο. Εύλογο να εμπιστευτούν αυτά τα *αδέρφια* τους, έτσι οι τέσσερις συμφωνούν να νοικιάσουν αυτοκίνητο για μια εκδρομή στην πιο απόμερη (και θρυλική) παραλία του νησιού.

Η ακτογραμμή, με τις διαδοχικές μικρογραφίες επιβλητικών σχηματισμών (καθότι από το αλπικό τοπίο της Δρακολίμνης μέχρι το τροπικό του Βάι κι από τα δάση της Πίνδου μέχρι το γυμνό των Κυκλάδων η Ελλάδα, όλοι το ξέρουν, είναι μια φυσική Ντίσνεϋλαντ), τους διασκεδάζει χωρίς να τους τρομάζει – με εξαίρεση ίσως τη Χριστίνα. Μα όταν φτάνουν στο ψηλότερο σημείο του δρόμου – συνεχείς στροφές πάνω από το γκρεμό – ο οδηγός νιώθει αβέβαιος. Η Χριστίνα τότε παίρνει το τιμόνι και τους κατεβάζει ήσυχα και καλά μέχρι την παραλία: στροφές και απέ-

ναντι οχήματα δεν είναι παρά δυσκολίες ελάχιστων πόντων, σε γκέιμ για αρχάριους.

(«Ζουζούνα! Εσύ φοβάσαι να κατέβεις δυο μέτρα βράχο!»)

Και να τώρα που με φόντο το πέλαγος, όπου αλλάζει χρώματα το απέναντι νησί, κάνουν αυτό που ξέρουν καλά: ποδήλατο. Έχουν όμοια ποδήλατα (νοικιασμένα) και ίσως γι' αυτό συντονίζονται πιο εύκολα. Καθώς η Αλίκη πηγαίνει αργά και δίπλα της η Χριστίνα πιάνει το ρυθμό, οι δυο μηχανικές κινήσεις είναι σαν δυο γεννήτριες που γεννούν μαζί έναν αμοιβαίο ηλεκτρισμό. Έχουν ξανακάνει ποδήλατο με αυτό τον τρόπο.

Ήταν μια συννεφιασμένη μέρα στην αρχή της σχολικής χρονιάς. Η Αλίκη δοκίμαζε το *Orbea Boulevard* στο Πεδίο του Άρεως. Τα 280 στρέμματα αυτού του πάρκου με τις περιποιημένες αλέες, τις λιμνούλες και το γκαζόν για να παίζουν σκυλιά, είναι πάντα μαζί με τον Εθνικό Κήπο ο κεντρικότερος πνεύμονας της Αθήνας, ωστόσο συχνά οι μάλλον άδειες εκτάσεις του δίνουν μια αίσθηση θλίψης. Μα η Αλίκη το έκρινε ιδανικό για δοκιμή του διτροχού, έτσι εκείνη τη φθινοπωρινή μέρα μπήκε στο πάρκο δυναμικά. Λίγα λεπτά μετά εντόπισε την καινούργια συμμαθήτρια (καρέ μαλλί, μπλουτζίν και δερμάτινο, smart phone) σε ένα παγκάκι μαζί με μια Αφγανή με το παιδάκι της – και τη χαρακτηριστική μαντίλα.

Οι γυναίκες με μαντίλες ήταν πολύ οικείες στην Αλίκη. Εδώ και χρόνια, η ευρύτερη περιοχή Κυψέλης, Αχαρνών και Αγίου Παντελεήμονα φιλοξενούσε πάμπολλες, που ή-

ταν βασικά δύο ειδών: ασιάτισσες με παντελόνια και δυτικό περίπου ντύσιμο, ξεχώριζαν από τη μαντίλα και τα μακριά μανίκια χειμώνα-καλοκαίρι και Αφρικανές με μακριές πολύχρωμες φούστες ή μαύρες κελεμπίες. Οι δεύτερες είχαν ένα ομοιόμορφο λικνιστικό βάδισμα που δεν έχανε ποτέ το ρυθμό του, περπατούσαν σαν φαντάσματα, σα να μην υπήρχαν εμπόδια γύρω τους, ούτε καν έτρεχαν διασχίζοντας το δρόμο. Ήταν μια χορογραφία που έρεε μέσα στην πόλη αυτόνομη. Η Αλίκη τις είχε τόσο συνηθίσει που όταν οι πελάτες του *Αρχοντικόν* τις σχολίαζαν σαν φαινόμενο, τους άκουγε κατά βάθος *φοβισμένη*: αναρωτιόταν αν υπήρχε έστω ένας ενήλικος, συμπεριλαμβανομένων των γονιών της, από όλους αυτούς που μετακινιόνταν με τα Ι.Χ. τους από τα γραφεία στα ακριβά διαμερίσματα και από τα *Αρχοντικά* στις αυθαίρετες μεζονέτες, που να ήξερε κάτι από τον πραγματικό κόσμο στον οποίο η ίδια ζούσε. Ωστόσο το έκρυβε: συγκατένευε διπλωματικά με το πολιτισμένο της σκέρτσο, τάχα ότι μοιράζεται την έκπληξή τους.

Μετά τα πρώτα γεια τι γίνεται (το *Μάους* δεν είχε καθιερωθεί ακόμα) και *έρχεσαι και συ εδώ;*, μίλησαν για ποδήλατα. Η Χριστίνα είχε ένα κινέζικο άγνωστης μάρκας, κατά τη γνώμη της *μια χαρά*. Ξεκίνησαν μαζί να ποδηλατούν στις αλέες του πάρκου κι ήταν τότε η πρώτη φορά που συντονίστηκαν, με αυτό τον ηλεκτρισμό τον τόσο ευχάριστο και για τις δυο.

Μετά από λίγο σταμάτησαν σε μια μικρή λίμνη με νούφαρα. Κάθισαν στην άκρη της και κοίταζαν τα λουλούδια στο σχεδόν στάσιμο νερό. «Ζουν έτσι», είπε η Αλίκη παρατηρώντας τους λωτούς, ανακατεμένους με τα φύλλα από

τα νεαρά πλατάνια που είχαν αρχίσει να πέφτουν. Το χώμα μύριζε κι αφέθηκαν στο άρωμά του, μετά μια δυο σταγόνες βροχής τις συνέφεραν. Κίνησαν να φύγουν και τότε άκουσαν το κλάμα.

Ερχόταν από τη ρίζα ενός δέντρου: ένα ανοιχτόχρωμο λαμπραντοράκι, κουτάβι, με καθηλωτικά αθώα μάτια και πολύ αδύνατο – το σήκωσαν σαν άδειο σακουλάκι. Η ορμή να το προστατεύσουν ήταν δυνατότερη από κάθε δισταγμό, πάντως η Αλίκη ένιωσε ανακούφιση όταν η Χριστίνα δήλωσε:

«Θα το πάρω εγώ, αν δεν σε νοιάζει. Θα με βοηθήσεις να το μεταφέρω; Έχεις καλαθάκι».

Ξεκίνησαν λοιπόν πάλι με το ίδιο τέμπο (κι ενώ στο Λυκαβηττό έλαμπαν οι πρώτες αστραπές) και περνώντας κάτω από τα έρημα, ακατοίκητα μέγαρα της οδού Μαυροματαίων, με το κουτάβι – θηλυκό και ήδη βαφτισμένο *Ρόμπι* – στο καλαθάκι του *Boulevard*, έφτασαν σε μια παλιά πολυκατοικία στην οδό Κυψέλης. Ήταν η μοναδική φορά που η Αλίκη πήγε στο σπίτι της Χριστίνας. Είδε ένα δωμάτιο με το κρεβάτι στη μέση και τους τοίχους σχεδόν γυμνούς εκτός από μια αφίσα που παρίστανε το *Διάστημα*. Μια λάμπα με καπέλο κρεμόταν από το ταβάνι με ένα πολύ μακρύ καλώδιο, που η Χριστίνα το έφτανε άνετα και το μετακινούσε, στερεώνοντάς το σε διάφορα σημεία και φωτοσκιάζοντας έτσι το δωμάτιο κάθε φορά αλλιώς. Στον τοίχο ακουμπούσε ένα γραφείο γεμάτο σημειώσεις. Η Αλίκη παραξενεύτηκε από τον όγκο της δουλειάς, μετά θυμήθηκε: η *καινούργια της Τρίτης* έκανε εργασίες θετικής κατεύθυνσης όλων των τάξεων, επί πληρωμή.

«Κάνω και παιχνίδια», αποκάλυψε η Χριστίνα, όσο η Αλίκη χάζευε εντυπωσιασμένη τις σημειώσεις. Μετά είπε πώς έβγαζε κι εκείνη λεφτά, με βιντεάκια όπου παρουσίαζε συνταγές. (Δεν είχε τότε ακόμα τις καθηγήτριες – πελάτισσες). Τέλος φανέρωσε διστακτικά ότι κι αυτή προσπαθούσε να κάνει ένα πρόγραμμα στον υπολογιστή, για συνταγές με μελετημένη κατανομή συστατικών: λεύκωμα, υδατάνθρακες, βιταμίνες. Με τη σειρά της η Χριστίνα είπε ότι πρόσφατα δούλευε σε ένα ταχυφαγείο (είχε έρθει στην Αθήνα το καλοκαίρι μόνη της, πριν από τη μητέρα της, ο πατέρας της *λείπει*), αλλά φοβήθηκε πολύ στις τελευταίες διαδηλώσεις – την είχαν βάλει να φυλάει νύχτα το μαγαζί – κι έφυγε.

Η Αλίκη προσπαθούσε να φανταστεί πώς θα ήταν, όταν στην πόρτα φάνηκε μια γυναίκα. Ρώτησε για το σκυλί και δεν έδειξε να ενθουσιάζεται, μα ούτε και να έχει σοβαρή αντίρρηση.

«Η μητέρα μου, η Αλίκη», έκανε τις συστάσεις η Χριστίνα.

Ήταν μια γυναίκα με σκούρα μαλλιά, αρχοντικό παράστημα και μεγάλο μέτωπο. Ήταν πολύ όμορφη (είχε ένα πρόσωπο *ραφαηλικό*), μα της Αλίκης της φάνηκε ανεξήγητα κάπως τρομακτική.

Τώρα έχει νυχτώσει και ντυμένες τα βραδινά τους (σορτς και μαύρα τοπ, παρεό στο σακίδιο για την ψύχρα) έχουν πάει στη Χώρα για clubbing. Στο μπαρ όπου καταλήγουν νιώθουν πως γύρω τους κυκλοφορούν τα γνωστά

τους χάπια, μα δεν τις αφορούν πια: η Αλίκη τα έκοψε μαχαίρι μετά την «εγκυμοσύνη» και η Χριστίνα της είπε τότε ότι ούτε κι αυτή ήθελε. (Γενικά δεν πίνει, δήλωσε, απλώς για πλάκα το έκανε, πράγμα που η Αλίκη δεν πολυπίστεψε γιατί άλλα είχε ακούσει, αλλά δεν είπε τίποτα). Με την επίδραση του ποτού και του μονότονου μπιτ χορεύουν μέχρι που νιώθουν εκείνο το χαλάρωμα, την ένωση με τον άγνωστο διπλανό. Τότε φεύγουν. Αφήνουν πίσω τα βουερά μπαρ και τα ολόφωτα ρεστωράν και ξενοδοχεία και κατεβαίνουν με τα πόδια στην παραλία. (Στα σκοτεινά σημεία η Χριστίνα αναζητά το χέρι της Αλίκης). Όταν φτάνουν μπαίνουν στην άμμο τρέχοντας και τραγουδώντας δυνατά:

And when we kiss - fire - fire

Έχουν κάνει ήδη αρκετές πρόβες στο *Tetris*. Στην αρχή το υπόγειο κλαμπ με τους μαύρους τοίχους και τις φωτογραφίες των seventies τις ξένισε, μια μέρα όμως συνέβη κάτι: ο Μπίλι ήρθε συννεφιασμένος και είπε πως είχε πρόβλημα με τους δικούς του, πως οι Ρώσοι δεν έβλεπαν με καλό μάτι τη θέση στην *Ορχήστρα Νέων της Ευρωπαϊκής Ένωσης*. Είχε άλλες υποχρεώσεις, του τόνιζαν. Η Χριστίνα τότε τον παρηγόρησε με το λιτό της τρόπο (*θα δούμε όταν έρθει η ώρα*), ο Αντώνης τον παρότρυνε με ορμή να μην κάνει πίσω και η Αλίκη τον ένωσε ήρωα που πολεμάει τραγικά με αντίξοες δυνάμεις. Τα συναισθήματά τους έκαναν μεμιάς το χώρο οικείο και από τότε προχώρησαν ρολόι. Κρατώντας στο περίπου το θέμα *φωτιά και νερό*, έφτιαξαν πρόγραμμα: ο Μπίλι ξεκινούσε με το λαούτο και ο

Τζον Ντόουλαντ γρήγορα γινόταν Μπομπ Ντύλαν. Ήχοι φυσαρμόνικας ενώνονταν με βιολί, κι από κει άρχιζε ένα κρεσέντο με το *Χορό της Φωτιάς*,* μέταλ (απαραίτητο) και μετά ροκ διανθισμένο με hip hop. Η Χριστίνα κι ο Μπίλι στα φωνητικά ήταν συναρπαστικοί. Η πιανίστρια από το (επαγγελματικό) συγκρότημα του Μπίλι πρόβλεψε ότι οι *Ζωντανοί στο Νούφαρο* θα σκίσουν.

Η νύχτα έχει αστέρια (όχι φεγγάρι, όχι φωτιές) και κάποιες παρέες ακούγονται πιο πέρα στην παραλία. Η Αλίκη βγάζει τα ρούχα και μπαίνει στο νερό. Η Χριστίνα κρυώνει. Κοιτάζει τα αστέρια, λέει:

«Πώς καταστρέφονται οι πλανήτες; Η ζωή επάνω τους πώς χάνεται;»

Η Αλίκη βγαίνει γρήγορα – η θάλασσα είναι κρύα. Μόλις βγαίνει ωστόσο μένει για λίγο γυμνή με το πρόσωπο προς τον ουρανό και τα χέρια επίσης υψωμένα, σε μια κίνηση χορού. (Θυμίζουμε: έχει κάνει χορό). Νιώθει με ευχαρίστηση τη ζέστη από την άμμο και αφαιρείται, κοιτάζοντας κι αυτή το γαλαξία. Τα μάτια της ασυναίσθητα κάτι ψάχνουν. Μετά προσπαθεί να σκουπιστεί με το παρεό της.

«Τι λες πάλι, Ζουζουνίτσα;»

«Λέω, φίλε, πως μπορεί να έχουμε κάνει λάθος, και σκοπός του ανθρώπου να μην είναι η δημιουργία αλλά η καταστροφή. Αυτή να είναι ο προορισμός μας. Με μας να άρχισε η αντίστροφη μέτρηση».

* *Ritual fire dance*: η γνωστή σύνθεση του Manuel de Falla από το έργο του «*El amor brujo*»

Η Αλίκη ντύνεται. Το κύμα σπάει γλυκά, ρυθμικά, φαίνεται η άκρη του. Το κοιτάζει ξέροντας πως δεν είναι η αγωνία για την τύχη του πλανήτη που κάνει τη Χριστίνα να φλυαρεί, μα εκείνη η ερημιά που νιώθουν πάντα στις σιωπηλές στιγμές.

Τελευταία μέρα, λίγο πριν τη δύση κάθονται πάνω από το πάρκινγκ στην άκρη της Χώρας, σ' ένα βράχο όπου η Χριστίνα σκαρφάλωσε γενναία με τη βοήθεια της Αλίκης. Κοιτάζουν κάτω τη θάλασσα, όπου ένα σκάφος πλέει αργά. Κάποιοι ανεβαίνουν το απότομο καλντερίμι από την παραλία. Φυσάει αέρας, αλλά δεν γεννήθηκε ακόμα η δεκαοκτάχρονη που την ενοχλεί ο αέρας. Είναι σιωπηλές πολλή ώρα. Ξαφνικά η Αλίκη λέει:

«Γιατί πάμε στο Πανεπιστήμιο, ρε Χριστίνα;»

Η Χριστίνα τρυπώνει το χέρι της (που έχει ανακουφιστεί με το κολύμπι και τον ήλιο) κάτω από το μπράτσο της Αλίκης και κοιτάζει το δεξί *All Star*: έχει ανοίξει μια τρυπούλα και της αρέσει να την κουνάει με το πόδι.

«Δεν έχει σημασία για μένα», λέει, «δεν θα μπω. Εσύ, θα πας αν μπεις;»

Η Αλίκη σφίγγει το μπράτσο, δεν έπρεπε να μιλήσει. Όλα τα παιδιά ξέρουν πως η Χριστίνα δεν πρόκειται να μπει σε καμιά σχολή: όχι μόνο δεν γράφει εκθέσεις, μα ούτε καν την πορεία λύσης των ασκήσεων – που τις λύνει σχεδόν αυτόματα – δεν μπορεί να διατυπώσει «σωστά».

«Δεν ξέρω, ρε Ζουζού», λέει. «Τέσσερα χρόνια!»

Ξαφνικά η Χριστίνα τινάζει χέρια και πόδια μπροστά, και το κεφάλι (χωρίς καπέλο, τα μαλλιά έχουν αρχίσει να μακραίνουν) πίσω, γελάει και φωνάζει:

«Δεν θα πάμε βρε! Θα γίνουμε τυχοδιώκτες!» Δείχνει με το χέρι τη θάλασσα κάτω, όπου έχει φανεί κι άλλο σκάφος. «Θα γίνουμε εξερευνητές!»

Η Αλίκη σκέφτεται, μετά λέει:

«Εμείς όχι. Ο Αντώνης ίσως. Αυτός, μπορεί να γίνει εξερευνητής».

Και αμέσως – το αποφάσισε:

«Πες μου, βρε Ζουζούνα, για τον Αντώνη. Τι παίζει; Τον αγαπάς;»

Η Χριστίνα διστάζει.

«Δεν είναι εκεί το θέμα», λέει. Και σε λίγο:

«Εσένα πώς σου φάνηκε; Εννοώ στην εκδρομή».

Η Αλίκη νιώθει άσχημα.

«Κοίτα, πενταήμερη ήταν. Είχαμε πει...»

Η Χριστίνα στρέφεται προς το μέρος της και τα μάτια της έχουν εκείνη την σκιά:

«Πώς σου φάνηκε; Δεν εννοώ αν σε καύλωσε και τέτοια. Πώς τον ένιωσες, τι γνώμη έχεις γι' αυτόν;»

«Για τον Αντώνη;» Η Αλίκη απορεί. «Ο Αντώνης είναι πολύ καλός. Κι ευγενικός, πάντα. Όλο τον κόσμο αγαπάει ο Αντώνης, το ξέρεις».

Η Χριστίνα κοιτάζει πάλι τη θάλασσα.

«Αυτό είναι το θέμα», λέει. «Πως ο Αντώνης αγαπάει όλο τον κόσμο. Και, νομίζω, κανέναν χωριστά».

Μια καμπάνα από κάποιο πανηγύρι διακόπτει τις σκέψεις τους: παντού γύρω τους εκκλησάκια ασβεστωμένα, τα περισσότερα παλιά ιδιωτικά παρεκκλήσια σε κτήματα.

«Ο θεός», λέει η Αλίκη.

«Δεν είναι ο θεός».

«Το ξέρω, βρε Ζουζού!»

Λίγο ακόμα οι καμπάνες, μετά ησυχία.

«Εννοώ», λέει η Χριστίνα, «πως όλοι ξέρουν πως δεν είναι ο θεός. Οι άνθρωποι ξέρουν πως η ζωή τους δεν εξαρτάται από το θεό μα από άλλους ανθρώπους. Αλλά τους φοβούνται, γι' αυτό προτιμούν να μιλάνε για θεό».

Η Αλίκη συμφωνεί, δεν την απασχολεί ο θεός.

Η αλήθεια είναι πως όλα όσα λένε αυτή τη στιγμή δεν τις απασχολούν πολύ. Κάθονται οι δυο τους κολλητά πάνω από τη θάλασσα που απλώνεται απέραντη, με τους αφρούς και τα πλοία της σε ατέλειωτη κίνηση. Ο ουρανός έχει λίγα σύννεφα, ο ορίζοντας κοκκινίζει και το μόνο ερώτημα που αντηχεί μαζί με τον άνεμο, το μόνο που θα ήθελαν να φωνάξουν – μα στη πραγματικότητα δεν μπορούν καν να το διατυπώσουν, απλώς το νιώθουν να τις κυριεύει – είναι το *γιατί θα χωρίσουν*. Γιατί, ενώ αγαπήθηκαν τόσο σ' αυτή την πιο κρυστάλλινη φάση της ζωής τους, δεν θα μπορέσουν να ζήσουν μαζί. Κι ακόμα, γιατί κανείς δεν αντιστέκεται σ' αυτό.

Όλοι μαζί

Δυο μέρες πριν το Schooljamming

Ο Φράγκος καρφίτσώνει στον πίνακα ανακοινώσεων την αφίσα των *Ζωντανοί στο Νούφαρο* που άφησε ο Αντώνης στο γραφείο καθηγητών. Στο πάνω μέρος η Αλίκη με το αρμόνιο. Ο Φράγκος ξεχνιέται με την καρφίτσα στο χέρι – δεν θα την ξαναδεί λοιπόν αυτή την κοπέλα, αυτό το δώρο ζωής;

Αριστερά ο Αντώνης. *Ωριμο παιδί* είναι η γνώμη όλων και συμφωνούμε βέβαια, μα οι καθηγητές βλέπουν κυρίως την *επιφάνεια*, το ότι ο Αντώνης έχει χάσει πια εκείνο το στυλ των εφήβων με το οποίο κάνουν όλες τις δουλειές ατσαλάκωτα ωραίοι κι έχει αποκτήσει μια στάση σαν των ενηλίκων, φαινομενικά εγκρατή και σεμνή, με την οποία ορμάει αποφασιστικά στην άγρια αρένα του κόσμου.

Δεξιά ο Μπίλι. Ο Φράγκος κοιτάζει με κρυφή στοργή την καθηγήτρια Αγγλικών στο απέναντι γραφείο. Στη μελαγχολία του κόκκινου κραγιόν και των απολυτηρίων που σφραγίζονται, του φαίνεται τόσο ευάλωτη σε σχέση με τα

παιδιά που λάμπουν από ομορφιά, υγεία και τόλμη. Ειδικά στον Μπίλι, που κινείται κανονικά στην αγορά εργασίας, βλέπει ανεξαρτησία άγνωστη στους συμμαθητές του. Αν και μετανάστης, ο Ρώσος είναι κατά τη γνώμη του ο πιο ελεύθερος από όλους.

Σίγουρα πάντως για το τέταρτο παιδί (τη Χριστίνα), στο κάτω μέρος της αφίσας, ένα και μόνο ισχύει δυστυχώς: παιδί άτυχο, ίσως και κακοποιημένο αν κρίνουμε από την αγέρωχη μαμά που ήρθε κάποτε να πάρει τον έλεγχο.

Την ίδια ώρα η Χριστίνα, με ολοκαίνουργιο καπέλο-σαν-του-Μπίλι (κάτασπρο με μαύρη κορδέλα κι ένα μεγάλο, κρινοειδές λουλούδι μοβ ροζ) και σλιπάκι με μια φιγούρα μπέμπας μπροστά, κάθεται στην καρέκλα με ρόδες του Αντώνη και αστράφτει ολόκληρη. Τα γελαστά χείλη χρωματίζουν το μικρό λευκό πρόσωπο, τα γκριζογάλανα μάτια δεν έχουν την ψυχρή σκιά μα ένα ζωηρό φως, ενώ ίσως φοράει δυο πινελιές ρουζ. Έχει ένα (μόνο) πέρσινγκ στην άκρη του φρυδιού κι απ' το καπέλο φαίνονται τα κοκκινόξανθα (χωριστές τούφες) μαλλιά. Γελάει γιατί ο Αντώνης μόλις βγήκε από το ντους και στάζοντας ακόμα της κάνει μερικές στροφές, βαλσάροντας με την καρέκλα στη μουσική του μόνιτορ. Μετά εκείνη σηκώνεται και κοιτάζει την πλάτη του, κάτι θυμάται και γελάει ξανά. Ο Αντώνης κάθεται στην καρέκλα με τη σειρά του και παίρνει στα χέρια το πρόγραμμα του *Schooljamming*. (Καμιά δεκαριά συγκροτήματα, τα περισσότερα heavy metal, και τελευταίοι οι Ζωντανοί στο Νούφαρο). Η Χριστίνα γονατίζει

μπροστά του και τρυπώνει το κεφάλι (μαζί με το καπέλο) κάτω απ' τα χέρια που κρατάνε το πρόγραμμα. Το καπέλο πέφτει. Το αφήνει και τρέχει στο διπλανό δωμάτιο (όπου είναι στημένα τα όργανα για την τελική πρόβα), επιστρέφει με τη Fender. Ο Αντώνης την αγκαλιάζει από πίσω και ψευτοπαίζει μπροστά της το έγχορδο. Εκείνη τραγουδάει με κρυστάλλινη χροιά: *and when we kiss, fire*.

«Να σου πω», λέει, σταματώντας ξαφνικά. «Δεν ξέρω τι να κάνω με τη Ρόμπι. Μπορεί να φύγω.. ή να μείνω μόνη μου. Να μην μπορώ να την φροντίζω. Εσύ..»

Ο Αντώνης χρειάζεται μισό λεπτό να θυμηθεί ποια είναι η Ρόμπι.

«Αφού φεύγω, ρε Χριστίνα», λέει. (Το *Μάους* έχει σιωπηλά τελειώσει). «Είμαι για σκυλί;»

«Οκεί, θα πω στην Αλίκη. Κάτσε μία».

Καλεί επί τόπου την Αλίκη. «Θα το σκεφτεί», ανακοινώνει κλείνοντας. Και συμπληρώνει:

«Κι αυτή δεν ξέρει τι θα κάνει τελικά».

Κοιτάζονται με νόημα. Η Χριστίνα στέκεται μια στιγμή, μετά πλησιάζει τον υπολογιστή.

«Πού το έχεις;» ρωτάει.

Ο Αντώνης εντοπίζει με δυο κλικ αυτό που ζητάνε.

«Έπρεπε να το έχεις κάνει», της λέει με ύφος – που καλύπτει την ταπείνωση της αποδοχής ότι κανένας άλλος δεν θα μπορούσε να το έχει κάνει.

«Έπρεπε, το ξέρω, φίλε. Είναι που μου τη σπάνε αυτά τα λίπη, υδατάνθρακες, κ.λπ., αλλά έπρεπε».

Δουλεύει σιωπηλά και με ένταση για μισή ώρα, ενώ ο Αντώνης με το νόουτμπουκ στον καναπέ ασχολείται με ασκήσεις.

«Έτοιμο!», αναφωνεί.

Εκείνος διακόπτει τη μελέτη και την κοιτάζει μέχρι που στα μάτια της σχηματίζεται ερωτηματικό.

«Τι θα κάνεις, ρε Χριστίνα;», ξεστομίζει τελικά.

Εκείνη ζαρώνει το στόμα με αμηχανία.

«Θα πάω σε καμιά ιδιωτική σχολή».

«Μπορείς να εκμεταλλευτείς τα παιχνίδια που φτιάχνεις».

Η Χριστίνα βάζει τα γέλια.

«Όλοι αυτό μου λέτε. Δεν καταλαβαίνετε! Δεν αξίζουν! Ούτε χρειάζονται ιδιαίτερες γνώσεις, μην ακούτε τους γέροντες που θαυμάζουν. Άλλωστε», συμπληρώνει μιμούμενη κωμικά τους γέροντες, «σημασία πάντα θα έχει η πραγματική ζωή».

Ο Αντώνης κουνάει το κεφάλι συμφωνώντας.

«Μπορεί βέβαια να τα εφαρμόσω στη πραγματική ζωή», συμπληρώνει τότε η Χριστίνα αινιγματικά, επιστρέφοντας τη Fender στη θέση της.

Το διπλανό δωμάτιο βλέπει στο μπαλκόνι. Στο κάγκελο κάθεται ένα περιστέρι. Καθώς η Χριστίνα το κοιτάζει, προσέχει τη γλάστρα με το φυτό – δεν ξέρει τι φυτό. Δεν έχει δει ποτέ τον Αντώνη να το ποτίζει. Της φαίνεται στεγνό.

«Η γλάστρα θέλει νερό», λέει και φέρνει ένα ποτήρι.

Το τρίτο δωμάτιο (κρεβάτι με κομοδίνο, ντουλάπα κι ένα τραπεζάκι) είναι πίσω, προς τη σκάλα υπηρεσίας. Είναι

τυπικά κρεβατοκάμαρα, μα ο Αντώνης σπάνια τη χρησιμοποιεί. Στο τραπεζάκι είναι τακτοποιημένα μερικά πράγματα της Αλίκης, ενώ στον τοίχο από πάνω του είναι κολλημένη μια φωτογραφία. Η Χριστίνα την κοιτάζει αναπολώντας, μετά της έρχεται να ξαπλώσει στο κρεβάτι. Δεν έχουν κάνει ποτέ σεξ εδώ. Ο Αντώνης έρχεται και ξαπλώνει μαζί της. Μένουν έτσι αγκαλιασμένοι ώσπου τους παίρνει ο ύπνος.

Ο Μπίλι ξεκινάει από την Κυψέλη για μια αποχαιρετιστήρια βόλτα στον *Πράσινο Δράκο*. Ναι, θα φύγει τελικά, το συμβούλιο της οικογένειας έδωσε τη συγκατάθεση.

Η στενή οικογένεια του Μπίλι ήταν μουσικοί από παράδοση, ο ίδιος ανατράφηκε από νήπιο με όργανα, ωδεία και παραστάσεις. Οι ταπεινοί αυτοί εργάτες της τέχνης δεν ήταν σίγουροι για το βήμα *Ορχήστρα Νέων της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, μα έτυχε τότε να έρθει στο σπίτι ένας συγγενής, *άνθρωπος* ισχυρού συμπατριώτη, αναζητώντας προσωπικό για ένα νέο εργοστάσιο στην Αττική. Εν μέσω τραγουδιών, αναμνήσεων και βότκας ο Μπίλι με τόλμη δήλωσε: «Εγώ θα πάω στην *Ορχήστρα Νέων της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, κέρδισα το διαγωνισμό». Σιωπή έπεσε στο τραπέζι, κατά την οποία ο επισκέπτης κοίταξε με νόημα τη Λιθουανή μητέρα του Μπίλι (στην οποία εκείνος χρωστούσε την ευρωπαϊκή του ταυτότητα) και μετά ρώτησε:

«Πού; Στρασβούργο; Βρυξέλες;»

Η ερώτηση σαφώς σήμαινε πού λοιπόν να αναζητήσουμε δικούς μας, να σε υποδεχτούν; Η μουσική οικογένεια είχε μόλις αναβαθμιστεί.

Παρά τη χαρά του ωστόσο ο Μπίλι νιώθει ταπεινωμένος: σε αντίθεση με τους φίλους του, που θα κάνουν στη ζωή τους ό,τι θέλουν, αυτός απλώς ανήκει στη μεγάλη οικογένεια των περιπλανώμενων σκλάβων. Βαδίζει τώρα αργά στα χωμάτινα δρομάκια, περιεργάζεται ξανά τα δέντρα κι ακούει με νοσταλγία ήδη τις φωνές των παιδιών στο γηπεδάκι. Η βλάστηση της Ακαδημίας Πλάτωνος και το ανώμαλο έδαφος (υψωμένα ξέφωτα δίπλα σε μικροσκοπικά φαράγγια) μιμείται παρθένα φύση και οι θαμώνες, ήρεμοι και σιωπηλοί με τα βιβλία τους ή ξένοιαστα υπερκινητικοί με ποδήλατα και μπάλες, εκπέμπουν εκείνη την παραδείσια ενότητα πριν από την ανακάλυψη του άροτρου και του φράχτη. Ο Μπίλι νιώθει πάντως κάτι παραπάνω, το δέος για τον τόπο. Κοιτάζει με λύπη τις αρχαίες πέτρες (δεν έμαθε ποτέ τι είναι, κανείς δεν ήξερε να του πει), κάθεται μετά σ' ένα παγκάκι και αφαιρείται με το βιβλίο του, ένα μυθιστόρημα σε σχήμα τσέπης, στα χέρια. Στο ρωσικό βιβλιοπωλείο σήμερα, συμπατριώτες και γνωστοί του έδωσαν με θέρμη συγχαρητήρια για την αποφοίτηση από το λύκειο και ξέσπασαν σε χειροκροτήματα για την *Ορχήστρα Νέων της Ευρωπαϊκής Ένωσης*. (Μάλιστα τον σύγκριναν με μια άλλη κοπέλα δική τους, την Όλγα Μιχαήλοβα* – μια Ουκρανή λίγο μεγαλύτερη απ' αυτόν, που πρόσφατα έγινε διάσημη γράφοντας ένα εγχειρίδιο *Ρωσικής για Έλληνες*).

* Όλγα Μιχαήλοβα Κίροβα: από τους βασικούς ήρωες της *Μέρας της Μελάνης*.

Πολλές οι συγκινήσεις, δεν μπορεί να διαβάσει. Σκέφτεται την Αλίκη. Του αξίζει λοιπόν να είναι *ερωτευμένη* μαζί του η Αλίκη;

Μπορεί, ίσως, *τώρα* ναι.

Στην επιστροφή περνάει από το *Σούπερ Ντάμπο*, όπου είχε δουλέψει ως μεταφορέας, αλλά δεν βρίσκει παρά ένα μόνο παλιό συνάδερφο. Φεύγοντας μουρμουρίζει ένα διαφημιστικό τραγουδάκι (τα διαφημιστικά του *Ντάμπο* είναι παροιμιώδη), νιώθει κιόλας το ρόλο του μεταφορέα μακρινό. Στη λεωφόρο απλώνεται επιβλητικά το κτίριο του Καπνεργοστάσιου με τις ώχρα και κεραμιδί προσόψεις και την αψιδωτή πύλη. Εκτός από τα χιλιάδες βιβλία, στις αίθουσές του κοιμούνται περιοδικά που δεν κυκλοφορούν πια μα που κατέγραψαν και ανέλυσαν από ποικίλες σκοπιές όλα τα πρόσφατα γεγονότα της Ελλάδας. Φυλαγμένα μαζί με παλιά μηχανήματα και άδειες κούτες τσιγάρων περιμένουν τους ερευνητές που θα τα αποδελτιώσουν, θα τα αναρτήσουν, θα τα φέρουν στο φως. Η σύγχρονη ελληνική ζωή προσμένει σιωπηλή την ώρα της, ενώ τα αυτοκίνητα κυλούν διαρκώς μπροστά από τη Βιβλιοθήκη κατεβαίνοντας τη Λενορμάν προς την Εθνική Οδό για ένα ακόμα αμέριμο ταξίδι. Ξαφνικά ο Μπίλι νιώθει λύπη που φεύγει και υπόσχεται να επιστρέψει μια μέρα, διάσημος και ισχυρός. Στην Ελλάδα του, στον *Πράσινο Δράκο* του – και στην Αλίκη.

Η Αλίκη βαδίζει στο κέντρο της Αθήνας μ' ένα ελαφρό κύρτωμα στην πλάτη κι αν τη ρωτήσει κάποιος πού έχει

παρκάρει το *Crypton* θα δυσκολευτεί να θυμηθεί. Στα *Starbucks* της πλατείας Κοραή τη χαιρετάνε δυο κοπέλες καθισμένες κάτω από την τέντα, δύο συμμαθήτριες. Πίνουν τους καφέδες-πατέντες της αλυσίδας, έχουν μόλις ψωνίσει *καλοκαιρινά* από τη *Bershka* και τη *Zara* και περνάνε την ώρα τους με το γνωστό παιχνίδι της βαθμολόγησης περαστικών. Η Αλίκη τις χαιρετάει χλιαρά – όχι, δεν θα καθίσει μαζί τους, έχει μια δουλειά. Φεύγοντας σκέφτεται ότι τα νεοκλασικά μέγαρα ή τα *mall* που στεγάζουν όλα αυτά τα πολυκαταστήματα θα μπορούσαν μια χαρά να γίνουν κατοικίες για τους φτωχούς.

Νιώθει έτσι εδώ και μισή ώρα, αφότου στάθηκε κάτω από τον Πλάτωνα και τον Σωκράτη (που αλληλοκοιτάζονται περιμένοντας το ξεμαρμάρωμα) και μπροστά στο λευκό βάθρο έξω από την Ακαδημία Αθηνών, όπου συνήθως καθόταν η αγαπημένη της άστεγη. Είχε τύχει κι άλλες φορές να μην τη βρει, όμως κάτι η ώρα (έπεφτε ο ήλιος, συνήθως βρισκόταν εκεί, όπως και νωρίς το πρωί), κάτι μια διαίσθηση, κοίταξε γύρω ερωτηματικά. Τότε ένας Πακιστανός από αυτούς που απλώνουν εμπορεύματα στο πεζοδρόμιο της έκανε νόημα *πέθανε*.

Πού έχω παρκάρει;

Στα χέρια της κρατάει το σακουλάκι από τη Βαρβάκειο. Θα θέλει ο Θανάσης τους χουρμάδες ή να τους πάει στους πιο ηλικιωμένους; Ποιο είναι τελικά το *μενού* των άστεγων;

Παραμονή του Schooljamming

«Ο Βασίλι Μαρίνσκι, ο χαϊδεμένος αδερφός μου», λέει ο υπάλληλος του συνεργείου στον Αντώνη.

Ο Βασίλι (όχι όμως *Μπίλι*), ένας εύρωστος δεκαπεντάχρονος με λίγη ακμή και πολύ γελαστά μάτια, παίρνει χαρούμενος την πρόσκληση δύο ατόμων για το *Schooljamming* κι ευχαριστεί. Έπειτα αγγίζει το τιμόνι της *Alfa*, κάθεται στη θέση του οδηγού κι αρχίζει ένα λογύδριο για το μέλλον των αυτοκινήτων, που σύντομα θα είναι μόνο ηλεκτρικά και μάλιστα θα κινούνται με τον ήλιο.

«Τέτοια λες στη Ρομίνια;», γελάει ο αδερφός του. «Πήγαινε, έχουμε δουλειά».

Ο μικρός φεύγει με ένα παλιό ποδήλατο κι ο Αντώνης συγκεντρώνεται στο πρόβλημα που τον απασχολεί: την τύχη του ακριβού αυτοκινήτου του. Αλλά η γειτονιά, ο Βούλγαρος του το ξεκόβει, είναι πολύ φτωχή για *Alfa Romeo*, έτσι μάλλον θα καταλήξει στη μητέρα του.

Καθώς οδηγεί προς το σπίτι μια ιδέα σύμφωνη με τη μέχρι τώρα ζωή του σχηματίζεται στο μυαλό του: γιατί, αφού δεν θα του λείψει τίποτα, ούτε καν του πέρασε από το νου να *χαρίσει* το αυτοκίνητο;

Εκτός από την πείρα στα εδέσματα, το κρουαζιερόπλοιο προίκισε τον *Γουίλι τον Μαύρο Θερμαστή* από το *Τζιμπουτί* (δηλαδή τον Μπόγκνταν, τον ξανθό Πολωνό σεφ του *Αρχοντικόν*) με μια παιγνιώδη τόλμη, μια άνεση στην απόλαυση του σεξ που αρκετές γυναίκες χαίρονταν και

αποζητούσαν. Η Αλίκη ως τώρα ήταν μικρή και άπειρη για τα γούστα του, επιπλέον ήταν βέβαια η κόρη του αφεντικού. Μα ίσως αυτό ακριβώς το μοτίβο, μαζί με τον πόθο για κάτι τρυφερό (πριν αυτό μεταλλαχθεί) του κλείνει το μάτι σήμερα που τον τυλίγουν οι στενόχωρες σκέψεις: έχει βέβαια μαζέψει λίγα χρήματα, μα αν μείνει χωρίς δουλειά (η τύχη του *Αρχοντικόν* είναι πολύ αβέβαιη) πόσο θα του φτάσουν; Στην ηλικία του σε τέτοιους καιρούς θα βρει άλλη; Επιπλέον είναι και το νταραβέρι με τις αμφεταμίνες: πρέπει να προσέχει, στις δύσκολες εποχές οι ξένοι την πληρώνουν πρώτοι. Όπως και να 'ναι, μόλις μια αγχωμένη και θλιμμένη Αλίκη μπαίνει στην κουζίνα για το μενού της ημέρας, αποσυντονισμένος λίγο κι από το κρασί που δοκιμάζει κάνει μια εύγλωττη, αν και όχι ιδιαίτερα απρεπή, χειρονομία.

«Μπόγκνταν!»

Κι ενώ εκείνος δεν έχει πια επιθυμία για συνέχεια, η Αλίκη ορμάει έξω με θυμό. Καθώς βαδίζει γρήγορα προς το ρετιρέ χορταστικές παρηγήσεις, λέξεις-ασκήσεις αναπνοής που δεν έχει ως τώρα χειριστεί, γεμίζουν πρώτη φορά το στήθος της.

«Παλιοπολωνέ», ξεσπάει, μόλις μπαίνει στο δωμάτιο. Εδώ είναι το σπίτι μου, παλιοπολωνέ! Εδώ κάνω ό,τι θέλω εγώ!»

Και με μια απότομη κίνηση σκίζει και τσαλακώνει τον Freddie Mercury.

Ο Αντώνης ελέγχει τα όργανα για την τελική πρόβα: αρμόνιο, κιθάρες, βιολί, λαούτο. Το δωμάτιο φωτίζεται από τη μπαλκονόπορτα, έξω στον ήσυχο δρόμο πού και πού μια φωνή. Ο Αντώνης κοιτάζει ό,τι φιλοξένησε τόσον καιρό και ξαφνικά το σπίτι του φαίνεται μεγάλο κι έρημο. Τότε κάτι πολύ ευχάριστο και ευεργετικό του συμβαίνει: ξεσπάει σε λυγμούς. Η ανακουφιστική έκκριση ξεχύνεται ανεμπόδιστη και φέρνει γρήγορα ξανά την ισορροπία.

Λίγο αργότερα, στο πίσω δωμάτιο του ίδιου σπιτιού, η Αλίκη μαζεύει τα πράγματά της: ένα τετράδιο με περιποιημένες, πολύχρωμες σημειώσεις του φροντιστηρίου. (Το είχε ως τα μισά της χρονιάς, μετά το παράτησε). Ένα ακόμη τετράδιο, με σημειώσεις για το πρόγραμμα που δεν μπόρεσε να φτιάξει. Ένα πορτοφολάκι. Ένα παλιό μπουφάν. Στην τσέπη ένα πίρσινγκ που την πονούσε και το έβγαλε. Στον τοίχο, εκτυπωμένη και κολλημένη με σελοτέιπ, μια φωτογραφία που τη δείχνει στο αεροπλάνο με το φως του πρωινού να πέφτει στο πρόσωπό της, τα μαλλιά ως το πάτωμα και ένα τεράστιο μπουφάν πάνω στο σώμα της που πιάνει ξαπλωμένο και τα τρία καθίσματα του *Airbus*.

«Έλα μία», λέει η Χριστίνα από την πόρτα, «σε θέλω».

Την οδηγεί στον υπολογιστή και περνάει ένα στικάκι. Όταν τελειώνουν, η Αλίκη όχι μόνο έχει ολοκληρωμένο το πρόγραμμά της για συνταγές βάσει συστατικών, αλλά ξέρει και να το τροποποιεί και να το αναβαθμίζει.

«Ζουζού-ζου-ζού μου! Σ' ευχαριστώ πολύ!»

Και συμπληρώνει ότι βεβαίως και θα πάρει τη Ρόμπι, έτσι κι αλλιώς θα την έπαιρνε.

Ο Μπίλι καταφθάνει περήφανος με μια σακούλα μπίρες και με την είδηση ότι *στάνταρ φεύγει*. Στα *ζήτω* και τα *μπράβο* βρίσκει ορθάνοιχτη την ευκαιρία για ένα φιλί στην Αλίκη, φιλί *αληθινό*, όμως απίστευτα αδέξιο αν λάβουμε υπόψη *άλλες επιτυχίες* του. Όσο για την Αλίκη, θέλει μερικά λεπτά να καταλάβει *ποιος* τη φίλησε. Στη διάρκεια της πρόβας προσπαθεί με τη μελωδία να της μιλήσει (*η μουσική είναι κάτι με το οποίο λες ό,τι δεν μπορείς να πεις αλλιώς*) αλλά νιώθει πως τίποτα δεν μπορεί να της πει, η μουσική είναι απλώς *δουλειά*. Μάλιστα μετά το φιλί έχει πιο έντονα αυτή την αίσθηση.

Η πρόβα κυλάει όντως άψογα, δεν έχουν όμως ακόμα φιξάρει τα περάσματα. (Τα άλλα συγκροτήματα εννοείται δεν κάνουν καν περάσματα, απλώς αναγγέλλουν το κάθε κομμάτι, μα οι *Ζωντανοί* θέλουν να είναι αντάξιοι της τιμητικής τελευταίας θέσης). Τότε η Χριστίνα έχει να προτείνει κάτι. Όταν η πρότασή της τελειώνει, τα κομμάτια έχουν μπει στην ιδανική σειρά.

«Δεν είναι μουσική, είναι λογική», εξηγεί.

Schooljamming

Ο Φράγκος κατεβαίνει από το τραμ και λίγο μετά, πληρώνοντας το εισιτήριό του, μπαίνει στην *Πλατεία Νερού*. Στο βάθος η σκηνή, αριστερά της οι κερκίδες, δεξιά το μεγάλο μπαρ. Απέναντι η θάλασσα και ακριβώς μπροστά της μία σειρά πανομοιότυπα μαύρα χημικά βεσέ. Ο Φράγκος

θαυμάζει την οργάνωση (στις γιορτές νεολαιών της νιότης του δεν υπήρχαν τόσες και τέτοιες τουαλέτες) κι ακόμα περισσότερο αυτή της σίτισης και πόσης: με αγορά *κουπονιών*, όπως στις παλιές εκείνες σοσιαλιστικές νύχτες. Λείπουν βέβαια τα κόκκινα λάβαρα. Στη θέση τους κυματίζουν, αναρτημένες συμμετρικά, οι γαλαζοπράσινες σημαίες του χορηγού, ενός παρόχου τηλεφωνίας και ιντερνέτ.

Μα να που η γενιά του είναι εδώ: οι εξηντάρηδες ροκάδες (άσπρα μαλλιά και μαύρα τισέρτ) κάθονται στο μπαρ κι ένας, ο Τζίμης, είναι δραστήριος και με στυλ οικοδεσπότη. Πολλοί τους λένε γραφικούς, όμως πόσοι κατάφεραν σαν αυτούς να ζήσουν με ό,τι αγάπησαν, με τα ίδια τα όνειρα της πρώτης νιότης τους; Πράγματι, στα χρόνια της δικτατορίας αυτοί οι τότε δεκαεξάχρονοι μόνο με το ροκ μπορούσαν, κάπως, να μιλήσουν δημόσια για ελευθερία, ειρήνη και *λίγη βοήθεια από τους φίλους μας*. Ήταν όμορφα, νοσταλγεί ο Φράγκος.

Στο μεταξύ τα παιδιά γεμίζουν τις κερκίδες ή μπαίνουν στην ουρά για κουπόνια ή πιάνουν το χώρο κάτω από τη σκηνή. Φοράνε στενά μαύρα ή φαρδιά ανοιχτόχρωμα κι είναι ζευγάρια που φιλιούνται με ηχηρά φιλιά ή μεγάλες συντροφίες του ενός φύλου, ενώ όλα σχεδόν φωτογραφίζουν. Κάμερες κάθε δυνατότητας απαθανατίζουν τη βραδιά, μα ο Φράγκος νιώθει μια διάχυτη θλίψη: τα σχολικά χρόνια τέλειωσαν. Ίσως εμείς μπορούμε να δούμε το θέμα λίγο αλλιώς, με τους γνωστούς πια δύο τρόπους μας.

Με τον πρώτο μπαίνουμε μέσα στη *μεγάλη στιγμή* του χρόνου, δηλαδή στην τελευταία εξαετία της ζωής τους: οι έφηβοι λοιπόν δουλεύουν σκληρά (οικιακά θελήματα, ο-

παδοί κομμάτων, συντηρητές της *Παιδείας*) και πάντα με αλύγιστη χάρη και στυλ, μα όσο κι αν δουλεύουν δεν έχουν χρήματα, πρέπει να ζητιανεύουν και να ψεύδονται για τις ανάγκες τους και ελέγχονται στην προσωπική τους ζωή. Με τον άλλο τρόπο όμως τώρα, αναζητώντας δηλαδή τους διάφορους έφηβους *στη ροή του χρόνου* βλέπουμε με έκπληξη πως αυτοί ούτε καν υπήρχαν, οι άνθρωποι στην ηλικία τους ήταν *κανονικοί άνθρωποι*. Νάτοι στα σκοτεινά σπίτια περασμένων αιώνων, νεαροί βλαστοί των οικογενειών, να φοράνε σφιχτά ρούχα και να σερβίρουν τα γεύματα, να μελετούν σκληρά και να υποκλίνονται δουλικά στους γονείς. Για όλους, ακόμα και τα πριγκιπόπουλα, υπάρχει ένα μαστίγιο και μια λίστα ευρηματικές τιμωρίες κι όσο για σεξ, έρχεται συχνά πολύ νωρίς μαζί με βία, αρρώστιες και θάνατο. Σαφώς οι δικοί μας έφηβοι είναι, σχετικά με εκείνους, προνομιούχοι.

Και όχι μόνο. Ενώ λέμε πως είναι εξαρτημένοι και πως όταν ενηλικιώνονται ελευθερώνονται, συμβαίνει το αντίθετο: η ορμητική ζωή τους είναι στο βάθος της ελεύθερη, αφοσιωμένη στη δική της αυτόνομη περιπέτεια, ενώ μόλις ενηλικιώνονται *αποδίδονται πάλι στην οικογένεια*: τώρα αρχίζει να έχει σημασία αν είναι το *Αρχοντικόν* ή μια κρυστάλλινη παγόδα σε εξωτικό δάσος και το ίδιο ισχύει για τους Ρώσους μετανάστες και τις ομάδες τους, τη διάσημη δημοσιογράφο και τον ανώνυμο δότη σπέρματος και την άγνωστη προέλευση της Χριστίνας. Από δω και πέρα, ό,τι και αν κάνουν, ζωή τους θα είναι ο σχιζοφρενικός αγώνας πρώτον να εκπροσωπήσουν με αξιοπρέπεια την καταγωγή τους (οικογένεια, έθνος, τάξη) και δεύτερον να αποδεσμευ-

τούν όσο μπορούν από αυτή. Και τα παιδιά απόψε το ξέρουν, ξέρουν για τη φλογισμένη τρέλα, το σισύφειο Λούνα παρκ που τα περιμένει. Φοράνε το απομεινάρι από το παλιό δέρμα και δεν λυπούνται, απλώς γεννάνε σιγά σιγά το νέο τους εαυτό.

Κι έτσι, καθώς τα αγόρια χοροπηδούν (με την κυριολεκτική σημασία της λέξης) σε ήχους *black metal* (τρία μαζί ηλεκτρικά έγχορδα) και τα κορίτσια χορεύουν τα δικά τους και μερικά άλλα συγκροτήματα τραγουδούν κάτι διαφορετικό, η ώρα περνάει, η θάλασσα κοκκινίζει, και να οι Ζωντανοί στο *Νούφαρο* στη σκηνή.

Η Αλίκη φοράει άσπρο φόρεμα με τον ένα ώμο γυμνό κι έχει μαζέψει τα μισά μαλλιά ψηλά, ενώ από τα άλλα μισά ξεχωρίζουν, ανάμεσα στις μαύρες, οι μπροστινές πορφυρές τούφες. Κάθεται πίσω, στα πλήκτρα, μα φυσικά κλέβει τα βλέμματα από τον Αντώνη (αριστερά με τη *Fender* κι ένα απλό τζιν και τισέρτ) και –λιγότερο – από τον Μπίλι, δεξιά (μαύρο παντελόνι και πουκάμισο, γραβάτα, μαύρο καπέλο με κορδέλα λευκή). Έπειτα βγαίνει η Χριστίνα και παίρνει το μικρόφωνο κι ο Φράγκος για ώρα δεν είναι καν σίγουρος ότι είναι αυτή: φοράει το άσπρο καπέλο με το κρινοειδές λουλούδι, τα αρβυλάκια *dr Martens* κι ένα βιολέ φόρεμα με μέση και φουρό. Οι πρώτες νότες από το λαούτο μαγεύουν την *Πλατεία Νερού* που βουβαίνεται, με τον ερχομό του *μυστικού θιάσου*.

Όσο η θριαμβευτική εμφάνιση προχωρά, ο Φράγκος στέκεται συγκινημένος. Προσπαθεί να ερευνήσει με το βλέμμα, να προσέξει όσα γίνονται γύρω του, μα δεν μπορεί: μια ακατανίκητη αύρα, μια σκόνη πλανητική τυλίγει

σιγά σιγά όλους και τους μαγνητίζει προς το κέντρο, προς τη σκηνή, από όπου εκπέμπουν τα ντεσιμπέλ τους οι Ζωντανοί στο Νούφαρο. Και ξαφνικά, όπως τραγούδι και μουσική υψώνονται στον ουρανό του Σαρωνικού και όλοι γύρω κρατάνε το ρυθμό και βγάζουν φωτογραφίες, ο Φράγκος νομίζει πως βλέπει τα τέσσερα παιδιά σε ένα σκηνικό σαν αυτά των παιχνιδιών στο διπλανό Village, όπου ανάμεσα στον κόσμο που διαλύεται και σε αυτόν που θα 'ρθει διασχίζουν με την κόκκινη Alfa μια ασταθή παραμυθένια γέφυρα που ενώνει δυο μετέωρους πύργους και γελάνε ασταμάτητα, νιώθοντας με βεβαιότητα ότι το πέρασμα θα είναι επιτυχές κι ότι θα συνεχίσουν ακάθεκτα στο δικό τους μυστικό *Τρενάκι του Τρόμου* που τα περιμένει.

«Στα πλήκτρα η Αλίκη» – ο Αντώνης αρχίζει την παρουσίαση των μελών. Χειροκροτήματα. «Βιολί, λαούτο, κιθάρα, φωνή ο Μπίλι, κιθάρα όσο μπόρεσα, εγώ – Αντώνης. Πρώτη φωνή, η Χριστίνα».

Καθώς τα χειροκροτήματα κορυφώνονται, η Χριστίνα κάνει νόημα στην Αλίκη κι έπειτα στρέφεται και φωνάζει προς τη δονούμενη νύχτα:

«Πάμε όλοι μαζί! *Θάλασσα-πλατιά!*»

Και πάνε όλοι μαζί: τους στίχους έναν έναν, μετά τη Χριστίνα, σε ρυθμό χιπ χοπ, μέχρι που τους μαθαίνουν και τότε η νύχτα όλη ακούγεται, από το *Village World* του Φαλήρου και το *taekwondo* μέχρι τη *Μαρίνα Φλοίσβου* και το πάρκο με τα αγάλματα, να τραγουδάει ρυθμικά, θαρρείς ατελείωτα:

Θάλασσα-πλατιά

*Σ αγαπώ-γιατί-μου-μοιάζεις
 Θάλασσα-βαθιά
 Μια-στιγμή-δεν-ησυχάζεις
 Λες-κι-έχεις-καρδιά
 Τη-δικιά μου-την-μικρούλα-την καρδιά
 Θάλασσα-πλατιά.**

Κι η νύχτα γράφεται στις κάμερες. Και θα μείνει εκεί, σε φωτογραφίες ποικίλης ακρίβειας και άγνωστης τύχης. Καθώς ο καιρός θα περάσει και θα έρθουν οι νέες δεκαετίες κάποιοι θα τις σβήσουν, μα οι πιο πολλοί θα τις βάλουν στα ηλεκτρονικά τους άλμπουμ ή και θα τις τυπώσουν και θα τις δείχνουν στους φίλους και τα παιδιά τους: *αυτοί είναι οι Ζωντανοί στο Νούφαρο* – η Χριστίνα θα λάμπει με το βιολέ της φόρεμα και το άσπρο καπέλο. Πολλές πάλι θα είναι πλάνα από τα άλλα συγκροτήματα κι ακόμη από την πλατεία, το μπαρ με τα κουπόνια και τις κερκίδες. Συχνά θα δείχνουν πρόσωπα που κανείς δεν θα ξέρει τι απόγιναν, σε μερικές θα φαίνονται οι σημαίες ενός ξεχασμένου παρόχου ιντερνέτ και κάποιες θα έχουν για φόντο ένα χρυσό ή κόκκινο ουρανό και μια σειρά πανομοιότυπα μαύρα χημικά βεσέ.

* Οι στίχοι είναι του Γιώργου Ρούσσου. Πρόκειται φυσικά για το πασίγνωστο τραγούδι του Μάνου Χατζηδάκη, κατά την εδώ μυθοπλασία σε «διασκευή» χιπ χοπ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ